

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 17 / IV legislatura / Segon període

Dijous, 17 de setembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 13

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Posició dels grups

Posició del G. P. Popular: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 631).*

Resposta: *Sr. President de la Generalitat (p. 635).*

Rèplica: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 639).*

Contrarèplica: *Sr. President de la Generalitat (p. 640).*

Segona rèplica: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 641).*

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *Sr. Ribó (IC) (p. 641).*

Resposta: *Sr. President de la Generalitat (p. 645).*

Rèplica: *Sr. Ribó (IC) (p. 649).*

Contrarèplica: *Sr. President de la Generalitat (p. 650).*

Segona rèplica: *Sr. Ribó (IC) (p. 652).*

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *Sr. Colom (ERC) (p. 653).*

SUMARI (2)

Resposta: Sr. President de la Generalitat (p. 659).

Rèplica: Sr. Colom (ERC) (p. 662).

Contrarèplica: Sr. President de la Generalitat (p. 663).

Segona rèplica: Sr. Colom (ERC) (p. 664).

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i es reprèn a un quart de sis de la tarda i dos minuts.

Intervenció del G. Socialista: Sr. Obiols (S) (p. 664).

Resposta: President de la Generalitat (p. 669).

Rèplica: Sr. Obiols (S) (p. 673).

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Escudé (CiU) (p. 675).

La sessió se suspèn a les set de la tarda i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 13.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tots els consellers.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, que seran de trenta minuts. L'ordre d'intervenció serà de menor a major.

Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, el ministre d'Economia i Hisenda, senyor Carlos Solchaga Catalán, en la seva patètica intervenció davant del Congrés dels Diputats el propassat 28 de juliol per presentar el Decret llei de mesures pressupostàries urgents, ens recordava a tots els espanyols, amb l'ajut inestimable de Shakespeare, que la vida és un conte explicat per un idiota ple de soroll i de fúria i que res no significa. Amb aquestes línies de la celebrada escena cinquena de l'acte cinquè de *Macbeth* es referia el senyor ministre a la valoració rigorosa que de la política econòmica i social del Govern socialista acabava de fer en nom del Grup Popular el seu portaveu, senyor Rodrigo de Rato.

No obstant això, el senyor ministre, que amb el seu segon cognom no en té prou per redimir-se, s'oblidà de citar la part de les reflexions del malvat rei d'Escòcia que li eren aplicables a ell, al senyor Solchaga, perquè el poeta també va posar en boca de Macbeth que «la vida no és sinó una ombra que camina, un pobre comediant que es fa el fatxenda sobre l'escena abans d'esvair-se per sempre en el silenci.» I el senyor Solchaga, després de presentar cinc plans diferents per a l'economia espanyola al llarg del darrer any i mig, tots ells incomplets, de ser sorprès per tants i tal mena de forats amb les finances de l'Estat, que l'Administració socialista comença a semblar-se un formatge de Gruyère, i de ser incapaç d'implementar la seva política davant les pressions del seu propi partit, no és ni l'ombra de si mateix, i representa el seu paper amb tant poca convicció que faria un gran bé al país apartant-se dels focus, i alliberant-nos així d'un espectacle tan lamentable.

I si he començat recordant el responsable de la política econòmica estatal i alguna de les seves múltiples atzagaiades és perquè ens disposem a debatre un any més l'orientació general del Govern de la Generalitat, que opera sobre una realitat, la catalana, profundament determinada i perjudicada per deu anys de Govern socialista a Espanya. N'hi ha prou de sortir al carrer i parlar amb qualsevol taxista, qualsevol titular d'una parada al mercat, qualsevol mestressa de casa, qualsevol professional liberal, qualsevol delegat d'una oficina bancària o qualsevol propietari d'un restaurant; no cal deixar-se les pestanyes damunt els voluminosos informes dels serveis d'estudis de les grans institucions bancàries o dels organismes internacionals. N'hi ha prou de respirar l'aire de la vida de cada dia, en cada sobretaula familiar, a l'entrepà del matí a les fàbriques, en cada sala d'espera d'ambulatori o en cada sortida de missa del diumenge, per

escoltar el mateix plany unànime i indignat: «així no podem continuar, això és un desastre, anem de mal en pitjor».

I els ciutadans no s'equivoquen; no s'equivoquen perquè saben del que estan parlant, perquè pateixen en la seva pell les conseqüències de polítiques equivocades, incoherents i contradictòries, desenvolupades contumacement al llarg de la dècada socialista amb l'obsessió prioritària de consolidar i ampliar clientele electorals captives. I els ciutadans no es consolen ja amb homilies presidencials des de la televisió pública catalana amb motiu de l'Onze de Setembre ni tampoc no es consolen amb apellacions voluntaristes i paternalistes a l'optimisme o amb exercicis de prospectiva pietosa de cara a l'any 2000; els ciutadans exigeixen accions resolutives, exemplars, immediates i enèrgiques per acabar amb tant malbaratament. I tal com el Grup Popular es temia —i la intervenció que vàrem sentir ahir ens ho va confirmar—, el Grup de Convergència i Unió intenta desviar aquest debat cap a qüestions que en aquest moment, malgrat el seu possible interès, són marginals al nucli de preocupació dels ciutadans.

El nostre Grup Parlamentari centrarà la seva intervenció en allò que avui interessa realment els catalans: la suspensió de pagaments tècnica de l'Estat, a la qual ens han portat deu anys de govern socialista. Quines conseqüències té aquest lamentable panorama? Quins han estat a Madrid els responsables de la *debacle* i a Barcelona, els complices? I què es pot i s'ha de fer des del Govern de la Generalitat per contribuir, en l'exercici de les nostres competències autonòmiques, a recuperar el rumb correcte. (Pausa.)

Veiem quins són els trets definitoris de la present conjuntura econòmica espanyola en la qual Catalunya es troba immersa i que la condiciona decisivament. Durant el primer semestre del mític any 92 es destruïren a Espanya 101.000 llocs d'ocupació i l'atur va créixer de 120.000 persones, i es va situar en el 17,7%, la pitjor xifra des del començament del 89. Simultàniament, en el segon trimestre d'aquest any el nombre de persones ocupades va descendir de 165.000 respecte al mateix període de l'any anterior. Tot apunta a una tendència imparable de destrucció d'ocupació a Espanya al llarg del que queda del 92 i del 1993.

El dèficit públic en els set primers mesos de l'any, a més que duplicat el corresponent al mateix període del 91, creix un 120% i ultrapassa l'esgarrifosa quota del bilió de pessetes. La inversió externa ha seguit el seu procés de desacceleració de manera que el primer semestre del 92 ha caigut a la meitat del seu nivell en el primer semestre del 91. El dèficit comercial ha experimentat un augment del 13% respecte al primer semestre del 91 i el dèficit per compte corrent ha crescut un 63% en els cinc primers mesos de l'any, i ha arribat a 1,2 bilions de pessetes, quantitat que a més d'un li hauria de fer pujar els colors a la cara. La inflació subjacent ha arribat a una taxa interanual del 7%, la qual cosa situa l'alça dels preus a considerable distància dels objectius de convergència i ens segueix col·locant en el gens honorable desè lloc dels dotze països de la Comunitat. A més a més, el recent augment de l'IVA no augura res de bo per a la inflació a final de l'exercici, que tornarà a quedar per damunt de l'última prevista del Govern, això, si mentre estem aquí parlant, el senyor Solchaga no ha tornat a canviar les previsions.

Una altra dada inquietant és l'evolució del nombre de suspensions i fallides, així com del passiu total afectat que no ha parat de créixer des del seu mínim l'any 88.

En els cinc primers mesos del 92 s'han enregistrat a Espanya 301 suspensions de pagament i 147 fallides, amb un volum de passiu de quasi 200.000 milions de pessetes, i es ben conegut que amb posterioritat al maig, la major suspensió de pagaments mai explicada ha incrementat aquest volum de passiu en 150.000 milions més.

Per acabar d'arrodonir el quadre, la morositat comercial està augmentant una taxa mitjana del 70%, i la financera, del 30%.

Pel que fa al nostre àgil sector públic, presenta demores de vuit mesos en els pagaments a contractistes per obres realitzades: d'un any, per als soferts proveïdors de la Seguretat Social, amb rècords de cinc-cents dies de retard per part d'alguna administració autonòmica.

I tot aplicant la definició del socialisme sorgida de la ment preclara del vice-secretari general del PSOE, a saber, que el socialisme és allò que fan els socialistes, resulta en lògica impecable que els socialisme consiteix a deixar de pagar allò que es deu, la qual cosa proporciona, sens dubte, a aquesta doctrina un irresistible atractiu i li augura, tal com s'estan posant les coses, un esdevenidor radiant.

Resumint: Espanya travessa una situació d'empitjorament alarmant de tots els indicadors econòmics globals, un creixement preocupant dels desajustaments, fonamentalment en el sector públic i en el sector exterior, i una progressiva disminució de la nostra capacitat per afrontar-los. La política econòmica socialista actua com un dogal al coll de Catalunya, ofegant les seves possibilitats de progrés i de creació de riquesa i d'ocupació.

Fa només un any, el senyor Pujol s'ufanejava que la Comunitat Europea creixia, que Espanya creixia per sobre de la mitjana comunitària, i que Catalunya creixia per sobre de la mitjana espanyola. «Anem bé» —deia—, «anem bé». Parlem, doncs, de Catalunya. Què succeeix a Catalunya? Succeeix que ja no anem bé; la seqüència s'ha invertit: Europa creix més lentament, Espanya creix per sota d'Europa i Catalunya, per sota de la mitjana espanyola.

Les xifres de creixement de l'economia espanyola, en general, i de la catalana, en particular, no es coneixeran amb certesa fins al final de l'exercici. Avui, però, ningú no creu en un creixement del producte interior brut espanyol superior a l'1% el 1992, i per saber què està succeint a Catalunya, considerem algunes dades reveladores.

La inflació a Catalunya és sensiblement més alta que la del conjunt d'Espanya, amb un valor interanual del 6,5%, davant del 5,7 de la mitjana espanyola. L'ocupació industrial està descendant amb rapidesa, al 1991 es destruïren a Catalunya 46.000 llocs d'ocupació industrial, és a dir, un 6% del total de l'ocupació industrial només en un any, i aquest ritme negatiu s'ha vingut sostenint durant els mesos transcorreguts de 1992. Així, en el primer trimestre del 92 s'han volatilitzat 11.000 llocs de treball industrial més a casa nostra; a la Comunitat Europea, la pèrdua d'ocupació industrial l'any 91 va ser de l'1,5%, i del 3% al conjunt d'Espanya. És a dir, la quarta part i la meitat respectivament que a Catalunya.

L'ocupació neta total va descendir en 7.200 persones el segon trimestre del 92, i en 48.000, els darrers dotze mesos referits a juliol.

Pel que fa a la inversió estrangera directa, durant el període gener a maig ha experimentat a Catalunya un descens del 9% respecte al mateix període del 91, mentre que el conjunt espa-

nyol ha estat només de l'1,5 per cent. En els set primers mesos d'enguany s'han produït a Catalunya 365 suspensions de pagaments i fallides, amb un passiu total afectat de 117.000 milions de pessetes; és a dir, el 90% del volum total corresponent al 91, i aquestes dades eren de juliol. La tardor que es prepara serà, en aquest aspecte —com deia aquell—, per a *alquilar sillars*.

Per tant, ja no anem bé. Anem malament i no només malament sinó pitjor que el conjunt d'Espanya. I com tothom sap, quan anàvem bé era perquè alguna influència tenia el Govern de la Generalitat amb la bonança, es deia, baixant els ulls modestament, allò de: «si anem bé, no és només mèrit del Govern de la Generalitat, però una part del mèrit caldrà atribuir-li-ho.» Aquesta era la cançoneta entre el 85 i el 89. Doncs bé, al 90 es notaren els primers símptomes que les coses es podien torçar; al 91, començaren a anar malament; aquest any anem pitjor, i si no es canvia dràsticament de política econòmica, al 93 anirem fatal. I si és ben cert que no tota la culpa és del Govern de la Generalitat, alguna responsabilitat ha de tenir també quan les coses van malament.

Analitzem quina és aquesta part de responsabilitat atribuïble a la majoria parlamentària que dona suport al Govern en aquesta cambra i quina dels seus anfitrions de *grand bouffe* constitucional a les Corts Generals. Procurarem ser equànimes. No tenim ni el més petit dubte que el principal responsable de les dificultats actuals de l'economia espanyola, en general, i de la catalana, en particular, així com de les negres perspectives que es dibuixen en l'horitzó és el senyor Felipe González Márquez, indesmaïablement secundat pels seus successius governs i pel seu partit, el Partit Socialista, *mejorando lo presente*. I aquesta certesa és compartida, a hores d'ara, tal com ho demostren els sondeigs d'opinió, per la majoria dels ciutadans de Catalunya.

Si els empresaris petits i mitjans, els professionals liberals i els treballadors autònoms de Catalunya, és a dir, aquells sectors socials que dinamitzen la nostra societat en l'àmbit econòmic, que assumeixen riscos personals i patrimonials, que creen riquesa i ocupació, estan sotmesos a una pressió fiscal confiscatòria, a uns tipus d'interès pels núvols, a un mercat laboral massa rígid i a una cotització de la pesseta aliena a la realitat abans que el Bundesbank hi intervingués de manera decisiva; si no poden estalviar ni invertir; si estan envaïts pel descoratjament i el pessimisme, la causa principal no és altra que una política econòmica socialista al servei dels seus interessos partidistes.

Què diferent seria el marc en el qual ens movem si s'haguessin aprofitat els anys de creixement del 85 al 89 per preparar-nos de cara a possibles i previsibles canvis desfavorables en la conjuntura internacional!, si s'hagués iniciat ja des del 88 una decidida reducció de la despesa pública corrent i s'hagués emprès valentment el camí de la liberalització i la desregulació. Avui tindríem un nivell impositiu tolerable, un preu del crèdit raonable, una significativa capacitat d'estalvi i un teixit industrial i de serveis més flexible, més innovat i més competitiu. Es va prendre, però, la direcció contrària i així estem.

I cal no oblidar que no han estat només els empresaris, els professionals i els treballadors autònoms de Catalunya els grans damnificats, també les capes més vulnerables i necessitades de protecció solidària estan patint i patiran cada cop més els efectes de la imprevisió i la voracitat socialistes.

Acabem d'assabentar-nos, amb estupor, que el Govern socialista té dificultats per finançar la Seguretat Social de l'any

vinent, ja no són només els aturats els que han de cotitzar més temps i percebre menys, sinó que els jubilats estan en perill d'anar a cobrar la seva pensió i trobar-se la finestreta baixada amb un avís del senyor Solchaga que digui: «tancat per falta de fons».

Però, i vostès, senyores i senyors diputats de la majoria, i les senyores i els senyors diputats i senadors de Convergència i Unió a les Corts Generals?, i vostès, cap senyora i senyors consellers del Govern, què feien durant aquests anys durant els quals el socialisme, el socialisme s'engreixava i el país s'aprimava, què feien? Què feia el seu líder indiscutit, invicte, davant de dissimular comunicar-nos el que tocava i el que no tocava i fer la campanya autonòmica formant equip amb el senyor González a l'ombra delicada dels bonsais? Jo els diré què feien: feien de còmplices —i permetin-me que els ho digui amb tota cordialitat i sense ànim d'amonestar—, d'aprofitats. Vostès s'aprofitaven políticament de la situació; vostès han donat suport sistemàticament al Partit Socialista al Congrés dels Diputats i han aplaudit o consentit la seva política econòmica.

En un repte d'entusiasme el senyor Pujol va arribar a dir, recentment, que ell recolzava el senyor Solchaga més que el mateix Partit Socialista, frase que, evidentment, ara no toca recordar, perquè ara toca o convé una altra cosa; frase, però, que està pronunciada i custodiada a les hemeroteques per tal que els afeccionats a l'humor negre en puguin gaudir.

I és natural que a vostès els semblés bé el creixement incontrollat de la despesa corrent i la progressiva concentració dels recursos del país en mans del sector públic. En primer lloc, perquè vostès aquí feien el mateix. L'Administració de la Generalitat tindrà, en acabar l'any 92, 109.000 funcionaris, i si posem en files secretaris generals, caps de gabinet, assessors presidencials i de consellers, directors generals, sots-directors generals, caps de servei i caps de negociat de la nostra Administració cobriríem tot el passeig de Gràcia, des de la plaça Catalunya fins al Cinc d'Oros.

Els darrers tres anys el nombre de funcionaris de la Generalitat ha augmentat a raó de 4.500 funcionaris per any. Els pressupostos de la Generalitat presentats en aquest Parlament han crescut invariablement any rere any, molt per damunt del cost de la vida. Sense anar més lluny, de l'any 91 al 92 el pressupost va créixer tres cops més que la inflació, i la despesa corrent quatre cops. Vostès gasten milers de milions en propaganda institucional autoglorificadora, en estudis que ningú no llegeix, que, de vegades, ningú no escriu, i amb despeses sumptuàries inútils.

Quan la senyora Thatcher viatjava amb el seu secretari perquè li resolgués els temes trivials, amb el seu perruquer perquè li solucionés les qüestions importants i amb el seu marit perquè totes les precaucions són poques (*rialles*), el president de la Generalitat es desplaçava al Japó, al Brasil o als Estats Units amb un seguici que recordava el faraó remuntant el Nil. (*Rialles.*) I el director general de Carreteres confessava fa uns dies que tot i que la Generalitat es gasta 1.350.000 pessetes per quilòmetre/any en reparacions per mantenir en bon estat les nostres vies de comunicació, la qual cosa ens col·loca, segons el seu parer, a nivell europeu, entre el 85 i el 88 vàrem estar molt per sota d'aquest nivell.

Més clar, l'aigua. En els anys de creixement econòmic la prioritat era establir les bases del manteniment de la majoria,

amarrant i engrandint les clientele electorals, i, naturalment, disparant la despesa corrent; i ara que no hi ha ni un duro, ara ens posarem a nivell europeu. A bona hora! Em sembla que el senyor director general de Carreteres no s'ha assabentat del que ens ve al damunt.

El senyor director general de Carreteres no se n'ha assebat, i és greu que no se n'assabenti, però hi ha quelcom de més greu i de més preocupant i és que el senyor Pujol tampoc no se n'assabenta.

Com si no s'explica que la seva famosa i esperada remodelació del Govern, que per tant com és de delicada i lenta de l'elaboració, ha fet el president de la Generalitat una versió moderna, en masculí, en català i en helicòpter de la fidelíssima esposa d'Ulisses, hagi consistit a augmentar, augmentar les dimensions del Govern en uns moments en els quals el dèficit se'ns menja vius. És a dir, que mentre les famílies catalanes amb ingressos de dos milions anuals hauran de pagar aquest any 60.000 pessetes més d'impost sobre la renda, i les de cinc milions, 200.000 més; mentre els malalts catalans es disposen a pagar trinco-trinco els seus medicaments cada vegada que agafin una grip o pateixin reuma o una infecció intestinal; mentre els ciutadans catalans han de cotitzar més temps per cobrar un subsidi d'atur més baix; mentre molts agricultors catalans després de quatre o cinc generacions de pagès veuen com s'ha d'acabar la seva explotació familiar; mentre passa tot això el senyor Pujol es regala a si mateix un Henry Kissinger de butxaca, que naturalment ara, desbordant de zel, nomenarà a la vegada un cap de gabinet i diversos directors generals i sots-directors i assessors, que a la vegada necessitaran col·laboradors, secretàries, cotxes, xofers, que encarregaran estudis i hauran de llançar campanyes de publicitat explicatives de la seva tasca i de la força de la seva gent.

I suposo que també necessitem un delegat de la Generalitat a les Illes, un altre a la Comunitat Valenciana, un altre a l'Alguer i un altre al ducat de Neopàtria, sense oblidar les Nacions Unides, l'Assemblea de les Regions d'Europa i la Unió Europea Occidental.

Tenim la impressió, de debò, dit sigui amb tots els respectes, que algú ha perdut la brúixola. I en segon lloc, el suport al Partit Socialista, al Congrés, li ha servit a Convergència i Unió per presentar a l'opinió pública catalana una imatge d'oposició responsable i constructiva. «Si el PSOE té la majoria absoluta» —es deia— «traguem-ne el que puguem tot negociant el nostre suport.» Rara astúcia! Un serrellet lingüístic per aquí, uns quants mossos d'esquadra per allà, l'acceleració d'una determinada transferència més enllà, alguna esmena cosmètica als pressupostos de l'Estat per ençà i a viure, que són quatre anys!

I no hauria estat millor una oposició clara i rotunda com la que ha fet sempre el Partit Popular? Tan criticada, per cert —tan criticada, per cert— des de les files de Convergència i Unió, i desqualificada per excessivament frontal i ferma. No hauria representat un aïllament del PSOE a partir de l'any 89, un fre al seu desbocat afany de despesa no productiva, i hauria ofert als ciutadans de Catalunya i de tot Espanya l'esperança sòlida d'una alternativa seriosa i conseqüent, esperança essencial per estimular la confiança dels agents econòmics? Doncs, no. Aleshores tocava fer la viu-viu i treure rendibilitat electoral a curt termini.

Ara, tanmateix, les coses han canviat. Convergència i Unió ha vist les enquestes recents, i també ha vist les urelles al llop, a

més a més de sentir l'esbrancada monumental al senyor González a l'estadi de Montjuïc el dissabte passat. Per això veiem, de cop i volta, el senyor Pujol demanar que es modifiqui el tipus de canvi —desig que ha s'ha vist complert— i el senyor Roca exigir —el que hem de sentir: exigir— que es canviï la política econòmica del Govern immediatament sota l'amenaça terrible de retirar el seu recolzament. Ja es poden imaginar com està tremolant el senyor Narcís Serra. Realment, certes contorsions resulten fascinants. Des de la mort del gran Houdini mai no s'havia vist una cosa igual. I a més a més, el Grup Popular està seriosament preocupat, perquè quan sant Pau va caure en el camí de Damasc anava a cavall i, francament, una cosa és caure del cavall i una altra caure del pont aeri. *(Rialles.)*

Ens costa comprendre... Esperem que ningú prengui massa mal. Hem de confessar-los, senyores diputades i senyors diputats de la majoria, que de vegades fins i tot posant la millor de les nostres voluntats ens costa comprendre el seu sistema de defensar els interessos de Catalunya, tant aquí com a Madrid. Perquè de què serveix elaborar una habilitíssima política de recolzament, fintes, martingales i bescanvis amb els socialistes per aconseguir el millor finançament autonòmic, si mitjançant aquest recolzament l'únic que s'aconsegueix és perllongar en el temps un govern a Espanya que ens està portant a una situació en la qual no hi haurà cap finançament autonòmic que negociar, per la senzilla raó que l'Estat no tindrà diners per finançar res? De què ens servirà el 15% de l'IRPF —i tant de bo que vingui!— si l'activitat econòmica cau de tal manera que la recaptació s'evapora? De què ens serviran les subtils i rocambolesques maniobres per aconseguir el traspàs de l'Inem si no podem pagar la seguretat social? Cregui'm que ens resulta difícil desxifrar la seva estructura mental. Per a vostès és més important la part que el tot, l'accessori que allò que és essencial, la satisfacció dels instints que l'exercici de la raó.

Ja comprenem, ja comprenem que una doctrina que equival en termes polítics al que és l'animisme en el camp religiós pugui estalviar-se l'àrida molèstia de les relacions causals. També comprenem que vostès no hagin pogut resistir la temptació de substituir la llarga fatiga de l'observació, l'experimentació, la deducció i la inducció per la ràpida felicitat que proporciona la immersió acrítica en els misteris inefables del *Volkgeist*. Tot això ho comprenem. No ho compartim, no ho aprovem, però ho comprenem. Si em permeten una analogia, però, una mica agosarada, el que succeeix a vostès és en certa manera comparable a l'exaltació amorosa. Quan un desperta de l'èxtasi i es troba amb la malenconia d'un descobert d'un milió..., d'un bilió i mig de pessetes a l'Inem o a l'Insalud, amb un tren d'alta velocitat que ha costat un altre bilionet, que se li fonen els fusibles i s'ha de parar de tant en tant perquè les cabres travessin la via, potser procedeix revisar l'ordre de prioritats i pensar-s'ho dues vegades abans de formar segons quina mena de blocs constitucionals com a estratègia per anar enfortint la identitat.

En un altre ordre de coses, també ens tenen ben intrigats les seves pràctiques comercials. Mentre no es demostrï el contrari el millor client de Catalunya és la resta d'Espanya, amb una balança comercial a favor nostre en una proporció d'1 i mig a 1, o, amb valor absolut, un saldo favorable a Catalunya d'un bilió de pessetes l'any 87. Malgrat que en cinc anys aquesta xifra ha augmentat notablement, la proporció positiva per a Catalunya no ha variat. A nosaltres —em refereixo als diputats del Grup

Popular— sempre ens havien ensenyat, des de petitets, que el client se l'ha de tenir content. Ja no diem el millor client, sobretot a partir de l'1 de gener del 93, que la competència serà ferotge. Doncs bé, vostès què creuen que sent un ciutadà de Toledo, de Jaén, de Burgos, de Terol, quan s'assabenta que la coalició governant a Catalunya vol que a Atlanta, d'aquí a quatre anys, els atletes catalans desfilin separats sota una altra bandera i un altre himne, i que les medalles que guanyin ja no podran sentir-les com a pròpies, i les que guanyin els atletes d'altres llocs d'Espanya, els catalans no podrem ja considerar-les nostres? Què creuen que experimenta un ciutadà de Sevilla, de Cuenca o d'Oviedo, quan li arriba que el Govern de Catalunya impulsa una campanya per tal que la bandera espanyola no es pengi als balcons durant la celebració d'un gran projecte comú de tots els espanyols i del qual l'Estat espanyol ha estat el principal contribuent aportant 325.000 milions de pessetes, sufragat, per tant, amb els seus impostos i en el qual els seus cors han posat tota la il·lusió? *(Remor de veus.)* Tota la il·lusió! Creuen vostès de veritat que gestos com aquests, que només serveixen per irritar i ofendre gratuïtament els nostres compatriotes i a nosaltres no ens poden aportar res, contribueixen a augmentar la cartera de comandes a les nostres indústries i a fomentar el turisme interior, tan necessari en moments d'estancament a tot el món occidental? O és que l'autonomia, l'autogovern, el ple exercici de la nostra singularitat cultural i lingüística, no és plenament compatible amb la plasmació d'una Catalunya oberta, cordial, acollidora, solidària, integrada amb la tasca espanyola comuna? Hi ha moltes maneres de reforçar la nostra identitat, però aquelles que comporten els riscos que els comerciants facin menys calaix, els hotels de la Costa Brava no s'omplin i els comptes de resultats de les nostres indústries es deteriorin, cal sotmetre'ls a revisió desapassionada.

Recapitulant, senyor president, el problema de Catalunya en aquests moments és la concentració d'un excés de recursos al sector públic administrats pel Govern socialista a Madrid i pel Govern de Convergència i Unió a Barcelona, de forma ineficax i electoralista. No entra dins les competències d'aquesta cambra canviar el Govern central, i en aquest aspecte només ens cal desitjar que la coalició majoritària a Catalunya revisi la seva política en l'àmbit estatal i es sumi a la construcció d'una alternativa al socialisme, mantenint la seva recentment adoptada postura d'allunyament d'una executòria que està portant Espanya i, en conseqüència, Catalunya cap als esculls del col·lapse econòmic. Però el Govern de Convergència i Unió sí que pot canviar les seves línies d'actuació a Catalunya, disposant, com disposa, d'una còmoda majoria en aquest Parlament.

El Grup Popular recomana vivament al Consell Executiu que enfilï sense vacil·lacions el camí de la liberalització, la regulació i la contenció de la despesa corrent en l'exercici de les seves competències, perquè no tindria massa sentit que Convergència i Unió es desmarqués —ja era hora— del Partit Socialista a Madrid, per estar en desacord amb polítiques que fossin després imitades aquí en l'àmbit autonòmic.

Per tant, senyor president, a fi d'orientar l'acció del Govern de la Generalitat en l'immediat futur, mentre va arribant l'any 2000, el Grup Popular considera indispensable l'elaboració d'un pressupost de la Generalitat per a l'any 1993 que creixi globalment menys que la inflació i en el qual la despesa corrent sigui rigorosament controlada. Per això el Govern hauria d'exa-

minar tots els seus programes no bàsics i revisar o, fins i tot, eliminar aquells de rendabilitat dubtosa i en els quals les despeses de gestió superin el 60% del muntant global, reduir les despeses de lliure disposició de conselleries, eliminar la propaganda institucional supèrflua, limitar les despeses sump-tuàries i de representació al mínim estrictament indispensable, suprimir assessors i alts càrrecs de confiança nomenats per lliure designació i sotmetre la realització d'estudis tècnics a estrictes criteris d'utilitat. L'oferta d'ocupació pública i l'amortització de places per jubilació han de ser combinades de forma que el volum total de l'Administració no experimenti cap creixement en l'exercici del 93. Així mateix, segons el nostre entendre, el Govern hauria de presentar al Parlament un projecte de reducció del nombre de conselleries, agrupant convenientment les actualment existents. La imminent remodelació del Consell Executiu, abans que s'acabi el segle, seria un bon moment per fer-ho. Ensenyament i Cultura d'una banda, Indústria i Comerç d'un altra, i la supressió del Departament de Benestar Social, integrant-lo com a secretaria general de Presidència, són opcions a considerar seriosament.

Per concloure, senyor president, la societat catalana i la societat espanyola, de la qual formem part, s'enfronten a un problema que és tan antic com l'existència del poder i que consisteix en això que els governs cauen, en ocasions, en l'error de governar massa. En la polèmica que va precedir l'aprovació de la Constitució americana i que va produir alguna de les pàgines més enlluernadores que mai s'hagin escrit sobre l'organització de les col·lectivitats humanes, el polític i advocat Robert Yates ens va llegar unes línies que són aplicables a les qüestions que estem debatent avui en aquesta cambra: «És una veritat confirmada per la inequívoca experiència dels segles» —deia Robert Yates— «que tot home, i tot grup d'homes, quan és investit de poder tendeix sempre a incrementar-lo. Però aquest impuls innat consubstancial al poder, independent del color polític, necessita ser controlat; altrament el dèficit es desborda, la inflació s'encrespa, els tipus d'interès pugen, l'estalvi es fa impossible, es destrueix ocupació i la prosperitat s'acaba.» Això és el que està succeint actualment a Catalunya i a tot Espanya. Per aquest motiu, senyor president, el Grup Popular s'adreça als ciutadans de Catalunya, des d'aquesta tribuna, per dir amb claretat i amb rotunditat que és indispensable i urgent apartar del Govern els qui sustenten ideologies que requereixen l'eixamplament continuat del poder per posar-lo en mans d'aquells que basen la seva actuació política en una ferma i profunda convicció: que l'únic motiu digne i èticament justificable per aspirar al poder és voler-lo per limitar-lo i moderar-lo, i que aquesta és també l'única via comprovada per generar riquesa, progrés, justícia i benestar. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Té la paraula el Molt Honorable Senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, senyor president, bé, sembla que tota la cambra estarà d'acord amb mi a dir que s'agraeix que de vegades hi hagin intervencions que tinguin gràcia, no? I a més, després d'un discurs tan llarg i suposo que una mica pesat com el que vaig fer ahir, doncs, encara es deu agrair més. O sigui, que moltes gràcies. Naturalment, la gent que fa gràcia a vegades es passa, però això, doncs, s'ha d'entendre que forma part dels riscos

de l'ofici. Boadella i els Joglars de vegades també es passen, la qual cosa no vol dir que no tinguin mèrit.

Miri, jo no desvio res. Ja vaig dir ahir que el debat, avui..., de fet, en cert sentit comença avui, i el farem sobre el que vostès diguin. No desvio res i no defujo res. De què volen parlar? Volen parlar del senyor Solchaga, avui? Volen parlar de l'economia espanyola? Volen parlar de la política de Convergència i Unió en el Congrés de Diputats? Bé, en podem parlar, no hi ha inconvenient. Vostè ja sap que nosaltres sempre hem dit una cosa, i és que nosaltres, per vocació, com a partits, Convergència i Unió, però també pel condicionament nostre, com a Govern de la Generalitat, no ens dediquem a l'oposició frontal. Ja entenem que hi ha d'haver qui ho faci; precisament aquest és el Partit Popular, perquè és el que es pot presentar com alternativa al Govern de l'Estat, cosa que Convergència i Unió sap que no és ni ho pretén ser. I, per tant, nosaltres tenim una altra mena de feina: no és feina —ho repeteixo— ni de la Generalitat ni dels partits que li donen suport fer l'oposició frontal, sinó fer allò que entén que convé més en cada moment a l'interès general espanyol; i, a més i d'una manera molt especial, a l'interès de Catalunya.

Per altra banda, la nostra filosofia no política ja, sinó social i humana fa que tinguem una certa inclinació —no voldria ser petulant amb això— pel que en podríem dir les actituds constructives. No oblidí, per exemple —centrant-ho en la meua persona—, que tots els meus llibres es titulen coses com *Fer Catalunya*, *Fer país*, *Construir Catalunya*, etcètera. I, per tant, el que en podríem dir l'actitud d'oposició sistemàtica ens costa. Però, a part d'això, encara que no fos —encara que no fos— això, pel nostre mateix posicionament institucional i polític, doncs, entenem que el que hem de fer no és una oposició frontal. I això ho hem dit sempre. Ni casar-nos tampoc amb ningú; i, evidentment, no ens hem casat —malgrat el que de vegades, moltes vegades, es vulgui dir— amb el Partit Socialista.

Això fa que, de vegades, les nostres posicions tinguin més eficàcia que les de vostès; no la tindran un dia, evidentment, en el moment d'una sol·licitud electoral perquè —ho torno a dir— nosaltres en el millor dels casos, en el millor dels casos —absolutament impossible— podríem treure quaranta-set diputats, i amb quaranta-set diputats, evidentment —són tots els que hi ha a Catalunya, cosa que no es produirà—, però amb quaranta-set diputats no es governa. Això ja ho sabem, no?

Però això fa que, per exemple, quan jo el mes d'agost, per allà el 20 d'agost, faig unes declaracions econòmiques tinguin molta més importància que les que fa el senyor Aznar. Potser també per algun altre motiu. I molta més repercussió i creen, fins i tot, molta més alarma. Perquè, és clar, si el senyor Aznar diu que el senyor Solchaga ho fa molt malament, ningú no en fa gaire cas, almenys per una raó —parlo amb tot el respecte pel senyor Aznar—: perquè se surt de la base, que és l'obligació del senyor Aznar, dir que el senyor Solchaga ho fa malament. En canvi, si el senyor Pujol, que més aviat té interès a entendre's no dic amb el Partit Socialista però sí amb el Govern central, diu que s'ha arribat a un moment que no es pot continuar per aquell camí, això té un pes molt —molt— superior. Hi ha altres motius, també; no únicament aquest, segurament, però en fi, aquest, evidentment, va existir.

Això s'ha notat aquest matí. Aquest matí, aquest matí s'ha notat perquè he arribat aquí i els periodistes —i són a la tribuna i

en són testimoni— m'han explicat això de la devaluació del 5% i comprendran que jo avui, avui, em podia lluir —avui em podia lluir—, perquè d'una manera, d'una manera..., de cara a allò que de vegades agrada als polítics, no?, que és: «Jo ja ho havia dit! Jo tenia raó!» Perquè d'una manera una mica abusiva en aquesta línia de simplificació de..., que a vegades es produeix en la classe política i en la classe periodística, doncs, una mica, a mi se m'havia convertit en l'apòstol de la devaluació, que és un paper que tampoc no m'agrada —sigui dit, de passada. I ahir mateix Televisió Espanyola, en una informació que m'atreveixo a qualificar —i ja sé que sempre als polítics els sap molt de..., els fa molta mandra fer una crítica d'aquest tipus— de dolenta respecte al debat que es va fer ahir, va dir que jo..., el que va dir del meu discurs és que jo havia demanat la immediata devaluació de la pesseta. Vostès van ser aquí i saben que resumir el meu discurs d'ahir donant com a nota «el senyor Pujol ha demanat la immediata devaluació de la pesseta» demostra... Bé, no sé què demostra, però, en tot cas, és una mala informació. Però fixi's si jo avui, ja que ho han plantejat avui: «Escolta, ja ho deia jo, és clar que sí, etcètera». No, jo avui simplement he mirat d'actuar amb una discreció que, lògicament, no correspon a vostè i no l'ha tinguda aquí, i no la critico, però durant aquest moment l'únic que he de dir és que, en fi, sí que..., que no em sorprèn, no sorprèn a ningú, per altra banda, però que en aquests moments el que hem de fer tots plegats és, doncs, veure com se surt d'això. Tots plegats, no vull dir únicament Catalunya, Espanya, sinó tot Europa, però, evidentment, el que jo no puc fer ara és una cosa que vostès poden fer i que potser han de fer que és fer sang sobre això, sinó que el que ha de fer és situar les coses al seu lloc. Situar-les al seu lloc entre altres coses vol dir que això és una crisi europea i vostè ara em dirà allò que diuen: «Sí, ara donen la culpa als de fora.» Bé, escolti, això és una crisi europea; suposo que queda clar, oi?

Jo en això tinc..., puc dir-ho això perquè sempre he dit que les coses que passen en un país —Espanya en aquest cas, ja que vostè ho ha centrat molt a nivell espanyol, parlem d'això— no són només les coses que passen en aquest país. Jo quan era diputat en el Parlament de Madrid vaig haver d'escoltar moltes vegades les intervencions, no sé si immadures o demagògiques, o potser immadures i demagògiques, dels diputats socialistes de l'època, algun dels quals després ha arribat a ser molt important en el Govern socialista actual; que quan el Fernando Abril pujava a la tribuna i deia que la crisi espanyola, que era forta, en una part molt important era conseqüència de la crisi internacional i del xoc del petroli —vostès se'n recorden de la crisi del petroli, la segona, que va ser la més greu, l'any 79—, pujaven aquests diputats, no sé si demagogs o indocumentats, a dir que això no tenia res a veure, que el que passés fora no tenia res a veure. Això formava part d'una època, no?, que era aquella mateixa època que es deia que els beneficis de les empreses no tenien res a veure amb l'ocupació, per exemple; també es deia això. Això ja no es diu; evidentment aquells diputats ja no ho diuen, en primer lloc perquè han madurat, en segon lloc perquè tenen responsabilitats i perquè, afortunadament, tothom té més el cap sobre les espatlles. Però, per tant —espero que no!..., escandalitzar ningú i menys vostè, senyor Vidal-Quadras—, si els dic que estem davant d'un problema seriós i important i que en aquest cas jo, que no sóc oposició per sistema, he de dir que hem de desitjar que el Govern espanyol trobi la manera d'ajudar a sortir-ne.

Ara, de tota manera, ja que vostè ha fet molta referència..., «vostès van donar suport»... Sí, sí, nosaltres vam donar suport i hi ha declaracions que vostè ha dit que l'únic que caldria és mirar-les en el seu context, però jo li diré per què ho hem fet això. Miri, li vull dir dues coses i potser m'allargaré un pèl, però, escolti, es tracta d'un debat important aquest; o sigui que no hi fa res que duri hores i hores i, a més, com més parli jo, més pot parlar vostè després, no? O sigui que... És així, oi, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: No és així.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Ah, no és així?

El Sr. PRESIDENT: No, no, no. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, de tota manera, jo parlaré, eh? Vull dir que... (*Rialles.*)

Bé, primera. Per situar les coses al seu lloc, quan vostè diu que ara Catalunya creix menys, això no és veritat —no és veritat—, Catalunya, les últimes dades marquen un creixement del 2,3%, del primer semestre d'enguany; creix, no creix..., és a dir, no és veritat que creixi menys que la mitjana espanyola i no és veritat que creixi menys que la mitjana europea, que és el que vostè ha dit. Que creix menys que abans, sí; però no que creixi menys que la mitjana espanyola i no que creixi menys que la mitjana europea. Si vostè em diu: vostè creu que d'aquí a fi d'any aguantarem el 2,3? Doncs, probablement, no. Però, en realitat, això serà dintre d'un context en què els altres també baixaran, no?, doncs seguirem estant per sobre. I ho hem estat: del 85 al 91 hem crescut un 4,9 de mitjana, que és molt; Espanya va créixer un 4,2, que també és molt, i la Comunitat va créixer un 2,8, que en els nivells en què està la Comunitat no és que estigui malament.

Sobre això li vull dir moltes més coses perquè em sembla que cal precisar; no el puc deixar jo ara davant la cambra i davant de tots els diputats, davant de l'opinió pública, doncs, amb aquesta xifra, amb aquestes informacions que vostè ha fet. I les he de rebatre. És veritat que tenim problemes i que estem molt preocupats i que ens han ja obligat a fer un molt seriós advertiment al Govern central amb una manifestació que també es pot interpretar d'una altra manera i és que nosaltres triguem molt a canviar de postura, perquè les nostres postures no són tàctiques ni vénen condicionades —per dir-ho així— per l'interès de fer oposició, però quan canviem ho fem notar amb una certa rotunditat, quan finalment decidim fer-ho. Dic això perquè també es podria aplicar a altres aspectes que no tenen res a veure amb la política econòmica del senyor Solchaga.

Però jo li he de dir, senyor Vidal-Quadras, per exemple, que la inversió estrangera a Catalunya, durant el primer semestre d'aquest any, segueix anant molt bé: 316.895 milions, que representa un increment important, i l'any passat n'havíem tingut 301.347. I és veritat que Espanya en conjunt baixa; han passat de 917.000 l'any passat a 872.000 enguany, i això fa que la participació de la inversió estrangera a Espanya, per part de Catalunya, que era de 32,86 l'any passat, ha passat a 36,31.

I com aquestes dades, evidentment, n'hi puc donar..., n'hi puc anar donant algunes més. Fins i tot... Ja sé que de vegades és una mica sorprenent perquè la imatge que hi ha és una altra i perquè, a més, és veritat que tenim problemes, però, per exemple, un indicador molt important del que és l'activitat industrial, com és, doncs, el consum energètic, doncs, hi ha un increment

d'un 5,3% en el primer semestre d'enguany amb industrial –no dic domèstic, industrial–, la qual cosa, doncs, de fet, és una dada de difícil, de difícil discussió.

I després, en un altre ordre d'idees, per exemple, podria dir-li que, malgrat la cotització de la pesseta fins aquesta matinada, bé, doncs, les exportacions catalanes estan tenint una evolució molt positiva; i les exportacions vol dir competitivitat. És a dir: exportacions industrials vol dir competitivitat. És a dir, si jo m'he de fer arreglar les soles de les sabates, suposant que a Copenhaguen ho facin a la meitat de preu que aquí, de tota manera aniré al sabater de la cantonada, això està clar, però si vull comprar un producte ics, el que sigui, o una poma o una pera –això també passa–, o carn, compraré la barata; per tant, si la nostra gent segueix exportant –la barata, encara que s'hagi fet a Copenhaguen, no?–, si la nostra gent segueix exportant de la manera que ara li diré, vol dir que les coses no van com vostè diu, ben bé. Miri, nosaltres, la indústria catalana ha incrementat la seva exportació, entre el primer semestre i el segon semestre del 92..., no, perdó, entre el primer semestre del 91 i del 92, en un 14,5%, i el conjunt espanyol l'ha augmentat en un 5,4%, i l'any passat nosaltres el vam augmentar en un 11 i tot Espanya el va augmentar en un 10.

Bé, podria anar-li donant més dades d'aquestes; no sé si no abusaré de la paciència de vostè i de la cambra fent-ho, però és que el que no puc permetre és que, tot i la simpatia que vostè té i que, realment, doncs, ens gratifica molt amb les seves atencions en aquest sentit, però el que jo no puc és permetre que ni la cambra ni l'opinió pública es pensi que per més ben, diguem-ne, arrebossada que estigui, doncs, de gràcia, el que diu vostè és veritat. I el que diu vostè és veritat en el sentit que estem en una situació de crisi, nosaltres i tot Europa. I que hi ha uns factors de responsabilitat del Govern espanyol. I vostè em diu –i ara li parlaré d'això i sento allargar-me–, em diu: «Això, també és culpa de vostès». Ara en parlarem, però el que no és cert és alguna de les conclusions, sobretot les que fan referència a l'economia catalana, que vostè ha dit, i jo no he fet acudits, perquè no en sé, entre altres coses, però, a més, li he donat xifres.

Però ara li vull dir una altra cosa. Nosaltres –i això ja ho he explicat– vam donar, hem donat, i potser en tornarem a donar un dia, suport al Govern en un munt d'aspectes de la seva política econòmica, perquè creïem –i creiem– que el control de la inflació, el control del dèficit públic, tot això són coses que també són elements bàsics de competitivitat. És a dir, nosaltres no hem discutit que es necessita també una bona política macroeconòmica per anar endavant. El que passa és que hem dit, des de sempre, i cada cop amb més insistència, que, a més, necessitem una política microeconòmica, però nosaltres això no ho hem fet totalment –diguem-ne–, d'una manera crítica; nosaltres hem mirat de fer una cosa que vostès no han fet i que, a més, es comprèn que no ho fessin perquè vostès són l'oposició, i és que hem mirat d'introduir tota una sèrie de coses en la política econòmica espanyola que permetessin, sobretot, allò que ens preocupa a nosaltres, salvar la competitivitat.

Vostès, el dia que guanyin les eleccions, ja ho faran, això; ara no ho fan, no els ho crítico, però entengui que nosaltres sí que ho hem de fer i que, en tot cas, el benefici que això representa per al pagès local –li ho vaig a dir– és mèrit de Convergència i Unió i no del Partit Popular.

Encara que sigui una mica llarg. Miri, jo ara li llegiré les coses que hem aconseguit amb les discussions, sobretot dels pressupostos, dels anys 90, 91, 92; és a dir, com a conseqüència de la nostra política dels anys 89, 90 i 91, i també, a través d'alguns altres debats en el Parlament en el camp econòmic. Començaré per aquelles que tenen referència, fan referència als temes competitiu d'una manera més directa i clara, no? Per exemple, hem aconseguit l'augment del 15 al 40% en les deduccions per despeses en intangibles en les inversions en processos de recerca més desenvolupament; hem aconseguit la reducció dels tipus impositius de l'IVA des del 33 fins al 12 –ara està al 13– per als establiments hotelers de menys de 5 estrelles; hem aconseguit la reducció del tipus incrementat de l'IVA de cinc punts des del 33 fins al 28 actual; hem aconseguit la reducció de 2,50 pessetes en l'impost que s'aplica sobre el carburant de gas-oil... Vostès em diran, escolti quins detalls! Sí, sí, escolti, és igual, vostè em diu: «el país, el país, el país...», a més, vostès tots diuen: «president! no parla dels problemes del país». Els problemes del país són el preu del gas-oil, si no que ho preguntin als pagesos, que ho preguntin als pescadors, etcètera, no?

Això, vostès, evidentment –i ja ho entenc– no els ha preocupat gens, eh?, gens, entre les cites de Shakespeare i bé... i la necessitat de fer oposició frontal, el gas-oil, naturalment, imagini's quin lloc més secundari té!

Hem reduït l'increment de la pressió tributària que l'aplicació de l'IAE significaria per a determinats sectors de l'activitat econòmica. Hem reduït la tributació a l'impost de societats de la societat i fons d'inversió immobiliària des del 13 a l'1%. Hem introduït en l'impost sobre societats una deducció de 700.000 pessetes en concepte de contractació indefinida d'un treballador amb minusvalidesa.

Després hi ha hagut una gran discussió, que va ser la de l'IRPF, i aquest ja no anava lligat a cap discussió pressupostària, on vàrem aconseguir una cosa en la qual ara el Govern s'ha fet enrere i que, evidentment, ha estat una de les causes molt principals del nostre canvi de posició, que va ser la reducció de tots els tipus impositius als diferents trams de la renda. És a dir, concretament, baixar del 56 –com a tipus màxim– al 52, el 92 –ara no recordo si al 52 o al 53– i al 50 s'havia de rebaixar al 93..., això sí, al 50. I pel que feia als tipus més baixos, doncs, passar del 25 al 20 el 92 i al 18, el 93.

Escolti, vostè, a aquesta gent que els han de donar la majoria per governar els dic: «escolti, jo em dedico a les xifres de Shakespeare i em dedico a fer riure al Parlament de Catalunya, d'una manera molt intel·ligent i el senyor Pujol es dedica a veure si pot abaixar l'IRPF; el senyor Pujol i el senyor Roca, es dediquen a veure si poden fer baixar l'IRPF.

Després, hem incrementat fins als 10 milions en declaracions individuals –o 12–, en declaracions conjuntes, el tram de la renda en què s'arriba al tipus marginal màxim. Hem adequat, hem aconseguit que s'adequessin anualment..., les escales, deduccions i excepcions a l'evolució de la taxa d'inflació. Hem introduït una deducció del 15%... Perdonin, m'equivocava..., no, sí, hem aconseguit que no es consideressin rendiments en espècie les inversions que les empreses realitzen en concepte de formació de la seva plantilla. Hem aconseguit que s'ampliés substancialment l'abast dels plans d'estalvi popular, que s'eximissin de tributació aquelles plus-vàlues, que es posin de mani-

fest en la venda d'actius empresarials i es reinverteixen en béns de la mateixa natura. Això, escolti, dit així, en un discurs que torna a ser avorrit, passa desapercebut, però això és molt important, això i altres coses que he estat dient, aquesta, per exemple, molt important.

Hem aconseguit evitar o almenys disminuir les discriminacions envers les empreses de caràcter familiar. Com? Eliminant restriccions a l'hora de computar pèrdues o a l'hora de computar sous dels familiars —vostès saben fins a quin punt això és important a la petita empresa, els sous familiars— i augmentant el coeficient de capitalització dels guanys d'una empresa del 10 fins al 12,5 per cent en la valoració de les accions no negociades a borsa.

Una altra cosa molt important: millora del tractament de les plus-vàlues. Es redueix el nombre d'anys necessaris perquè els elements patrimonials del subjecte passiu quedin exempts de tributació, de l'IRPF.

Tot això són coses aconseguides a través d'esmenes del nostre grup parlamentari o a través de transaccionals, però, de fet, fetes sempre a través de propostes nostres.

Es va aconseguir que es procedís a la revisió de l'impost sobre societats durant l'exercici del 92, la reforma de l'impost sobre el patrimoni i la suavitització de la valoració patrimonial de les empreses petites i mitjanes, amb accions que no cotitzen a borsa mitjançant l'augment del percentatge de capitalització o bé acceptant el valor teòric procedent del balanç auditat. Això es va aprovar també per transaccional a proposta nostra.

De fet, ara podria continuar..., i continuo, mirin. A l'última discussió sobre el programa de Convergència —al qual comprenc molt bé que el Partit Popular fes una oposició frontal, alternativa, doncs—, concretament, el que es va aprovar i que ara s'ha de veure si s'aplica —això és un altre tema, eh?—, això, allò altre sí que s'ha aplicat, això, s'ha aplicat i es desaplica ara, per exemple, allò de l'IRPF, però en el seu moment, sí.

Concretament, quatre compromisos fiscals es van aconseguir que incidiran favorablement en l'estalvi i en la inversió, que són: reglamentar de manera immediata, perquè la reglamentació que es va fer fa poc resultava insuficient als plans d'estalvi popular; revisar el sistema de deducció per doble imposició de dividends; un de molt important —i que sembla que sí que serà mantingut pel ministre Solchaga—, modificar les taules d'amortització d'actius. Imaginin-se —i no sé si anirà tan lluny aquí el canvi— la diferència que hi ha entre que els holandesos acceptin que l'amortització es faci per valor de reposició i que nosaltres aquí sigui obligatori fer-ho per valor d'adquisició, per valor de compra, i introduir un tractament fiscal a la nova llei de l'impost sobre societats que beneficiï..., que diferenciï entre els beneficis distribuïts, que són més..., més taxats, i els beneficis reinvertits.

Algunes d'aquestes coses en el fons vindrien a ser —si s'apliquen— una confirmació d'alguna de les coses que els he dit abans, i després també vam aconseguir que s'aprovés un conjunt d'actuacions destinat específicament a promoure la internacionalització de les empreses que, entre altres coses, havia d'incloure les següents: l'increment de recursos destinats a la promoció de les exportacions, l'estímul a la inversió a l'exterior —que alguna cosa ha fet d'això ja el Govern central—, la descentralització de les actuacions i recursos destinats a la promoció exterior de les PIME i la potenciació de les oficines comercials

a l'exterior, part de les quals les potenciem nosaltres i que podria anar, doncs, en el capítol de rèplica referent al nomenament del senyor Vallvé i la modificació de la regulació dels crèdits...

Bé, això és només perquè i... tot agraint-li la broma, de tota manera, per situar les coses al seu lloc i per dir que, a més de la broma, hi ha això. I que això, evidentment, són coses que no és anar pels núvols, sinó que, justament, és anar molt, molt, molt arran de terra. I vostès d'això no han fet res, absolutament res, i ja entenc que no ho poden fer i que no els toca fer-ho, i jo els respecto molt a vostès, però m'agradaria que vostè fes un petit esforç de comprensió —i si no el fa no passa res, és clar—, però per entendre que el que nosaltres hem de fer és això i que el país necessita que algú faci això.

A part d'això, no li contestaré gaire més perquè no voldria tampoc allargar-me, si vostè vol que incideixi en algun altre tema com que ara té dret de rèplica, ja ho farà. Jo el que li vull dir és que la Generalitat des de fa..., des del començament de la meua presidència està duent a terme una política de projecció exterior molt important. Ara mateix, un dia d'aquests el Copca —em sembla que és— ha d'obrir una oficina a Nova Delhi i algunes més que no sé on, però, en fi, em recordo d'aquesta de Nova Delhi perquè em va cridar l'atenció, i en teníem trenta-una o trenta-dues, em sembla.

I com això, tantes i tantes altres coses, ho hem fet sempre. I he de dir que encara que en alguns moments hi van haver incomprendions i ens van posar bastons a les rodes i dificultats per part del Govern central i del Partit Socialista, de fet ja fa anys que això ho podem fer amb tranquil·litat i amb una actitud oberta per part de l'Administració central.

Ho sento, ho sento molt que vostè sigui menys comprensiu respecte a això que el senyor Solana, francament, ho sento molt. Naturalment, pot referir-s'hi vostè com a punt de referència, pot agafar el senyor Benegas, però el senyor Solana, almenys, ho veu clar, ho veu bé, ho ha defensat i jo li ho agraeixo.

Per altra banda, li he de dir que el que hem de fer ara no és més que el que ja fem, però una cosa que fem, doncs, amb una certa dispersió i no prou —diguem-ne— lligament, doncs, ara ho farem —espero— que d'una manera més ben conjuntada. Però no hem de fer res que no fem ja, fem-ho.

I, finalment, l'última cosa que li vull dir és que l'altre dia en unes declaracions d'un economista, que es diu Segura, en què li preguntaven sobre aquesta qüestió a veure què passaria amb el mercat espanyol, diu: «no, escolti, tothom sap que el senyor Pujol és un senyor que creu en la unitat de mercat», si ho sap el senyor Segura, també ho pot saber vostè: unitat de mercat espanyol i unitat de mercat europeu. Per tant, no tenim cap ganes de perdre el mercat de Toledo, que, per altra banda, no el perdem, per altra banda no el perdem! No el perdem i estic segur que no el perdrem per les raons que vostè diu. Perquè, la realitat potser no té de vegades certes traduccions institucionals que s'haurien de fer de la realitat, però la realitat en ella mateixa és acceptada, diríem.

Quan hi va haver, doncs, aquella explosió de banderes catalanes amb motiu de la torxa, doncs, la gent va dir: «Ui, doncs què passarà ara quan la torxa entri a l'Aragó i es passegi per Extremadura i per Andalusia i...?». Escolti, no va passar res. La gent, aquella explosió, que per altra banda va ser pacífica i molt

convivencial, no gens agressiva contra ningú, la gent de Toledo, vull dir, i la gent de Madrid, i la gent d'Andalusia, i la gent de Cantàbria ho van acceptar amb tota normalitat, perquè les realitats —si les realitats no són agressives, encara que puguin resultar molestes en certs aspectes— acaben acceptant-se. I, per tant, que a Catalunya, doncs, hi hagi una molt clara preferència per la bandera, que és la que manifesta i posa..., és a dir, la que tradueix..., la que personifica la identitat de Catalunya, això arriba un moment que tothom ho accepta, fora de Catalunya també, no fóra convenient que des de Catalunya no s'entengués tan bé com s'entén fora de Catalunya.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Vidal-Quadras té deu minuts per formular rèplica.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, vostè des d'aquesta tribuna, ja diverses vegades —és la quarta que ho fa, em sembla— s'ha referit o ha comentat el meu estil, l'estil de les meves intervencions. Com que això vostè ho fa reiteradament i sembla ser que per a vostè constitueix un recurs fàcil, per la manera continuada que l'utilitza, jo li explicaré el significat d'això, i crec que amb això ja vostè acabarà satisfet i no tornarem a escoltar sempre el mateix.

La ironia, senyor Pujol, és una estimació optimista de la intel·ligència del que escolta. Aleshores..., aleshores això vol dir que jo tinc una idea molt positiva, molt optimista, de la intel·ligència d'aquesta cambra i del ciutadà de Catalunya. A jutjar pel seu discurs d'ahir, vostè té una visió més pessimista de la intel·ligència de la cambra i de la del ciutadà de Catalunya.

Està clar, senyor Pujol, que vostè té una capacitat profètica envejable. Vostè s'ha adonat fa quinze dies que s'havia d'abaixar el tipus de la pesseta: el senyor Aznar ja ho deia fa dos anys, i fa un any. Per tant, que vostè ho digui ara no demostra que a vostè li facin més cas, sinó, en tot cas, que el senyor Aznar és molt millor profeta que vostè. I, francament, adonar-se fa quinze dies que s'havia d'abaixar el tipus de la pesseta, quan l'economia espanyola i la catalana estaven entrant en una situació qualificada tímidament pel senyor González de «preocupant», o «delicada», i que el carrer qualifica de «greu», no sembla que sigui un mèrit extraordinari pel que fa a capacitat de profecia.

En tot cas, vostè continua utilitzant els mateixos arguments que el PSOE. És a dir: que la culpa és de la situació internacional. Doncs, miri, no! La culpa és de polítiques socialistes a Madrid i de polítiques de Convergència aquí, que durant els anys de creixement, en comptes de preparar-se perquè venien —i era previsible que vinguessin— canvis desfavorables a la conjuntura internacional, en comptes de preparar-se, el que es va fer és llençar la casa per la finestra. I ara ho estem pagant.

Les xifres, senyor Pujol, s'han de donar, s'han de donar bé. Vostè confon la inversió externa amb la inversió estrangera directa. Ni vostè ni jo som persones de formació econòmica, encara que vostè, en una certa època de la seva vida, va tenir activitats directament relacionades amb el món econòmic; jo, no; el que passa és que, com a persona que procedeix de les ciències naturals i exactes, procuro assabentar-me'n abans, del que significa cada concepte. La inversió externa a Espanya ha baixat a la meitat respecte dels mesos que jo he esmentat de l'any passat, i la inversió estrangera directa, és a dir la inversió en empreses, en filials, en crèdits a filials, creació de noves empreses..., això és el que ha baixat un 9% a Catalunya i un 1,5%

a Espanya. Aleshores, és simplement una qüestió d'utilitzar els conceptes econòmics amb precisió: vostè ha confós una cosa amb l'altra; jo, en la meua intervenció, he dit exactament a què em referia. Els conceptes, en economia, com en totes les ciències, tenen una definició i un significat precis. Per tant, no confongui la inversió externa —que comprèn la inversió en borsa, els béns immobles, altres..., i també la inversió estrangera directa—, amb el que és la inversió estrangera directa —que és una part de la inversió externa.

Vostè i el senyor Roca no han tingut èxit en les seves actuacions a Madrid, perquè vostès van convèncer el senyor Solchaga, segons vostè diu, que abaixés l'IRPF tres punts: doncs, no solament no l'ha pogut abaixar tres punts, sinó que a sobre ha pujat els tipus i les retencions. Per tant, procurin, la pròxima vegada, ser més convincents.

Les citacions de Shakespeare, senyor Pujol, tampoc es pot dir que siguin un excés cultural —*Macbeth* és molt conegut; una altra cosa seria si jo hagués tret aquí algun obscur i amagat sonet. Jo també aquí he sentit a vostè moltes vegades fer citacions, cosa que em sembla molt bé, i no per això li ho retrec.

El problema, senyor Pujol, no és si nosaltres som la Llobardia d'Espanya o la Califòrnia del Mediterrani. El problema és que, salvant les distàncies, i fent les oportunes correccions, no ens transformem en la Costa d'Ivori. Jo no sé si vostè ha llegit un llibre de Jean-François Rével que es diu *El coneixement inútil*, i si no l'ha llegit, el senyor Rigol, que sí que l'ha llegit, n'hi pot passar un resum. En aquest llibre s'explica que no és veritat que els problemes econòmics gravíssims que tenen determinats països del Tercer Món siguin a causa de l'explotació colonial cruel de les potències occidentals prèvies —això pot tenir un efecte totalment marginal—, el problema és de dues característiques: d'una banda, aquests països tenen aquests problemes perquè tenen factors culturals intrínsecs que porten aquests problemes, i, d'altra banda, perquè molts d'aquests països han tingut règims socialistes, intervencionistes, ineficaços, que els han portat al desgavell econòmic i social en què viuen.

Corregint i salvant les distàncies, això es pot aplicar aquí. Aquí també hi ha factors culturals intrínsecs que ens creen dificultats —que vostè impulsa—, que ens fan desviar energies dels problemes autèntics. Per què hem d'estar frustrats? Quin interès tenim a estar frustrats? Per què aquesta contínua apel·lació a la frustració? «Estem a meitat de camí...» Això no estimula la gent a l'optimisme, al treball i a l'esforç; desvia energies que necessitem per als problemes reals del país.

I l'intervencionisme, senyor Pujol! Sap vostè quantes pàgines va tenir el *Diari Oficial de la Generalitat* de l'any 91? Sis mil, sis mil pàgines de *Diari Oficial de la Generalitat*: regulació, intervenció, taxes, traves, tràmits administratius... Vostès tenen un substrat intervencionista que està dificultant que l'economia catalana creixi i es mogui amb elasticitat i amb espontaneïtat. Ara, per exemple, tenim el problema que Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya té dificultats, i vostè diu que se la quedarà. Home!, si té dificultats, aquesta emissora, busquem solucions eficaces: privatització, reestructuració... Vostè ja se la vol quedar; és a dir, l'impuls intervencionista el pot. I, en aquests moments, el camí que hem d'emprendre, senyor Pujol, és exactament el contrari.

El problema, senyor Pujol, no és el fet diferencial. El problema aquí, a Catalunya, moltes vegades són vostès: gasten massa

diners, d'una manera poc eficaç, intervenen massa, regulen massa, controlen massa, i creen aquest esperit que sempre estem a meitat de camí. I això, senyor Pujol, no crea l'atmosfera necessària perquè Catalunya tingui l'entusiasme, la força, l'alegria necessària per tirar el país endavant. Gastin menys diners en despesa corrent, regulin menys, intervinguin menys, deixin d'ajudar els socialistes a Madrid, i veurà com la cosa s'anima.

Vostè diu que els empresaris no estan prou vertebrats, ens deia ahir. Jo no entenc què entén vostè per vertebrats; els empresaris —no sé si els vol formar a la plaça Sant Jaume a fer gimnàstica, com fan a la Xina. Els empresaris, senyor Pujol, no necessiten ser vertebrats, els empresaris necessiten uns tipus d'interès més raonables, necessiten un mercat laboral que sigui objecte d'una prudent flexibilització, necessiten una inflació controlada... Això és el que necessiten els empresaris, i no ser vertebrats. Vostè creï les condicions necessàries, que ells ja es vetebraran sols.

Senyor Pujol, a França hi ha una llei, una norma, que diu que quan un banc dóna un crèdit a una empresa que no és viable, com que fent això introdueix en un camí molt perillós els proveïdors d'aquesta empresa i els clients, després el banc és responsable d'aquest acte. Vostès, durant una sèrie d'anys, han fet això, han recolzat, han avalat, han impulsat, una sèrie d'accions del Govern central que ens han portat a la situació en què estem: jo no tinc cap dubte, senyor Pujol, que això també, en un futur més o menys immediat, els ciutadans de Catalunya, a vostès, els exigiran, democràticament, a les urnes, responsabilitats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. El senyor president de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Breument. Miri, que nosaltres ens enfrontem a una temporada, almenys, en la qual tindrem problemes i, com ja he dit abans, en la qual pot molt ben ser que els nostres indicadors econòmics més aviat baixin que no pas pugin, això és cert. I per això, doncs, hem de fer una prioritització molt precisa del que hem de fer. Ara, jo, em sembla que... Pujo només per acabar de reblar el clau sobre un parell de coses, perquè si les coses no es veuen tal com són, i amb tota la seva dimensió, no s'hi troba la solució.

I jo li vull dir, senyor Vidal-Quadras, que jo no..., ara hagi de defensar els socialistes... Jo no vull aquí defensar els socialistes, no tinc cap interès especial a defensar els socialistes, però sí que vull explicar les coses tal com són. I de la mateixa manera que he dit que eren un acte que no sé si era d'immaduresa o de demagògia, o de les dues coses alhora, els discursos que es feien fa deu o dotze anys... a tot arreu, però concretament jo em referia aleshores al Congrés de Diputats, ara s'hi haurien d'aplicar els mateixos qualificatius si es fessin els mateixos discursos.

Diu: «Ja veu a què ha portat la política socialista a Madrid», no? Però és que és la política conservadora a Anglaterra... La lliura està en una situació tan o més difícil que la pesseta. I fa molts anys que manen els conservadors. Amb molta austeritat, pel que he vist, però tot i això, doncs, estan en una situació pitjor. I, encara, amb un inconvenient afegit, i és que l'economia real anglesa —no dic la financera—, allò que en diem l'economia productiva, ha perdut moltes més pistonades que l'espanyola —en termes relatius—, que l'espanyola, l'anglesa més que l'espanyola. O sigui que això és el resultat de la política socialista a

Madrid, diu vostè. Jo no estic aquí, ho repeteixo, per defensar els socialistes: estic aquí per dir les coses tal com són i perquè les vegem tal com són, perquè, si no, ens equivocarem.

I és la política de governs, fonamentalment..., és el resultat al qual ha arribat un país com Itàlia, amb governs fonamentalment demòcratacristians. I tothom sap que jo sento, per moltes i diverses raons, especial simpatia pels demòcratacristians, però ha estat així.

I el Govern suec és un govern conservador. Que recull una mala herència socialista dels últims anys, això és cert —dic dels últims anys socialistes, dels últims, no dels quaranta-quatre que hi van estar.

El Sr. OBIOLS: Del model suec.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Eh?

El Sr. OBIOLS: Del model suec.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Del model suec? Ja ho he dit: ja he dit que dels últims anys socialistes, ja ho he...

El Sr. PRESIDENT: Tingui paciència, el senyor Obiols: ja intervindrà demà... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Ja ho he precisat, ja ho he precisat.

Vull dir-li, per tant, amb això, que no és un problema només del Govern socialista de Madrid.

Després, també, la segona cosa que voldria precisar... És a dir, en aquest país, si volem anar endavant, hem de parlar seriosament, la qual cosa és perfectament compatible amb, per altra banda, agradables bromes que fa el senyor Vidal-Quadras, però després, a l'hora de definir les coses, les coses s'han de veure i s'han de dir tal com són.

I la segona cosa que volia precisar és que —ho torno a dir— jo mateix he dit: «Em temo molt que no podem aguantar, n'estic segur, aquest creixement del 2,3.» Però de totes maneres li vull tornar a dir que presentar en aquests moments, de cara a allò que és la base econòmica del país —una altra cosa és que la conjuntura faci que aquesta base econòmica pateixi—, la base econòmica de Catalunya, la presentació una mica catastrofista que vostè en fa no és certa. Malgrat els problemes que hi ha.

I jo li torno a donar les xifres. Dirà: «Home, vostè és molt repetitiu!»... O, bé, és que..., és que cal que això ens ho femem entre cella i cella: seguim tenint una evolució, pel que fa referència a la inversió estrangera, que no és la que vostè diu. La Direcció General de Transaccions Exteriors, que a mi em mereix confiança —perquè, és clar, si no ens pot merèixer confiança la Direcció General de Transaccions Exteriors, doncs aleshores si que..., aleshores és que no hi ha Estat, aleshores ja hem de plegar—, però la Direcció General de Transaccions Exteriors em dóna aquestes xifres: Catalunya, de gener a juny, 316.000 milions —l'any passat, 301—; Espanya, 872 —l'any passat, 917. Li ho donaré també, si vol, en pessetes corrents comparades, doncs, amb l'any 85: 153 Catalunya, contra 141; 378 Espanya, contra 439.

I també li diré el següent; es diu: «Oh, és que les inversions de borsa...» Escolti, no, les inversions que vénen a Catalunya no són de borsa, per desgràcia, perquè vol dir que tenim una borsa feble i que tenim un sistema financer feble; malgrat algunes coses positives que s'han fet en els últims anys, com és per exemple el mercat de futurs, tenim una borsa feble. Per tant, el que ve aquí ens ve en forma d'inversió industrial, una inversió,

per tant, productiva. Aleshores li vull tornar a dir que aquest primer semestre d'enguany, segons la Direcció General d'Inversions Exteriors, en la qual jo faig confiança, les inversions de Catalunya han crescut un 39,2% —representen el 36,3 de les que fan a tot Espanya—; les de Madrid representen el 36,4, i després baixem al 7,5 a Andalusia; i evidentment, si això ho apliquem només a la indústria, aquest 39,2 es converteix en un 48,5, perquè —i aquí sí que té raó allò de la borsa— rebem moltes menys inversions immobiliàries i, sobretot, moltes menys inversions financeres.

Per tant, nosaltres ens encarem, per fets en què pot haver-hi responsabilitats del Govern de Madrid, responsabilitats nostres, però també per un fet de conjuntura general ens encarem, ens enfrontem, ens aviem, anem cap a una situació amb dificultat, però no des de les perspectives o des de les dades molt negatives que vostè ha donat sinó d'aquestes que, llevat que tota l'estadística de l'Estat estigui malament, són les que realment valen.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. *(El Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.)* Sí, li puc donar cinc minuts.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. És per precisar les dades que ha donat el senyor Pujol i que em sembla que no hem acabat d'entendre'ns amb el que deia un i deia l'altre.

Vostè, senyor Pujol, cita dades de la Direcció General..., d'una direcció general del Ministeri. Les meves dades són del Banc d'Espanya. I a vostè li mereix tota confiança el senyor Solchaga? Bé, doncs a mi me'n mereix més el Banc d'Espanya.

I he de dir-li, senyor Pujol, que la inversió externa a Espanya, que és el que jo he citat en el meu discurs, la inversió externa a Espanya en el primer semestre..., és a dir, inversió en borsa, en immobles i inversió estrangera directa més altres conceptes menors, tot això sumat a Espanya el primer semestre del 92 ha estat la meitat del primer semestre del 91; i a Catalunya la inversió estrangera directa, és a dir, inversions en empreses filials i crèdits a filials i creació de noves empreses, això, a Catalunya, en els cinc primers mesos de l'any 92, ha baixat un 9% respecte al mateix període de l'any 91, mentre que en el conjunt d'Espanya, això, la inversió estrangera directa, ha baixat només un 1,5%. I per tant, senyor Pujol, què indica tot això? La seva capacitat de predicció està limitada a quinze dies abans cap al passat i fins a l'any 2000 i més enllà cap al futur. Però hi ha un concepte de la física que també és aplicable, senyor Pujol, que és el de l'acceleració. I vostè no es fixi en les dades fins a aquest moment, sinó en el ritme d'evolució dels paràmetres, i si vostè es fixa en el ritme d'evolució veurà que al final d'aquest exercici és altament probable que, la famosa seqüència que vostè citava de manera molt cofoia durant una sèrie d'anys, és altíssimament probable que, al final d'aquest exercici, aquesta seqüència s'hagi invertit. Europa creixerà més lentament, Espanya per sota d'Europa, i degut a aquestes polítiques del Govern socialista a Madrid i a les que fan vostès aquí, malauradament, si no canviem a temps aquestes polítiques, Catalunya, al final de l'exercici, pot ser que estigui a la cua —i Déu no ho vulgui— d'aquesta seqüència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, crec que el primer debat d'aquest matí ens aproxima al que és un debat de política general, perquè ahir jo estava relativament sorprès que en una situació mundial tan fluïda i tan canviant, amb una situació delicada, amb un certa polèmica nacionalista que a vegades embolica aquestes qüestions a Catalunya, se'ns parlava de l'any 2000 i no se'ns parlava del 92 i del 93. Potser és lletra menuda, senyor Pujol, que jo li demani que parlem del 92 i del 93. Parlar del 2000 en aquesta situació tan perplexa pot ser, o perquè vostè és un profeta avançat a tots nosaltres, audaç i atrevit, o perquè fa un exercici molt lleuger de política en un debat de política general, o perquè vol fugir de les seves responsabilitats, o perquè demostra una gran prepotència davant la societat, davant del Parlament, davant del propi partit, davant de tots aquells candidats del seu partit i d'altres que, fins i tot, han posat dates per succeir-lo, quan vostè diu: «Aquí estic fins al 2000.»

Senyor president, la situació del 92 i del 93 és una situació difícil, i als polítics l'opinió pública, els electors, els ciutadans ens demanen que en clau catalana, sense anar-nos molt lluny d'aquí, amb el diferencial que pugui tenir la nostra societat, donem una explicació d'aquesta situació, vejem si hi han responsables o no d'aquesta situació, i plantegem una proposta de superació d'aquesta, tant pel que fa a les dificultats econòmiques com pel que fa a l'autogovern. I això és el que vol fer Iniciativa per Catalunya: discutir, analitzar i aportar elements per a la sortida a la situació econòmica i a la situació d'autogovern.

És clar que es fàcil encotillar-lo a vostè en la seva responsabilitat d'Estat, espanyola, amb el govern que sigui, senyor Pujol, i encara va més en favor de la seva tesi. Vostè ha estat capaç de donar suport, en un tema tan difícil com l'ensenyament, a lleis molt diferents, com la presentada per la Unió del Centro Democrático al seu dia al Govern d'Espanya, com la presentada pel Govern del PSOE, el Govern d'Espanya. Però vostè també ha de tenir en compte que influeix en aquesta situació el suport que han fet a polítiques que ens han dut fins aquí, suport que, com vostè ha dit de vegades en declaracions solemnes, l'han fet sense fisures i com els primers amb una ironia com volent dir molt més que el mateix partit del PSOE.

Però jo no el duré a aquest terreny. Jo el vull dur al terreny de Catalunya, que crec que és del que la gent de Catalunya vol sentir parlar, discutir, legítimament, des del pluralisme, les seves diverses opcions polítiques. I el duré a passar comptes sobre la situació —eslògan que els agrada molt des de la propaganda, al Govern de la Generalitat—, a passar la factura de l'actual situació. No es pot passar alegrement sobre el que ha succeït del 85 al 92, que duu a una situació econòmica de la qual ara parlarem, amb senyals d'alerta molt importants, ni que sigui per la credibilitat del que es proposa per al futur ni per al 2000. No es pot passar alegrement sobre això, com si no s'estiguessin encenent uns darrere els altres els llums vermells en molts sectors de la societat.

Passarem comptes d'una política econòmica, d'unes previsions, d'una forma de finançament públic, d'unes situacions sectorials, territorials i, en general, de tot el país. Una política econòmica que vostès han estat elaborant, participant-hi, a partir del diferencial espanyol i català. Fa un moment vostè deia al senyor Vidal-Quadras: «No, miri, això també li ha passat al govern conservador britànic, al govern...» Miri, vostè mateix ens

ha recordat que, per exemple, un diferencial no pas petit és que Espanya i Catalunya, del 85 al 90, tenen un creixement espectacular en relació amb la Comunitat Europea i, en canvi, tenen un divorci espectacular quant a inversió social respecte a la Comunitat Europea. Sobre aquests marges és quan es pot fer la pròpia política, a partir de tots els condicionants internacionals, però anem a aquests marges que ens donen les diferències.

La política econòmica que vostè ha impulsat, o a la qual ha donat suport, dit amb l'esquematisme que li he de dir en la brevetat de la meua intervenció, és una política econòmica que apostava pel creixement basat en el sector financer i de serveis, fins i tot sabedors que potser això significava la venda del país i la destrucció de teixit industrial, sense saber reinvertir els enormes beneficis d'aquell creixement espectacular a enfortir els sectors productius propis, emmirallats que venia inversió estrangera molt atreta pels alts tipus d'interès, amb una continuada apreciació artificiosa de la moneda —quina paradoxa— quan no hi havia solidesa productiva per donar-li suport i, a més, quan hi havia un increment constant especialment de béns de consum. Ser competitiu volia dir, ja l'any 85, quan començaven les xifres positives, emprendre un conjunt de reformes estructurals que no s'han fet, ni des del Govern espanyol, ni des del Govern català, i que si no s'aborden ara la devaluació no servirà de res, com s'ha demostrat fa molt pocs dies en el cas italià.

Un exemple escandalós d'aquesta política econòmica és l'accent que vostès han facilitat al foment del diner fàcil i de l'especulació, i amb aquest exemple em sembla que sobran moltes paraules. Parlem un instant de Cross, KIO, De la Rosa i un llarg etcètera. Senyor president, vostè, l'any 87, amb aquesta serenitat, amb aquesta seguretat del càrrec, quan aquest portaveu li deia: «Compte amb les inversions de KIO a Cross perquè s'està facilitant que campions empresarials —millor dit, financers— vagin a l'especulació», vostè em contestava, senyor president: «Nosaltres veiem amb molt bons ulls que KIO inverteixi a Cross. És clar que sí, que ho tiri endavant. El president de la Generalitat, què vol que digui? Magnífic: li donaran un gran impuls. Magnífic: vagi a Flix i despotriqui contra KIO. Això de Cross està molt bé.»

Senyor president, també li podria recordar el que ha dit fa molt poques setmanes o alguns mesos d'un empresari exemplar, catalanista, que fa autènticament país, que avui és un dels responsables que es puguin perdre 11.000 llocs de treball, que hi hagi un forat que requerirà 300.000 milions de pessetes de diner públic i que no crec que ajudi gaire a vertebrar la burgesia catalana. Per què tantes lloances en aquest camp? Per què vostè, fins i tot, és capaç de citar-nos ahir Tibigardens com un exemple d'impuls turístic, quan se sap que en poques setmanes, serà objecte d'una despesa..., d'un despenament d'un paquet important d'accions seguint la mateixa caiguda? Que curiós. Parlem de Flix ara, senyor president. Erkimia, que és una empresa productiva de Flix que vol sortir d'aquesta situació perquè pot, d'acord amb la seva tecnologia, demana un aval de la Generalitat. I què li costa aconseguir 1.000 milions? I vostès tranquil·lament presenten al Parlament 10.000 milions per al parc Busch del senyor De la Rosa. Quina diferència de tracte, d'enfortir el sector productiu o enfortir l'especulació.

Senyor president, vostès són responsables també que les previsions que varen fer no es compleixin. M'agradaria tenir prou

temps per citar trossos sencers del discurs del senyor Alavedra presentant el pressupost del 92, citar-los pàgines senceres de la memòria que acompanya aquest pressupost: no s'ha complert pràcticament res del quadre macroeconòmic, sobre el qual, senyores i senyors diputats, es basa la política d'aquest Govern. Durant tot aquest any passat les xifres macroeconòmiques han fallat escandalosament. És un punt —com a mínim— menys, el que pot haver de creixement en el producte interior brut.

Jo els podria recordar en aquest debat com en Joan Saura, portaveu del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, alertava d'això ja —la data és de la sessió 28 de novembre 91—, n'alertava —que catastrofistes, senyors d'Iniciativa per Catalunya, que alarmistes! I els alertava citant informes internacionals. Ens deia: «Són molt alegres vostès en les previsions que fan.» «—No, no, això és catastrofisme.» Això és la realitat. Això és la punyent realitat que no ens pot dur a l'any 2000. La punyent realitat que si ens agafem, per exemple, els quadres industrials de Catalunya, estem francament en regressió; si ens agafem indicadors quant a consum d'energia, exportacions industrials o importacions, inversió estrangera industrial, etc., estem en una franca regressió. Fracàs d'unes previsions sobre les quals basen una política; per tant, fracàs d'unes concepcions econòmiques d'unes polítiques que de retruc porten a l'estrangulament del finançament públic. Si un no sap fer ni els comptes a casa, si no sap calcular quant ingressarà i com s'ho gastarà per tenir unes previsions, segur que acaba escanyat. I això és el que està succeint a nivell d'Estat, a nivell de Catalunya i Generalitat i a nivell d'ajuntaments. Ahir el senyor Pujol ens deia: «D'on no n'hi ha, no en raja.» I té raó, perquè no n'hi ha. Comencem per aquí.

Avui he citat diverses vegades l'Impost de la Renda de les Persones Físiques. Jo li puc dir que nosaltres ens vam oposar, en el debat del Congrés dels Diputats, que al seu dia baixessin les proporcions de l'IRPF, que eren aleshores i ho tornen a ser ara bastant menys progressistes que les que es van aprovar, erròniament, com s'han hagut de rectificar. Jo li podria citar les xifres que dona el mateix Secretariat d'Estat d'Hisenda quan diu que els assalariats declaren una renda mitjana de 1.800.000 pessetes, sobre els empresaris, que declaren la renda mitjana d'1.000.000 de pessetes. Que curiós! Jo li podria dir que fórem nosaltres —ja que m'hi ha convidat i em resisteixo a fer-ho més enllà del que li diré— els que vàrem aconseguir una esmena, que Minoria Catalana va titllar d'illusió i ingènua, per fer aturar el frau fiscal, i va produir un bilió de pessetes d'ingressos extres, gràcies a aquella illusió i ingenuïtat, perquè n'hi hagués i perquè pogués rajar.

Però anem a les despeses, anem a veure si hi ha finançament, o no, per a les despeses. Aquella política econòmica, aquella manca de previsions o aquelles previsions errònies, aquelles concepcions equivocades ens porten —lògic: és la conseqüència; la cabra pels seus pecats porta els genolls pelats, no?, és la conseqüència— que ara ens parlin que retallaran inversions en habitatge, en ensenyament, en transport —ens parlin o ens indiquin, senyor president. En parlarem avui i molt més endavant. Parlarem d'on sortiran els 130.000 més els 60.000 milions amb els comptes d'ara. D'on sortiran les promeses d'aquell Pla quadriennal? Jo no li parlo del pla Pujol d'habitatge, que deu estar dormint el somni dels justos, ni li faig la pregunta, que ens contestarà algun dia el senyor conseller, de

quants habitatges de lloguer ha promociat la Generalitat el 91-92. Tindrà una resposta molt curta: cap. Són temes als quals, a part de la responsabilitat de tants anys i no-actuació sobre els mateixos, afegeixi ara la responsabilitat d'haver compartit una política econòmica que està estrangulant..., això és el que es partirà per les dificultats econòmiques. Hi haurà menys diners per a habitatges, menys diners per a ensenyament. Ja s'ho tem el senyor Laporte. Sí, però, senyor Laporte, vostès han estat corresponsabilitzant-se d'aquesta puja econòmica, que en el diferencial català i espanyol porta aquí diners per fer de debò, com nosaltres estem proposant, una autoritat única, una tarifa integrada de transport i una llarga llista de serveis públics que afecten o el Govern de l'Estat o els governs autonòmics i afecten el finançament autonòmic.

És evident que sobre el finançament autonòmic —permeti'm que ho digui amb orgull— som els que en podem parlar amb el cap més alt. Il·lusos, ingenus, alarmistes som els que fa bastants anys venim preveient el que succeiria i venim plantejant camins de sortida autèntics al finançament. Ja ens ho reconeixen de vegades fora d'aquest hemicicle, i ens ho aniran reconeixent quan la tossuderia de la realitat els desmenteixi aquest tripijoc tan absurd d'anar fent veure que qui dies passa, anys empeny. Aquest tripijoc d'haver firmat un acord que, per esforç fiscal, Madrid rep 28.000 milions i Catalunya només 7.400 milions; i, en canvi, per aportació de riquesa relativa, a nosaltres se'ns assignen 19.900 milions i m'ha dit 15.900 milions, per exemple, entre molts desequilibris que s'han signat, o que tinguem menys diners pesseta/habitant per a ensenyament que les zones del Ministeri d'Educació, per exemple. Això ho han acceptat, vostès, i així i tot no s'està complint. No hem progressat respecte a l'anterior acord de finançament, amb la diferencial entre les comunitats del 151 i 143, però no vull reproduir el debat sobre el finançament. Ara encara ens l'escanyaran més, o ara encara ens l'escanyarem més amb les responsabilitats que ens podem atribuir tots. I sobretot també s'escanyarà els qui estan prou escanyats, els que més: els ajuntaments i els poders locals, que estan en una situació pràcticament de fallida, i no pas per mala gestió dels mateixos, sinó per responsabilitat, primer, del Govern central, segon, del Govern de Catalunya; per incompliment de la Llei d'hisendes locals; per inexistència d'un fons de cooperació; per la manca d'una política que vagi més enllà de la subvenció. Li ho podria citar així, però és que demostren que els ajuntaments de Catalunya són, en comparació amb Europa, els que tenen sobre les seves espatlles major pes d'impostos locals, que més apareixen com a recaptadors davant dels ciutadans, i són els qui menys reben redistribució d'altres recursos. Això també és una opció, vull dir, econòmica, que ara a més s'estrenyerà. I això, per a qui no m'estigui seguint en l'argumentació, és important dir-ho, perquè menys finançament vol dir menys serveis públics, menys qualitat de vida, menys contraprestació pels impostos que es paguen!, més rebre per allò que s'ha donat!

I, en quart lloc, senyor Pujol, la situació econòmica ens demostra que hi ha sectors i territoris amb serioses dificultats. A Catalunya, senyor president, sap que ha pujat de forma vertiginosa el nombre de suspensions de pagaments. Això no és el 2000, és el 1992. Vostè sap que s'han agreujat crisis com la d'algunes comarques, com el Berguedà o el Ripollès; que s'estan tancant progressivament sectors, com el miner. Vostè sap perfectament que en el sector tradicional i històric del capitalis-

me a Catalunya, el tèxtil, de 500.000 llocs de treball en quinze anys hem passat a 175.000; que en aquest període s'han presentat 712 expedients, que afecten 44.000 treballadors, 23.000 dels quals van directament a l'atur, sumats a 7.000 més que hi van per amortització, fan 30.000 treballadors a l'atur. I vostè mentrestant, en la inauguració del Saló Gaudí, beneeix la política d'anar a posar factories al Tercer Món, perquè aquí potser només ens hauríem de dedicar a la comercialització.

Sàpiga, senyor president, que hi ha un pla de competitivitat sobre el tèxtil fet pel Govern espanyol molt insuficient i amb aspectes positius. Sàpiga que vostès no l'han signat. Ho sap millor que jo. I sàpiga que els empresaris estan tractant directament sobre aquest tema amb el Govern central. Sàpiga que estan perdent una oportunitat d'aquelles que són les del Govern de Catalunya —i ho dic amb majúscules, independentment del color que l'ocupi.

Sap vostè, i li podria llegir —i aquí sí que em podria dir que sóc alarmista, i callo— una llista de més de quinze empreses de béns d'inversió, d'equipaments que estan tancant les darreres setmanes. D'això no se'n pot parlar en aquest debat, o hem d'anar al 2000? Vostès, una vegada més, poden ser qualificats d'un govern que no intervé, que no intervé en les seves competències. No es tracta que nosaltres els demanem que solucionin l'atur... Que a partir de les seves competències autonòmiques no intervenen.

Parlàvem l'altre dia amb la direcció de Comissions Obreres de Girona i ens deien: «Com és possible que a Catalunya s'estiguin tancant empreses a la brava, sense complir la legalitat, violant la legalitat, i la Generalitat no hi faci res?» Podem parlar del Monsà. Com és possible que altres empreses incompleixin decisions flagrants, judicials o administratives? Podem parlar de Pavicsa. Com és possible que s'apliqui ràpidament la Llei Corcuera al sindicalista que surt dels límits o a l'independentista? I a l'empresari, què se li aplica quan incompleix els manaments judicials o administratius? El senyor Subirà ens ho va dir un dia, el conseller d'Indústria de la Generalitat ens va dir: «A un empresari, nosaltres no el podem obligar a fer d'empresari si no vol fer d'empresari.» I tant que no, i tant que no! Però a un empresari, mentre faci d'empresari, el poden obligar a complir la normativa legal i les previsions administratives —semblaria, no?

Vostès tenen competències per intervenir i no ho fan. I dic això quan de nou sona la cançó que demana més poders. I davant d'una situació com l'actual estan restringint el potencial d'autogovern no intervenint, en general, perquè la seva Administració, senyor Pujol —i per això aquella part vergonyosa del discurs d'ahir—, sap que no és competitiva, i això ja dóna poca capacitat d'intervenir. La seva Administració, per desgràcia la de tots els catalans, l'Administració de l'autonomia de Catalunya, avui no aguanta cap anàlisi seriosa de competitivitat, d'aquestes que vostès reclamen per a un sector privat i, especialment, per al sector públic. Li donaré un exemple claríssim del que volem dir quan vostès no intervenen en les competències, i és curiós que, a més, la reclamin. Vostè la va citar: formació ocupacional. Formació professional ocupacional, transferida fa molt poc, ja no tan poc. Una formació ocupacional a tot arreu vol dir una política integral d'ensenyaments tècnics, professionals, que incorporin la formació professional i la formació ocupacional. I vol dir la participació dels dos-cents

implicats. Això són les beceroles. Doncs bé, què ha significat a Catalunya aquest traspàs? Un pas enrere respecte al que hi havia abans quan depenia de l'Inem. Quan depenia de l'Inem hi participaven els ens socials. A l'executiu de l'Inem, per fixar criteris; ara no hi ha cap informació, no hi ha participació, no se sap amb quins criteris s'actua el 92, a quins ajuntaments, a quines empreses. Pot significar un retrocés. Per això hem de reivindicar competències? Nosaltres continuem reivindicant com qui més competències, però aquestes, i, a més, aquestes, que serveixen per intervenir en l'actual situació, vostès no les fan servir.

És clar, davant d'aquesta delicada situació socio-econòmica, econòmica amb conseqüències socials, és evident que nosaltres ens hem de referir de manera molt serena que no s'hi val a embolicar això amb la polèmica nacionalista. Podem parlar del COC, de les banderes, de la refundació d'Espanya —temes molt importants—; però compte, no distraguem el personal, no sotmetem aquest país mesos i mesos a debats artificiosos, quan estava agreujant-se aquesta situació, i no tornem sobretot, en aquest debat, a treure el disc ratllat, ja és un disc ratllat o, si vol, una política que fa soroll de festucs, la que fa Convergència i Unió i el senyor Pujol, per treure el tema de l'autogovern i la qüestió nacional: «Canviarem d'estratègia! Poders insuficients! La qüestió catalana sense resoldre!» Això és, senyor president, o hipocresia o esterilitat. O hipocresia després de tants anys de corresponsabilitzar-se de mesures que han limitat l'autonomia —i no me les facin recordar— o esterilitat. A mi, una persona que ha estat dotze anys al davant d'un projecte i em diu: «No tinc poders per governar-lo», és que el que ha estat propugnant és estèril, és una via estèril!

En dotze anys d'autogovern no es pot arribar a aquesta conclusió. En els darrers cinc anys, senyor Pujol —contesti'm la pregunta que mai vol contestar—, en els darrers cinc anys des de l'any 87, debat de l'Estatut, quants punts del debat de l'Estatut s'han complert? En quina qüestió substancial han incrementat l'autogovern de Catalunya? No parlo ja del Parlament, batalla perduda, com ja hem perdut un programa, 135 *escons*, l'únic que en mitjans àudio-visuals es referia a aquest Parlament; no parlo ja d'iniciativa legislativa popular, que el senyor Camps algun dia m'explicarà quan tornarem a la voluntat d'elaborar-la, una previsió de l'Estatut; parlem de l'Administració de la Generalitat, la província única —se'n recorden, vostès?—, mandat legislatiu per a la província única; les vegueries o la descentralització de la Generalitat! El poder local. Se'n recorden vostès, del que va dir ahir el senyor president en un dels punts del seu discurs? Com si l'únic govern de Catalunya fos el govern autonòmic, com si no hi hagués una dimensió importantíssima democràtica que governa a Catalunya, que és el poder local, sigui consells comarcals o ajuntaments.

El fet metropolità? No existeix. Saben vostès que estem al límit de l'abocador del Garraf i que estem a dos o tres anys vista, necessàriament, amb la sortida única de trobar una alternativa, quan ens estem barallant entre administracions sobre temes de residus o sobre temes de transport? Saben vostès quants anys fa que ha entrat en aquesta cambra una proposta del nostre Grup Parlamentari demanant un concert entre la Generalitat i el poder local per a la regió I? Tant de bo ara s'hi avancés. No sobre aquella proposta, que és el de menys: en aquella línia —un concert, una entesa entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració del poder local. La regió I.

O de la paràlisi al Govern... Això és estil, clar, és la seva forma de fer. Per què està paralitzat el canvi de Govern, senyor Pujol? Per problema de polítiques, de persones...? Per què estan paralitzats organismes com el Consell Consultiu o com la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? Per què el senyor Laporte no sap encara si ha de dur a terme en la universitat la reforma educativa, sembla ser? És important que tinguem un comissari..., un comissionat per a les relacions exteriors, sempre i quan recordi que aquest és un tema que requeriria la màxima unitat i que està per resoldre's, des de l'any 86, la nostra participació institucional, no a través de «xiringuitos», a les institucions europees.

Podríem parlar, fins i tot, també, de temes d'identitat. Com quant hem avançat, en identitat —com quant de debò—, de premsa en català, de mitjans en català? Com quants d'acords amb altres països catalans, amb els seus governs? Com quant ens podem avergonyir que el *Boletín Oficial del Estado* publiqui en *lengua valenciana* la reforma de la Constitució pel tractat de Maastricht. Nosaltres reiterem que, sobre aquest tema, igual que sobre el tema econòmic, hi ha solucions, hi ha una voluntat d'acords. Hi ha solucions que, d'una vegada per sempre, descartin allò que en un binomi de pluriracionalitat i fet diferencial de cara a l'autogovern no són viables. Com és una autonomia bloquejada. O com és somiar en un fet que no té lloc avui en la construcció europea. Des de la sobirania de Catalunya hi ha solucions per avançar en la reforma de tot allò que avui impedeix incrementar l'autogovern. I no els dono la llista, perquè la coneixen suficientment, de tot aquell conjunt de mesures i lleis que caldria retocar per avançar substancialment.

Voldria dedicar la meua intervenció en aquests moments a demostrar-los que aquest autogovern —que volem incrementar, i en el qual estem disposats a col·laborar, com ho hem fet sempre, amb tota la fortalesa, per incrementar-lo— ha de ser també adreçat a unes prioritats —92-93— que no coincideixen amb la tirallonga de qüestions que ens plantejava ahir el president de la Generalitat, quan va fer —molt hàbilment per part seva— la diferència entre les grans línies —que és el seu discurs—, el programa —la tirallonga de mesures— i la lletra menuda —que és el discurs dels altres, com avui ens havia plantejat. Les nostres opcions, evidentment, comencen per la realitat socio-econòmica —m'hi referiré tot seguit—, pel medi ambient, per la igualtat de drets de les dones i per les llibertats de la ciutadania, amb solidaritat, però sobretot tenint en compte que també cal un esforç de reforma de la política.

En primer lloc, sobre la realitat socio-econòmica. La situació és «delicada». Val? O és alarmista, aquesta expressió, també? I miro alguns consellers que, quan els han fet interpellacions sobre la situació en empreses concretes, ja de seguida ens han desqualificat com a alarmistes. La situació és «delicada» —diguem-ho així; siguem molt pudorosos—, tenim necessitat d'un gran acord per sortir d'aquesta situació, d'un gran acord pluralista, però no un acord que busqui sempre la recepta crònica de fer recaure el pes de les sortides sobre les mateixes espatlles. Saben perfectament que hi ha una inflació, per exemple, generada —ho diu en Julio Segura, ho diu en Rojo, ho diuen molts experts i molts estudis, en Fuentes Quintana—, generada especialment per com pugen els preus dels serveis que poden distorsionar el creixement productiu. A cada àmbit, amb la implicació de tots, amb un diàleg polític i social:

fa falta un gran acord per sortir d'aquesta «delicada» situació econòmica.

I en el marc estatutari podem també prémer botons concrets. Ens podem posar, fins i tot, d'acord sobre què és el que cal dur en el marc estatal i europeu i el que cal en el marc estatutari en temes com el del foment de la producció, com el de la formació... La formació a tots els nivells, senyor Pujol: des de les universitats fins a l'ensenyament primari. Des de les universitats que a Catalunya, no l'any 2000, sinó l'any 92, veuen com, possiblement, vint mil joves hauran d'adjudicar-se dues mil vuit-centes places aquest setembre –vint mil, dues mil vuit-centes–, o des de l'ensenyament primari, senyor Pujol, que no el tenim resolt, que no el tenim resolt, per més que la xifra quantitativa digui «escolarització teòrica del 95%», però que hi ha un absentisme escolar important, que hi ha joves expulsats del sistema escolar, que no hi ha instruments, que no hi ha infraestructura, que no es segueixen els concerts privats, i un llarg etcètera que no tinc temps de citar-li. I amb una actuació en aquest camp econòmic amb franc diàleg social.

Segona prioritat: el medi ambient. Una conselleria que tingui totes les competències. Per a quan, senyor Pujol, la Conselleria de Medi Ambient? No sé si el senyor Vallvé era un obstacle, però aviat ja no ho seria, si de cas: quan tindrà totes les competències de medi ambient, la Conselleria? Quan, el Pla territorial? L'any 2000? O ja ni l'any 2000, perquè no està ni citat en el discurs! Quan, el PEIN? Un PEIN que torna a estar a exposició pública després de tres anys i tres mesos de desaparèixer del mapa i que no compleix les recomanacions que li fa el Consell de Protecció de la Natura de la Generalitat de Catalunya, nomenat per la Generalitat de Catalunya, un PEIN que, segrestat per pressions dels propietaris, avui té una definició d'objectius molt limitada, sense dotacions pressupostàries: proposem aquesta aprovació definitiva del PEIN, amb les recomanacions i amb pressupost. O el sanejament dels rius, per a quan? L'últim, la Muga. Surt en una revista alemanya de turisme, prestigiosa a tot Europa, l'ACDA: «No es banyin vostès ni a Sant Pere Pescador ni a Empuriabrava», arran del que ha passat a la Muga, on des de l'any 88 s'havia dit que s'invertirien 800 milions en sanejament. En quins rius podem anar a comprovar aquest sanejament? O en residus: com és possible que entre conselleries de la Generalitat es barallin per entorpir l'acció de la Conselleria de Medi Ambient, en una activitat de desplegament del tema de residus, com es va aprovar en aquest Parlament? Això és una política de medi ambient? No es vulguin apuntar aquesta medalla. Aquest, com el de l'habitatge, són temes que val més que es facin molt petits, i es posin molt discrets.

Una tercera opció seria la igualtat de drets de les dones. I sobre aquest tema, senyor Pujol, agraim que tractés, per primera vegada, en la seva presència com a president de la Generalitat, aquesta qüestió, però li demanem un tractament més seriós, des de la situació real: població activa, 37% dones, 69% homes; atur, 20% de les dones, 8% dels homes; ocupació precària de l'àrea metropolitana, 22% dones, 4% homes; ingressos, 24% menys que els homes fent la mateixa feina que els homes; segregació; desigualtat pel que fan i pel que se'ls atribueix... Això sí: 250 milions de tot el Pressupost de la Generalitat per promoure la igualtat de la dona. I un conjunt de propostes que diuen «aquestes s'han complert, aquestes són en curs de compliment i aquestes de difícil compliment». No tinc temps de lle-

gir-les-hi, senyor president; li recordo el Pla d'igualtat: una bona part de les que diuen que estan en curs de compliment ni s'han encetat, i les de difícil compliment, ja, aquelles, ja han quedat, perquè el venciment del Pla les arribi a aconseguir.

I, per últim, un eix de llibertats, de ciutadania i de solidaritat. Paraula que poc sovint sona en els seus discursos: «solidaritat». Solidaritat interna i solidaritat externa, foment de valors de solidaritat. Quan passen fets com els de Sarajevo, com el de les *pateras* a l'estret... Que no es pensin que queda allà baix, a l'estret: que les *pateras* són a Osona, són a les terres de Lleida, són al Maresme, són al Baix Llobregat, són la mà d'obra que, per més guàrdia civil del mar que hi posin, vindrà a milers a la nostra economia. Perquè no passin coses com ha passat a Rostock, perquè hi hagi una autèntica política d'educació a Catalunya, de prevenció sobre aquests valors. Perquè no es torni a rebutjar en aquest Parlament, per actuació de la majoria del Govern, una proposició de llei del foment dels valors de la pau i la integració de les persones, que està en mans del Tribunal Constitucional, i tant de bo ens la retornés ben aviat! Valors de cooperació: amb flagrants incompliments, any rere any, per part del Govern de la Generalitat, del que estan demanant les entitats no governamentals de cooperació, com és ara l'1% d'ajut a aquell món.

I, per últim –no ho podem deixar de dir–, això ho plantejem amb un esforç de reforma de la política. Sona ara a molt lluny, que els recordi l'abstenció. Que lluny que queda, l'abstenció! A prop en els mesos, però ja no ens en recordem, de l'abstenció. Potser ens recordem més del desprestigi de l'activitat pública, de l'allunyament de la ciutadania per incompliments, per obscurantisme, per concentració de poders, per corrupció. Hem de recuperar valors de l'ètica en la política: no pot ser que a un càrrec democràtic, quan plegui, se li hagi d'assegurar un contracte de més de mig milió de pessetes perquè no pot anar a l'atur, com ha passat fa poc a Catalunya; no pot ser que quan es demanen investigacions a fons sobre els temes i es demanen de la mà..., de les paraules del debat d'investidura del propi president de la Generalitat, acabin aquestes investigacions amb pura burla; no pot ser, senyor Pujol, que vostè escapi de dir la seva sobre com concilia les afirmacions que «a la política s'haurien d'expulsar els corruptes i els calumniadors» –ho ha dit fa molt poc, també, d'una altra forma, el *fiscal general del Estado*– i, en canvi, no faciliti que es demostrï qui és corrupte i qui és calumniador; no pot ser que ens demani una catarsi quan no es va poder fer ni cinc cèntims de catarsi en el Parlament, i no pot ser que ens demani que dimitim de les nostres responsabilitats, perquè nosaltres, com a mínim, senyor president, no ho farem.

Senyor president, cal anar a mesures de reforma de la política que assegurin la voluntat dels electors –amb contacte, amb participació–, que serveixin per aprofundir les llibertats, que serveixin per revaloritzar les institucions que elegeixen els ciutadans: els parlaments. I vostè, senyor Pujol, poc contribueix a prestigiar aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, senyor president, en primer lloc voldria fer un aclariment sobre una cosa. El fet que el president d'un govern digui: «Formulem una..., presentem un projecte sobre el que

s'ha de fer d'aquí a l'any 2000», no vol dir que aquest govern pensi que d'aquí a l'any 2000 governarà, o que... Ho intentarà —això és un altre tema, no?—, ho intentarà, i, bé, potser ho aconseguim. No ho sé, ja es veurà. Però aquest comentari em sembla, realment, que no té cap base. Un govern té l'obligació de fer unes definicions estratègiques —el discurs d'ahir és un discurs estratègic—, i les ha de fer, doncs, en un període llarg, pensant que, a més, moltes de les coses que es defineixen molt probablement són vàlides per al govern que en aquests moments hi ha i també, molt probablement, per a un altre govern que pogués venir un altre dia. En tot cas, li vull dir que moltes institucions —sense anar més lluny, ho va fer el mateix Ajuntament de Barcelona— plantegen temes relacionats amb l'any 2000, o amb perspectives molt llargues, sense que d'això se n'hagi —ho repeteixo— de treure aquesta conclusió i sense que s'hagi de pensar que la persona que ho fa té aquesta pretensió o consideri que això s'ha de donar per suposat. Quedi això, doncs, clar: el govern té l'obligació, de tota manera, en determinats moments, de fer un plantejament a llarg termini, simplement.

Ara, dit això, vostè ha començat fent uns comentaris sobre la..., de crítica de la política econòmica. Miri: Espanya ha tingut un creixement espectacular, i és veritat; el que passa és que tots els creixements espectaculars són fràgils. Sempre! I el problema que té el creixement espectacular en tot és veure si en un moment determinat troba la manera..., pot aturar-se, o pot entrar en una etapa, diguem-ne, més tranquil·la, i pot consolidar allò que ha anat construint, de vegades —ho repeteixo— amb fonaments que, pel fet d'haver-se fet, diguem-ne, amb molta pressa, doncs, de vegades potser no són prou sòlids.

I a mi em sembla que a Espanya li passa una mica això. Vull dir, a Catalunya també pot ser que passi, però crec que passa més en el conjunt d'Espanya que a Catalunya mateix, perquè a Catalunya, en molts aspectes, per l'evolució econòmica i social diferent que havia tingut durant dos-cents o dos-cents cinquanta anys, té una base més sòlida que no pas una part molt important del que és el conjunt d'Espanya.

Ara bé, és clar, em trobo en la curiosa circumstància, en aquest debat, de vegades, d'haver de defensar uns aspectes concrets de la política socialista, de la política del Govern —no de la política socialista: de la política del Govern— durant aquests deu anys, i a mi em sembla que negar que ha existit un progrés molt important, també social —també social—, és negar la pura evidència. Una altra cosa és que ara diguem: «Bé, escolteu, potser perquè s'ha volgut fer massa i massa de pressa...» —potser, no: segur, perquè algunes coses no s'han fet bé— «i potser —segur— perquè algunes coses s'han fet que no s'havien de fer, ens trobem ara en una situació d'una certa dificultat.» De tota manera, sento..., perquè vostè ha dit: «Vostès han modificat les dades macroeconòmiques.» Nosaltres no hem modificat les dades macroeconòmiques: les dades macroeconòmiques les ha modificat el Banc Mundial, el Fons Monetari Internacional, l'OCDE, la Comunitat Econòmica Europea, el Govern francès, la Bundesbank..., tothom; i evidentment, el Govern espanyol, i evidentment, nosaltres. Això sí que és cert. Nosaltres hem de treballar i vostès també, naturalment, perquè si no s'haguessin hagut de modificar seria molt mal senyal per a vostès, perquè voldria dir que vostès, abans —i si abans, potser ara— vivien fora del món. La veritat és que en el món hi ha hagut una modificació, això

que segur que alguns havien previst, alguns economistes ho havien previst i havien dit: «Escolta, anem malament, per aquí», això és cert. Alguns ho havien previst, no? però el canvi ha estat molt general i nosaltres hem de basar la nostra política en aquestes dades que, en bona part, ens vénen de fora. Amb «de fora» no vull dir de l'estranger: simplement de fora de nosaltres mateixos.

I dintre d'aquesta política voldria rectificar tota una cosa que vostè ha dit: nosaltres, justament..., i aquest ha estat un dels temes que ha fet que amb un cert *crescendo* d'ençà de l'any 89-90 haguem anat manifestant certes disconformitats amb la política del ministre Solchaga, que únicament hem pogut superar a través de determinades compensacions com aquelles que he explicat abans —i més que podria dir si no tingués por d'avorrir-los—, però nosaltres sempre hem distingit entre l'entrada de capital, diguem-ne, tipus *hot money* —al qual vostè s'ha referit—, i de tipus especulatiu, i el capital que a nosaltres ens interessa. A nosaltres només ens n'interessa un, de capital, que és el capital que s'inverteix en inversions productives. Això sempre, sempre, sempre ho hem distingit.

Bé, dit això, miri, jo sí, vaig dir l'any 87 que estava molt content que KIO hagués invertit, molt content. I n'estic. Al final serà bo o serà dolent, serà més bo o serà més dolent, però nosaltres sabem quina era la situació d'aquestes empreses l'any 87; nosaltres sabem quina era la situació de Cross i d'Explosius, i sabem quina era la posició de la paperera Torres, i com això tantes altres coses —i d'Erkimia—; i per tant, que hi hagués aleshores una gent que se'n fes càrrec ens va semblar una cosa molt positiva; i, en part, explica que nosaltres en algun moment haguem sentit la necessitat de defensar algunes persones vinculades amb aquestes operacions, perquè entenem que, almenys, se'ls ha de reconèixer que, des del punt de vista dels interessos econòmics catalans, han fet un servei important. Em diran: «Bé, veurem com acabarà...» Home, veurem com acabarà. L'únic que sabem és com hauria acabat l'any 87: ho sabem, com hauria acabat, i com va estar molt i molt a punt d'acabar. I ara veurem com acabarà, perquè, de fet, realment, no ha acabat encara. Esperem que no acabarà tan malament com de vegades pot semblar i com, de fet, de vegades s'ha de témer, però, en tot cas, el que es va fer l'any 87 va ser positiu.

Naturalment, si vostè hagués vingut l'any 87 i m'hagués dit: «Escolti...» —o algú, no vostè únicament— «No, escolti, això es pot resoldre d'una altra manera: jo li presentaré uns senyors que...» Molt bé, n'hauríem pogut parlar, però no hi va haver ningú, tothom va fugir. I en aquest sentit sí que he de dir que una de les grans mancances que hem criticat sempre de la política del Govern —abans m'he permès defensar-lo, però això em dóna encara més força per atacar-lo— és la seva manca de política industrial. Tenim un ministre que diu —i, a la millor, vull creure-ho, vull creure que li van agafar malament les declaracions—: «La millor política industrial és la que no existeix.» Jo suposo que li van agafar malament les declaracions, perquè suposo que no té tant despreniment respecte al seu càrrec per fer unes declaracions així, no?

Però bé, en l'abandó de les empreses tipus Cross, tipus Explosius, també, tipus Torres i tantes altres —i no cal dir de les empreses mitjanes del país—, per part..., en general, l'abandó de la política industrial ha estat total. I encara ho és avui. I és una de les nostres crítiques de sempre, i que ara, evidentment, l'hem

de fer amb molta més intensitat. Per tant, si algú —i ja ho vam demanar—, el mateix Govern central hagués dit: «Escoltin...», hagués fet el que va fer, en canvi, amb una operació molt ben feta i que hem d'agrair per l'enorme transcendència positiva que ha tingut a Catalunya, una operació que va fer el Govern central, que va ser la de SEAT, que va ser molt criticada en aquest mateix Parlament, però que ha estat una benedicció, que es fes l'operació de SEAT tal com es va fer, si hagués el Govern central, en altres coses, plantejat els temes d'aquesta manera, potser hauríem pogut buscar altres solucions que no fossin el grup KIO. Però aleshores no hi havia, ni a nivell públic ni a nivell privat, ni dintre ni fora de l'Estat, ni aquí a Catalunya, evidentment, una altra solució. I ho vam fer, i n'estem contents.

Respecte a Flix, li he de dir —Erkimia, Erkimia, que és a Flix, però també a Tarragona—, li hem de dir que és un tema que no és veritat que la Generalitat se n'hagi desinteressat gens ni mica. Al contrari: hem parlat amb el comitè d'empresa, hem anat a Flix personalment —el conseller Subirà, si no ho recordo malament, ell mateix—, hem parlat amb el comitè d'empresa, hem parlat amb l'Ajuntament, hem parlat amb la direcció de l'empresa... No ens han demanat res en concret, encara, però nosaltres estem molt oberts a fer tot el que convingui, perquè, evidentment, Erkimia és, dintre del conjunt de les empreses d'Ercross, una de les coses més sòlides que hi ha. I ho farem i, a més, complirem; ho hem fet amb altres coses: ho hem fet amb la Seda, i vostès ho saben. I per cert —diguem-ho també de passada—, l'única institució que ha ajudat la Seda ha estat la Generalitat de Catalunya: no l'ha ajudat ni el Govern central, ni la comunitat de Madrid, tot i que s'hi van comprometre, es van comprometre a aportar 2.500 milions de pessetes en avals i no els han aportat; la Generalitat, ja fa temps, va aportar els seus 1.500. Doncs bé, com hem fet això amb la Seda i amb altres empreses, que no tenim per què ara citar, doncs, ho farem —naturalment, estudiat el cas i si es pot, que jo espero que sí—, ho farem amb Erkimia.

No recordo el que vostè m'ha dit de la seva esmena referent al frau fiscal, però, en fi, si vostè ho ha dit —i vostè, naturalment, les esmenes que vostès van fer, les recorden millor que jo— és així. Però jo voldria recordar..., el que passa és que això depèn de com es miri, no?, però nosaltres varem ser els que més varem insistir que es fes una regularització d'això. Varem ser objecte de moltes crítiques —no ho recordo, m'imagino que també per part del seu partit, però no ho recordo—, però les crítiques contundents, i molt dures, i molt fortes, repençant-s'hi molt, van ser del senyor Borrell, precisament, en uns articles que havia escrit en aquella època —concretament a *La Vanguardia*—, a part d'altres coses, no? Per tant, nosaltres la vam demanar sempre, aquesta regularització. Que era fàcil, es prestava fàcilment a l'atac, perquè deien: «Aquests, el que volen és que es perdonin els rics, que no paguen...» Bé, bé, però en realitat, al final, una cosa d'aquest tipus s'ha hagut de fer, i celebro que vostès també ho veiessin així. Nosaltres, en tot cas, ho vam defensar.

Vostè diu: «Han dit que disminuiran les inversions en habitatge.» Escolti, això, no ho ha dit ningú. En realitat, ahir, més aviat vaig dir el contrari. Jo ahir potser vaig ésser massa modest, en aquest punt, perquè vaig dir que els resultats de l'actuació que s'havia fet en aquest camp eren insuficients, vaig subratllar —perquè, a més, m'interessava dintre del context del

meu discurs—, vaig subratllar el fet que aquest camp, el de l'habitatge, és un camp que tenim mal resolt, però de tota manera podria haver afegit que a part dels habitatges que a través d'aquell pla social al qual vostè feia referència s'han ajudat a adquirir —que, naturalment, són pocs, perquè només van ser, finalment, 2.200—, però, a part d'això, la Generalitat ve a construir directament 1.200, 1.300, 1.400 habitatges l'any; en fa uns pocs de lloguer, però de tota manera —ho repeteixo—, es fa una acció molt important, que si després vostè ho vol, perquè en vulgui més detalls, li puc llegir: una acció important per proporcionar sòl per a habitatges. Jo, aquests últims mesos he anat a veure i a inaugurar com a mínim 700 o 800 habitatges nous acabats, a can Vidalet, per exemple, a Torreblanca, a Sant Joan Despí, al barri de Sant Feliu, allà a l'Hospitalet... O sigui, que ja hi ha una actuació. Ara mateix, fa molt pocs dies, hi ha aquest acord definitiu que representarà que la Generalitat invertirà 1.287 milions de pessetes a Montigalà, que permetrà la construcció de 800 habitatges, etcètera. Vull dir que, primera, es fa més, bastant més del que potser es va desprendre del meu parlament d'ahir, en el qual jo, en el que volia insistir, de cara a la Generalitat, de cara a les altres institucions i de cara al país, és que aquest és un tema que tenim mal resolt encara. Però en fi, en tot cas, senyor Ribó, ningú va dir ahir i jo no ho dic ara, ben al contrari, que vulguem disminuir la inversió en aquest camp de l'habitatge.

Vostè i jo de fa anys sempre anem dient el mateix: l'acord de... —vostè diu una cosa i jo en dic una altra, és clar—, l'acord de 1986 sobre finançament, dintre del context en què ens movíem, va ser un bon acord. És a dir, si vostè em diu: «Va ser un acord que va significar resoldre definitivament el tema del finançament?» No, no. Però, de fet, va ser un bon acord, i va deixar obertes les portes a perspectives futures que ara, potser, si les coses van bé... Jo ahir ja vaig ser prou crític amb el Govern respecte al no compliment del seu compromís sobre la renovació de l'acord sobre finançament, però, en fi, ara es veurà; jo ja vaig ser crític ahir i, repeteixo, no vull fer judicis sobre el que sortirà d'aquesta negociació fins al final. Però l'acord del 86 va ser bo. Naturalment, vostès van votar en contra i vostès podrien mantenir una actitud, que és de fàcil defensa, per altra banda, de dir: «Això no ho resol tot, això és insuficient...» —a més, és veritat que ho és—, però, de fet, nosaltres, que tenim una responsabilitat de govern, doncs, sabem que allò representava una millora substancial sobre la situació anterior, i que, com a pas intermedi cap a solucions que esperem que siguin més definitives, va ser un progrés, simplement.

Bé, vostè ha parlat dels temes de tipus industrial. Tanca la mineria? Sí, tanca la mineria, sí. En aquests moments, al Berguedà queda una sola mina oberta, que és Carbons Pedraforca, i les altres han tancat. Tanca la mineria, aquí, i bé, i em dirà: «Oh, és que el que passa als altres llocs no té importància.» Escolti, nosaltres vivim al món en què vivim, no? I la mineria ha tancat a tot el sud de França, a tot el nord de França, ha tancat la mineria de la vall d'Aosta, no queden quasi miners a la conca del Rhur, han tancat les mines de Galles, totes, i Galles s'ha hagut de reconvertir de dalt a baix, i bé, i el que passa amb Hunosa, tots ho sabem, no? El que passa amb Hunosa, tots ho sabem. I la nostra mineria, evidentment, no escapa a aquest fet general: si resulta que el carbó recula com a font energètica, doncs, nosaltres, el carbó, no ens el podem menjar. Bé, s'ha ajudat la mi-

neria en el que s'ha pogut, però, evidentment, nosaltres no som ni més savis del que són els francesos o la gent de la conca del Rhur, ni tenim un carbó millor del que tinguin a la conca del Rhur.

Pel que fa a aquest tema del tèxtil, el que li vull dir –val la pena que ho comentem un moment– és que... (*Pausa.*) Perdoni, és que els papers... Miri, en primer lloc hi ha un pla, que se'n diu d'ajuts horitzontals, que nosaltres sempre hem discutit perquè entenem que la indústria tèxtil catalana necessita un altre tipus d'ajut, i la indústria tèxtil, els empresaris, concretament, i els treballadors, també ho creuen, que necessiten un altre tipus d'ajut. Finalment, a Madrid han aplicat aquest pla, que és molt modest, i que resol molts pocs problemes a la nostra indústria, i nosaltres de moment no hi hem entrat, encara que en aquests moments li hem de dir que estem en negociacions amb la directora general d'Indústria per tal de fer una cosa que no sé si farem, de tota manera –perquè això va lligat amb les competències autonòmiques–, que és firmar un conveni.

És a dir, l'Administració central, ara, i sobretot d'ençà que hi va haver una sentència del Tribunal Constitucional que ens donava la raó en la qüestió de les subvencions, en la forma de qui havia d'aplicar les subvencions, intenta... diguem-ne anular aquelles partides que fins ara havien estat de subvencions que segons el Tribunal Constitucional hauríem d'aplicar els governs autònoms, i anar a través d'uns altres conductes que no estaven previstos en la sentència del Tribunal Constitucional, perquè no existien, abans, aquests plantejaments. I, aleshores, a partir d'aquí ens ofereix convenis, amb la qual cosa de fet el que fa és retallar la nostra competència. Però nosaltres, naturalment, sobretot tractant-se d'un pla que és molt migrat i d'un pla que, en fi, ja..., d'acord amb els empresaris, si algun benefici n'han de treure ja el treuran, nosaltres no volem així per les bones, d'entrada, fàcilment, renunciar una competència. Els diners vénen, parlen..., la nostra relació amb l'empresariat tèxtil és molt bona, i l'ajudem per molts altres conceptes, i potser ara, discutint-ho, es veurà que aquest conveni es pot acceptar, però fins avui s'ha rebutjat, per la raó que li estava explicant.

Pel que fa a la formació professional ocupacional, li vull dir que, és clar, aquesta és una competència que nosaltres vam rebre poc abans de les eleccions i que ara s'engega i, vaja, pel que..., li puc assegurar que, jo personalment, almenys, estic molt segur que en aquest camp farem molt bona feina. I, respecte al que vostè em deia de la participació dels sindicats, li he de dir que la proposta que hi ha, per part nostra, és que les patronals i els sindicats participin en el seguiment dels cursos utilitzant la Comissió de Formació Ocupacional del Consell de Treball. O sigui que no han quedat al marge d'aquesta qüestió.

Les comarques. Evidentment, nosaltres tenim comarques que van molt bé, comarques que no hi van tant. Jo li deia ahir que, en conjunt, quan parlava del repartiment de la població a Catalunya, com una mena d'integral que explica quina és l'evolució de les diverses comarques, deia –i crec que és veritat– que hi ha una evolució més aviat positiva. Després, si volen, podem entrar –perquè ara no em voldria allargar més del compte– en alguna comarca concreta. Si volen. Però, de tota manera el que li vull dir és que, per exemple, en vint comarques –no li faré la llista: comença per l'Alt Urgell i acaba per l'Urgell, i totes elles són comarques, diguem-ne..., evidentment hi ha el Berguedà, també el Ripollès..., són comarques..., no són les comarques

normalment, clàssicament, més fortes o més dinàmiques en aquest moment industrialment a Catalunya–, bé, doncs, nosaltres, per exemple, l'any 91, l'any passat, hem estimulat, hem posat en marxa una inversió d'11.921 milions en qüestions industrials en aquestes comarques: la Generalitat, concretament, n'hi ha aportat 1.500, però a través d'aquests hem aconseguit aquesta inversió de, fet i fet, 12.000 milions. Si vostè em diu que..., en fi, que hi ha algunes d'aquestes comarques que encara no han acabat de superar totalment la seva situació difícil, jo li diré que això és veritat, i a més és lògic. De la mateixa manera que parlava ara no fa gaire amb la gent de Nordrhein-Westfalen sobre si la crisi del Rhur s'havia superat del tot o no i em deien que quasi s'havia superat del tot, però que encara no del tot; de la mateixa manera que fa poc parlava amb el secretari d'estat per a Galles i li preguntava si Galles havia superat del tot o no la seva crisi... Galles, país bàsicament miner: els més grans..., els més grans recordem allò del *Qué verde..., Cuán verde era mi valle*, es deia llavors aquella pel·lícula, no?, que era aquesta, la pel·lícula de la transformació de Galles com a..., d'un país agrícola a un país minaire... Bé, naturalment, aquests són un processos que no es fan d'avui per a l'endemà. Si es parla, si vostès van..., el Partit Socialista demana al seu bon amic Monsieur Pierre Mauroy si la zona de Nord, Pas-de-Calais, ha resolt totalment el seu problema de mineria, d'acer i de tèxtil –concentració a Nord, Pas-de-Calais, d'aquestes coses–, li dirà que no: de la mateixa manera que en el Berguedà nosaltres tenim una concentració de tèxtil i de mineria que forçosament ens costarà un temps, allò..., però que –i, si després vol, li donaré detalls–, de fet, per exemple en el Berguedà, ja hi han uns elements molts clars, en aquest sentit, de recuperació.

Bé, no em sembla que em deixi res d'especi... Potser, sí, perdoni'm, sí, sí... El Consell Consultiu no està inactiu, eh?, el Consell Consultiu no està inactiu. M'ha semblat entendre que vostè deia que el Consell Consultiu estava inactiu, i no ho està.

Després hi ha aquest tema del Govern, del canvi del Govern: li contestaré a vostè perquè així potser ja no caldrà que ningú més en parli, d'això. Un dia li vaig dir que el govern es canvia quan els responsables del govern, que són els partits que el componen, i el seu president, creuen que s'ha de canviar, i ho creuen quan per alguna raó, doncs, el govern té alguna falla per aquí o hi ha algun element que obliga a fer algun canvi. I, evidentment, en el nostre Govern hi ha dos consellers que en el seu moment van desitjar, van expressar el seu desig, doncs, de ser rellevats. I ho seran. Però jo els he demanat que, mentre a mi em convingui, i mentre vagi bé el Govern, doncs, continuïn.

És a dir, mentre el conseller de Justícia sigui capaç de resoldre un problema dels més delicats que teníem, que era els recursos que hi havien contra una sèrie d'aspectes del dret civil català, i ell ho pugui resoldre i ho resolgui bé, millor que no ho hauria resolt ningú més, doncs, no hi ha especial pressa. I mentre el conseller d'Ensenyament pugui iniciar, doncs, l'exposició i aplicació del mapa escolar, que podia haver sigut tan conflictiva, i acabi –després de les eleccions, i ara mateix– negociacions que feia temps que s'arrossegaven, tan difícils, com són les negociacions amb els mestres de l'ensenyament públic i els mestres de l'ensenyament privat, i mentre resolgui bé un tema que ha passat molt desapercbut, però que ha estat una de les nostres preocupacions aquests dies dels Jocs Olímpics, que és el que se'n diu el desplegament curricular –que això sembla..., en

fi, és una expressió una mica abstrusa, però vol dir..., vol dir els programes, i en aquest cas volia dir els programes pel que feia referència a llengua, cultura i història de Catalunya, que naturalment per això és un tema molt important-, i mentre això ho resolgui i vagi preparant el nou pla universitari i pugui, diguem-ne, introduir la dinàmica necessària per crear aquest comitè d'estudi amb les universitats sobre la construcció d'una font de radiació de sincrotró..., escolti, mentre això vagi així, necessitat intrínseca de canvi no hi és. I com que ells són prou amics i prou... -si em permeten l'expressió- prou disciplinats per continuar fins que arribi el moment adequat, és per això que jo no he tingut cap pressa, fins avui, de fer aquest canvi.

En canvi, hi havia un canvi que sí que havia de fer, perquè venia condicionat per responsabilitats molt concretes del president de la Generalitat, i després era també, evidentment, una necessitat ja antiga -com he explicat abans- de cara a donar un cos més conjuntat a tota la nostra actuació exterior: és el canvi que hi ha hagut en la Conselleria d'Agricultura.

Acabo, senyor Ribó... (*Pausa.*) Estigui tranquil: el PEIN torna a estar a informació pública, i això va endavant d'una manera immediata -compromís formal-, i el Pla Territorial es presentarà també d'una manera immediata. Li adverteixo que ahir hi havia una frase en el meu discurs, que no hi era perquè sí, i és que en qüestions territorials nosaltres no serem gaire dirigistes: això, aquella frase d'ahir, era per poder-li contestar avui a vostè i per poder contestar a qui convingui el dia que presentem el Pla.

I l'última cosa... Diu: «Què se n'ha fet, del sanejament dels rius?» Miri, el sanejament dels rius és una de les coses en què actualment s'està treballant més. El conseller de Medi Ambient m'ha passat una documentació, que no els la llegiré, perquè s'assemblaria als cinquanta-un punts que els vaig llegir ahir, d'obres que es faran entre el 92 i el 93, en aquest camp concret: a la conca de la Muga, del Fluvià, del Ter, de la Tordera, del Besòs, del Llobregat, etcètera. Però, en canvi, llegiré, perquè això ja són faves comptades, les obres que han estat adjudicades en aquest camp, d'estacions depuradores, sistemes de col·lectors d'aigües residuals i emissaris, les que han estat adjudicades d'ençà del mes d'abril fins avui, i són les de l'Urgellet, la de Rubí, la Bisbal, Montornès, Manlleu, Borges Blanques, Ripoll, Torelló, Centelles, la Llagosta, Figueres -que és una ampliació, i que està a la Muga, precisament-, Abrera, Sant Llorenç Savall, Lleida, Alcanar, Tona, Caldes de Montbui i Balaguer.

I res més. Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Rafael Ribó pot fer ús d'un torn de rèplica de deu minuts.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor president.

Entre les múltiples temàtiques que una vegada més vostè ha ignorat en la seva resposta hi ha el tema del poder local, i en concret dels ajuntaments.

Miri, primer li dono una informació, senyor Pujol: el Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya fa mesos que hauria d'haver estat objecte de reelecció, i això està paralitzat, i sembla ser -això ho poso amb molta prudència: sembla- que lligat al canvi de Govern. Senyor president, ni els seus propis consellers saben sobre el canvi de Govern, ni saben sobre el nomenament del senyor Vallvé. Com a parlamentari tinc l'obligació de reiterar-li la pregunta: quan preveu que es produirà aquest

canvi? I espero que no em respongui com acaba de dir: «Quan a mi em convingui». Sobre quines bases polítiques? Per fer seguiment del Govern i debat polític. Això no és ni una coma de resta a la seva competència exclusiva, Estatut en mà, de nomenament del Consell Executiu.

Miri, jo li reiteraré que la nostra crítica al model de política econòmica, que vostè ha passat molt pietosament per sobre d'ella, és al creixement espectacular i fràgil, justament, de com s'ha governat buscant massa, de pressa i el fàcil. Senyor Pujol, vostè sap perfectament que l'any 1987 no podia dir, en termes internacionals, que la inversió de KIO era una inversió sòlidament productiva, i si ho deia és que no llegia els informes sobre com estava actuant KIO, ni el que significava, amb lògica capitalista, la recerca del major benefici. No lliguem una cosa amb l'altra, ni ens digui aleshores que el que s'estima més és la inversió productiva, quan feia aquells elogis. Vostè diu com estava i era necessari, com està amb relació a com estava -ara, forats de 300.000 milions de pessetes-, i el Govern central, en aquest tema, ha actuat de forma molt més decidida que vostès a comminar l'empresa a la solució. Una sola xifra, senyor Pujol: quin és el benefici que ha extret KIO d'aquestes inversions durant aquests anys -vostès la saben millor que jo- i quin és el forat que queda per aquesta inversió especulativa? Comparem-les.

Si hem de parlar d'inversions productives, i si hem de continuar defensant -com em sembla que ara, una mica, de forma molt més tímida, ha fet- aquells que són camps d'aquestes inversions especulatives... Si això és un exemple per vertebrar el país, és un desmentiment, com una bufetada a la cara, de tota la concepció política i ideològica de fons que vostès volen vendre.

Les previsions els han fallat? Senyor Pujol, això li pot passar a tothom. Però és que vostès ho reconeixen de tots els altres; encara és hora que ho reconeguin de vostès. En fi: «Allò que deia en les memòries del pressupost, el que deia el senyor Alavedra, no s'ha complert»... Encara és hora que diguin vostès «no s'ha complert». Pot passar a tothom! I vostè mateix feia servir aquesta frase per qualificar la política del senyor Solchaga, i a partir del reconeixement calen canvis substancials i no reiterar la cantarella dels quatre eixos de política econòmica que continuen sent els mateixos, no de l'any 88, de molt abans. No hem entrat a debatre encara, senyor Pujol, en aquest debat, i espero que els que em segueixen tinguin més sort, quins eren els marges, i on es podien aplicar, d'actuació quan hi havia un creixement important per enfortir el teixit productiu.

Aquest sembla que és un tema que hem de deixar de banda perquè és una greu llacuna de la seva acció política. Fraus fiscal com una prova d'estrangulament en el finançament. És clar que sí, però dues concepcions molt diferents: vostès, regularització i sí que recordo el debat, senyor Pujol, en el Congrés dels Diputats, Minoria Catalana dient regularització perquè és la forma que vol dir -entre cometes-, amnistia, amnistia fiscal, que és la forma que aquí tothom s'aculli i pugui sortir i no com aquests illusos d'Iniciativa per Catalunya que demanen aflorament, perquè així no aconseguiran ni mil milions. L'esmena, en aquest cas, que va triomfar, senyor president, i afegeixo a la llista aquelles coses de Madrid, la que va triomfar allà no va ser la de vostès, la regularització, va ser l'esmena que presentàvem nosaltres que va generar en l'exercici fiscal un bilió de recursos no previstos en els ingressos de l'Estat.

L'escanyament afectarà les inversions. Jo no dic que vostès hagin anunciat que retallaran les inversions en habitatge, difícil que ho anunciessin per les poques que en fan, però sí que haig de dir que aquest escanyament financer durà —i d'això tampoc en volen parlar—, aquest escanyament financer del qual són vostès corresponsables durà a una reducció en aquelles grans promeses; per exemple, senyor Pujol, què passa amb el Pla Pujol? em pot treure la carpeta del Pla Pujol i llegir-me les xifres del Pla Pujol? i posant-ho en relació amb el que estic preguntant: què passarà amb aquesta reducció financera amb les promeses que tan bé ha sabut publicar i projectar el senyor Molins sobre els 130 i els 60.000 milions?, quants habitatges de lloguer han promogut vostès els dos darrers anys?, em pot donar la xifra?, sóc curiós per saber-la, me la pot donar?

Vostès practiquen una política de no-intervenció ni amb les pròpies competències, si vol parlar de mines, si vol parlar del Berguedà, parlem de política productiva per al Berguedà. I recordem debats que s'han fet fa molt poc en aquesta cambra sobre aquesta temàtica i com s'ha posicionat el Grup de la majoria dient: «sí, sí, ja ho farem!» No, què es fa de política productiva si posem el binomi mines-Berguedà?, què passa amb les xifres d'evolució de les rendes per càpita per comarques?, per què entre la Terra Alta i la primera classificació hi ha una diferència d'un a dos, i es va agreujant?, o aquesta no és una dada a tenir en compte quan es pensa en l'any 2000?

No-intervenció en el tèxtil, senyor Pujol, aquesta és una de les vergonyes més esclatants dels darrers temps del seu Govern. El termini del conveni —l'informo perquè es veu que el conseller no li ho ha dit— ja ha acabat, va acabar el 31 d'agost. No em diguin que ara s'ho estan rumiant, és que ja ha acabat el termini, ja no hi poden participar, miri què curiós, vostè encara no n'ha parlat aquí, ho estem pensant, no, vagin pensant-ho!, ja ha acabat el termini.

Els empresaris no hi deuen estar d'acord, no deuen estar gaire d'acord amb això si van directament a negociar amb el Govern central. La taula del tèxtil s'ha reunit, senyor conseller i senyor president, per tractar aquestes temàtiques?

Em sap molt de greu que en aquesta resposta vostè hagi passat de nou —ara ha tornat al seu estil— sobre un tema tan important com és el de la igualtat de drets de les dones respecte als homes, seria bo que aquesta cambra fes un debat a fons sobre el que significa avui a Catalunya una autèntica xacra social, que hi hagi un endarreriment tan important en drets i en oportunitats i en qualificació i en mentalitats sobre el paper de la dona en la nostra societat i no es vagi a tractar-ho com a força laboral o de cara a la família.

I per últim, senyor Pujol, li he dit abans que hi ha un tema sobre el qual junt amb el de l'habitatge siguin més modestos, el tema de medi ambient. Ara em diu: «Estiguin tranquils que el PEIN va endavant.» Sap quantes vegades en aquestes parets s'ha sentit aquesta afirmació? Ja no dic la del Pla territorial, perquè aquesta ja és..., pobreta, deu estar fossilitzada!, però la del PEIN, és veritat o no, president de la Generalitat, que l'actual redacció del PEIN obvia la majoria de recomanacions del Consell de Protecció de la natura, nomenat per vostès mateixos? És veritat o no que a un conjunt de rius com l'últim, la Muga, plans aprovats des de l'any 88 ni s'han posat en marxa? El de la Muga, 800 milions aprovats el 88?

Preguntes molt fàcils de respondre per veure qui té raó, que és del que es tracta, si vostè prometent que faran o nosaltres com a Grup Parlamentari que ens toca seguir i demostrar l'acció de govern el que no fan, per impulsar-los que ho facin.

És veritat o no que una conselleria de la Generalitat de Catalunya va obstaculitzar l'acció de medi ambient pel que són residus? És veritat que quan es va plantejar..., és veritat o no, senyor Pujol? I respongui davant d'aquesta cambra i de l'opinió pública si vol parlar de medi ambient i de la seva acció decidida que quan la Junta de Sanejament va anar a l'aprovació de les autodeclaracions de la càrrega contaminant en residus, que està a la llei, una Conselleria del seu Govern, la d'Indústria, hi va presentar esmenes i després hi va votar en contra?, és veritat que hi ha una tasca d'entorpiment pel compliment de l'acció legislativa en allò que vostè avui es vanta que és una actuació decidida del seu Govern?

Senyor Pujol, vostè em tornarà a respondre amb el possibilisme, vostès són petits, nosaltres tenim molta responsabilitat, hem de ser possibilistes. Doncs bé, en temes econòmics, en temes autonòmics, en temes de finançament estan resultant estèrils des del seu possibilisme, perquè li reitero la pregunta: «quins avenços substancials en autogovern hem tingut del 87 ençà —ja no li dic molt més endarrera—, del 87 ençà, producte de la seva política possibilista?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Té la paraula el Molt Honorable President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Perdoni, senyor Ribó, si no li contesto amb prou ordre o no li ho contesto tot, vull dir, ja compendrà que... em faig una mica d'embolic amb els papers, no?

Em deia que expliqués el tema aquest del canvi de Govern. Jo li vull fer notar que el president de la Generalitat explicar quan canviarà el Govern no és una obligació que tingui, i també li torno a dir que els canvis de Govern es fan, no quan l'oposició els demana, ni quan els demanen els diaris, sinó quan les persones responsables, entre les quals hi ha el president de la Generalitat —no és l'únic—, creuen que s'ha de fer.

Amb això li contesto el que crec que li he de contestar. Ara, sí que li dic una cosa, si de cas, vostè discuteixi. El que vostè pot fer, evidentment, és discutir la política dels consellers, vostè diu: «Escolti, la defensa que ha fet de la programació del programa curricular no és correcta.» Bé, parlem-ne, i aleshores pot arribar a dir: «com que no és correcte això demostra que el conseller no és bo», o «el que s'ha de fer en aquest camp concret respecte als recursos que eren molt capitals de dret civil català, doncs, s'havia d'haver fet d'una altra manera». Això ens ho diu, però per la resta li vull dir que bé, que el Govern funciona des d'un..., i compleix els seus compromisos d'una manera correcta des del meu punt de vista i que quan entengui que he de donar satisfacció i ells em permetin i donin marge, naturalment, doncs, per fer-ho en aquesta petició dels consellers, doncs, es farà.

Bé, li contestaré d'una manera molt irregular, eh?, perdoni, eh? Miri, el que li vull dir és que el Pla tèxtil té una durada prevista de quatre anys, i que el que està acabat el 31 d'agost ha estat la primera convocatòria, no és que no segueixi estant obert; per altra banda, li torno a dir quins han estat els motius pels quals nosaltres ens hem resistit a entrar en això, moltes vegades ens hi trobem amb això. A vegades ens trobem amb una

contradicció, una tensió entre el que és l'interès competencial i el que són els diners. I a això a Madrid ens han ajudat molt; diuen: «mireu, mireu, aquí hi ha diners», però això s'ha de fer d'una manera que representa la cessió de competències.

Això passa molt sovint, les propostes que ens han fet no a nosaltres, però a altres comunitats autònomes, per exemple, a Balears se li va fer aquesta proposta: «Arreglarem les carreteres, però renunciem al traspàs, ho farem conjuntament nosaltres i vosaltres, però renunciem al traspàs.» Això és constant, no? I és una cosa que pel Govern de la Generalitat és difícil, no? Donarem aquesta subvenció cultural a aquest ajuntament però ha de ser passant —no ho sé— pel cèlebre *V Centenario* que, de fet, va ser una manera de —diguem-ne— fer un saltiró i saltar-se la competència cultural i aleshores això de vegades planteja certs problemes, i això és el que estem discutint, però en tot cas torno a repetir-li que el Pla té una durada de quatre anys.

Vostè diu: «no em deixa tranquil amb el que m'ha dit del PEIN», m'ha dit això, oi? Escolti, doncs, quedi's intranquil, jo no li puc dir res més. Vull dir, es presentarà, es presentarà i vostè em farà confiança o no em farà confiança però jo no li puc dir res més. Es presentarà, i tot el que em diu: «És veritat o no és veritat que el PEIN diu això, el PEIN diu allò...» Algunes de les coses ni jo les sé perquè tampoc no tinc el detall del PEIN. Escolti, quan s'hagi presentat ho discutirem. Però, en tot cas, li volia tornar a dir —això el tranquil·litzarà o no—, li vull tornar a dir que el PEIN es presentarà immediatament.

Habitatge. Miri, en habitatge potser ara li podré donar les coses amb una mica més de detall. Diu: «Aquell pla, el Pla nostre de l'habitatge, pot donar xifres?» Sí, i són unes xifres modestes. Això va representar en quinze mesos, en quinze mesos va representar poder ajudar a adquirir habitatge a 2.200 persones o famílies i jo mateix ja dic, d'entrada, que això és modest.

Ja vaig explicar ahir algunes de les raons per les quals això ha passat i també vaig explicar perquè crec que a partir d'ara això pot anar molt millor. Ara bé, la política d'habitatge, naturalment, no s'acaba aquí. Nosaltres, concretament, durant els últims quatre anys hem construït..., promoció pública ha construït 4.200 habitatges, bàsicament durant els últims tres, perquè fa quatre anys només en vam construir 400.

Per altra banda, l'Incasol ha preparat i ha condicionat i ha venut amb bones condicions de preu sòl, terreny, per uns 7.000 habitatges de protecció oficial, durant quatre anys, i molts d'ells els ha venut a sindicats i a cooperatives, i a privats també, naturalment; per exemple, hi ha una cooperativa que per cert funciona força bé o funciona francament bé, de Comissions Obreres, a través d'una quota, a través d'un acord amb la Conselleria construirà en sòl proporcionat en bones condicions per la Generalitat 1.500 habitatges.

Pel que fa al tema de règim de lloguer, ja li he dit abans que jo crec que aquesta és una xifra insuficient, vull dir, no m'he presentat amb termes gens triomfalistes... De fet, l'any 91, concretament, se'n van adjudicar en règim de lloguer set-cents, i ara, el Pla d'habitatge del quadrienni vinent, aquest al qual em referia ahir, contempla doblar el nombre d'habitatges de promoció pública que s'atribueixin en règim de lloguer.

També, d'una manera una mica desordenada, perquè això m'ho ha dit vostè, és clar, sí, és veritat, hi ha una diferència tremenda entre la Terra Alta i les comarques més desenvolupades o més riques de Catalunya, entre el Baix Empordà, el Baix Pe-

nedès i la Terra Alta. Això és un fet, en fi, té moltes explicacions que tots sabem; de tota manera, quan vostè em pregunta: «Bé, i què es fa?» Home, doncs el que es fa és que a la Terra Alta s'hi apliquen més diners que a altres llocs, és a dir, si a la mitjana que s'aplica, doncs, per evitar més de 27.879 pessetes de mitjana per habitant per comarca, 27.879, doncs, concretament a la Terra Alta signifiquen 43.052. Això donarà un resultat ràpid? No? En fi, depèn de moltes coses, però en tot cas aquesta preocupació existeix per aquesta situació que, evidentment, ve de lluny i té causes molt diverses i molt complexes.

Finalment, voldria fer-li notar que... (*Pausa.*) Vostè deia: «Bé, i què s'ha fet mentrestant? Què s'ha fet mentrestant, durant els anys que les coses anaven millor? Què s'ha fet, doncs, per tal d'aixecar el nivell del país, per aixecar la competitivitat?» Doncs, escolti s'ha fet molt. Vostè abans m'ha citat el senyor Fuentes Quintana. Permet que l'hi citi jo ara? I el senyor Fuentes Quintana diu: «L'única comunitat autònoma espanyola que ha fet una autèntica política de competitivitat és Catalunya.» Això ho va fer... Ho pot buscar a les hemeroteques: ho trobarà en diaris del mes de març, més o menys per allà; als diaris ho trobarà per allà al dia 8, 9, 10 de març; trobarà aquestes declaracions i pot anar a buscar l'estudi que sigui, que ara no recordo quin és; és un estudi de la FIES, de la qual ell és el director, i diu això: «L'única collectivitat, l'única comunitat autònoma que ha fet una política de competitivitat és Catalunya.»

Ho dic perquè no tot és KIO i, malgrat tot, li vull li dir una altra cosa, li vull dir una altra cosa: si vostè em pregunta, «A vostè li sembla bé que es fes el que es va fer l'any 87?» Doncs, jo li torno a dir el que abans li he dit: sí, perquè ningú no ens va oferir cap altra solució, cap altra; ni aquí ni de fora d'aquí. Una cosa és criticar una decisió, que finalment veurem si el seu resultat és 100% positiu, o 50% positiu, o un 20% positiu, o no ho és. Ja es veurà. En tot cas, fins avui, i malgrat la situació crítica que hi ha, és molt positiva. Fins avui —ja es veurà. I en tot cas torno a dir-ho: vostè puja aquí i si vol tornar a aquest tema diu: «Ecoliti s'havia d'haver fet tal cosa.» I aleshores, doncs en podrem parlar, però això no ens ho ha dit ni vostè ni ningú.

I a més li vull dir una altra cosa: no és veritat que el Govern central, alguna cosa d'aquestes, l'hagi fet millor. Jo crec que l'ha fet bé, però l'ha fet d'acord amb nosaltres, concretament una: el tipus de pressió que s'ha fet sobre KIO és una pressió que s'ha fet conjuntament i havent-ne parlat, i que per casualitat va ser objecte, fins i tot, d'una conversa llarga —perquè parlàvem d'altres temes— amb el Ministre Solchaga i el Ministre Aranzadi, en presència del conseller Alavedra, d'en Miquel Roca i de mi mateix, o sia que no hem anat —diguem-ne— descoordinats, i crec que la política que ha fet ell, que vostè qualifica de bona, doncs, és una política sobre la qual ens vàrem, precisament, posar d'acord. Però torno al que li deia abans: sí que s'ha fet aquest esforç de competitivitat, com diu el professor Fuentes Quintana; i com diu aquesta inversió que ve: aquesta inversió industrial que ve no ve perquè sí, no ve per sentimentalisme, no.

Ara mateix, aquests dies que estem discutint això, aquests dies, entre primers de..., durant l'agost s'han produït, per exemple, tres decisions —dues d'elles en ferm i l'altra quasi—, doncs, molt importants d'inversió estrangera. Una d'elles és la de Suzuki, que representa —ara no recordo quants— una inversió de molts milers de milions de pessetes, conjuntament amb SEAT. Una d'elles la de Suzuki.

L'altra és..., que és la que —que jo sàpiga; almenys— encara falta que s'acabi de confirmar del tot, però sembla que sí, la de BASF, de *Badische Anilin*, per fabricar, concretament, monòmers a la zona de Tarragona. És una altra inversió molt important, i és una inversió en la qual, per orientar-la en un sentit positiu, hem tingut de lluitar contra una competència tan important, seriosa i altament competitiva com és, per exemple, la zona d'Anvers; i bé, nosaltres podem competir amb la zona d'Anvers en molts aspectes, i no és únicament un problema de mà d'obra; és un problema de moltes altres coses. Aquestes altres coses potser els les puc explicar molt breument amb el que diu Ciba.

Una altra inversió és la de Ciba-Geigy, i concretament diu, i ens diu a nosaltres... I no, la decisió no és la mà d'obra barata. Això ja no ens serveix gairebé mai, el tema de la mà d'obra; de fet mai. La decisió, diu Ciba, és la següent: hi ha un bon personal ben qualificat tècnicament —diu Ciba, no ho dic jo. Què vol dir un bon personal ben qualificat tècnicament? Bé, vol dir que és un personal que s'aprofita d'una tradició, evidentment, és una realitat, però que a més, doncs, ha tingut una bona formació. És allò que deia abans, jo que sempre pregunto quan veig un estranger: «Escolti, els nois que vénen aquí, que han fet formació professional, vostè n'està content o no n'està, content? Els enginyers que vénen, els advocats que vénen, parlen prou llengües? Saben prou dret comunitari?» La resposta és positiva i la resposta és aquesta de Geigy, i la resposta són els números que hem estat discutint abans amb el senyor Vidal-Quadras, però que, una mica més amunt una mica més avall, han significat unes inversions i signifiquen avui unes inversions molt importants.

Per tant: primer, bon personal ben qualificat tècnicament; segon, existència d'un bon teixit industrial —això en bona part és un fet històric; crec que ahir vaig dir que es remuntava al segle XVIII, però que, evidentment, durant aquests anys, doncs, també hem ajudat a consolidar, perquè és evident que hi han hagut moments perillosíssims per a aquest teixit industrial—, i la tercera cosa que diu, bones infraestructures; i aquí, a les bones infraestructures, doncs, aquí sí que hi tenim una part de mèrit molt important. O sia, que a través d'aquestes tres referències a aquestes empreses, i sobretot aquesta que ho especifica molt bé, que és Ciba-Geigy, doncs, li dono resposta a això que vostè ha dit abans: «És que abans, mentre les coses van anar millor, vostès no van fer res.»

I aleshores, per acabar... Escolti, no, el tema... Nosaltres, en aquest tema de la dona en tenim un, d'allò que dèiem ahir: el llibre de ruta és aquest, i és sobre la base de si complim o no complim això que amb el temps, no d'avui per l'endemà, ens hauran d'anar judicant. Jo ahir vaig parlar —sé que algunes persones ho han criticat molt— d'aquest aspecte, el treball de la dona, però és que em va semblar que justament era situar el tema del paper i el joc de la dona dintre de la societat en un terreny que reforçava molt, precisament, el que en podríem dir les exigències que hi pugués..., diguem-ne d'equiparació que hi poguessin haver respecte a la dona, perquè en tot, en tot, si es resol bé el tema del treball també és molt més fàcil resoldre el tema de la inserció social de la dona i d'aconseguir la seva equiparació més plena.

Vaig voler dir també una altra cosa, i és que aquesta és una reivindicació molt poderosa perquè no solament hi ha al servei d'això factors de tipus moral, de tipus doctrinal, de tipus polític,

sinó d'exigència econòmica. Volia subratllar l'absoluta necessitat que hi ha i la força que té aquesta reivindicació, únicament, dic... Naturalment, això ens obliga a veure com aquest procés que ha d'anar endavant, que és imparabile i que és bo, el puguem fer compatible amb altres necessitats que també existeixen que requeriran, segurament, no únicament mesures legislatives sinó un gran canvi de mentalitat de les dones i, sobretot, dels homes, segurament, i en tot cas de tota la societat. Però el que li vull dir és això. I com a cosa concreta, ja que vostè em parlava, m'ha fet una certa referència que em sembla que també lligava, per exemple: en formació ocupacional es dedicaran, per exemple, s'han dedicat o s'han compromès ja, només amb accions formatives dirigides a la dona, 700 milions de pesetes. Però —ho repeteixo— més que aquesta dada concreta i precisa el que li volia justificar és per què ahir vaig voler centrar molt aquest tema del paper de la dona en la societat en l'aspecte de la feina.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Ribó té cinc minuts per fer un torn darrer.

El Sr. RIBÓ: Senyor president, senyor Pujol, el canvi de Govern, en la nostra modesta opinió —i per això pugem a aquesta tribuna per expressar les nostres opinions polítiques—, temir-ho com ho té vostè paralitzat és dolent per a Catalunya, perquè no solament paralitza un conjunt d'institucions que abans li he recordat, alguna de les quals vostè ni sabia —que ja és una mica gruixut—, com el Consell Consultiu, sinó que, per exemple, senyor president, ningú sap qui és el responsable de la reforma educativa al curs 92-93 a Catalunya. O millor dit: si comestic sentint de retruc que algú diu que és el senyor Laporte, vol dir que el senyor Laporte es pren que s'ha ratificat com a conseller durant tot l'any vinent, que desmentiria l'anècdota que ha explicat el president d'algú que ha demanat un canvi. I no es tracta del tema personal del senyor Laporte, que vostè assumeix plenament, sinó que es tracta que paralitza Catalunya i és una erosió del servei públic a Catalunya, que un tema com la reforma educativa, molt important enguany, doncs, per exemple, no sabem per quan, com ni qui la impulsarà.

Es canvia, això sí, el senyor Vallvé perquè ve la reunió de l'ARE. Tant de bo no fos per l'ARE, senyor Vallvé, tant de bo fos per complir allò que des de l'any 86 tenen per complir: la inserció de Catalunya a les comunitats europees, que és el tema més important i que connecta amb aquella forma tan abrindada que tenen de fer nacionalisme. Això sí que seria avançar en l'autogovern, que aconseguíssim la presència institucional —no a través de subterfugis— a les comunitats europees, tema que està pendent des del 86.

En economia, senyor president, vostè vol negar les evidències. Jo li he dit abans que ja la carpeta més calenta de l'economia és la de la llista d'empreses de béns d'inversió que estan tancant en cascada. No es poden citar per no crear catastrofisme, d'acord, però està passant a Catalunya avui, i això no mereix cap comentari. El cor del sistema productiu que vostè diu voler defensar tant, vostè vol ignorar que l'any 85 la cobertura importacions-exportacions era el 67% —el 88 a la Comunitat Europea— i en canvi hem caigut al 49% en aquest període —i en relació amb la Comunitat Europea hem caigut al 55%. Això s'ignora, també. Tot va bé; hi ha un moment difícil, però no s'amoïnin vostès, estiguin tranquils. Cartera de béns d'inver-

sions, cobertura importació-exportació: quins altres conceptes importants podem treure per parlar de la situació productiva? Anem esbrinant que van reconeixent poc a poc insuficiències que són molt més esclatants en la realitat del que reconeixen: en l'habitatge, 2.200 persones al Pla Pujol. Les xifres parlen per si soles en proporció a com es va presentar.

En altres temes, com les qüestions a què vostè s'ha referit abans... Però deixi'm parlar molt en concret del tema de la dona. Vostè ha acabat dient que en el tema de la dona s'han invertit uns diners en formació ocupacional. Sàpiga, senyor president, que són diners de la Comunitat Europea; no hi ha un duro de la Generalitat de Catalunya, són fons socials de la Comunitat Europea. Sàpiga, senyor president, que d'aquest llibre que vostè m'ha exhibit vagi a l'annex, on hi ha el pla d'igualtat en les seves fases d'execució, i repassi amb mi si vol com està executat. Què passa amb el fons de garantia de pensions, amb el foment de no discriminació de les dones treballadores amb obligacions familiars, amb la supressió de continguts sexistes de l'ensenyament, amb la promoció de l'habitatge per a persones necessitades, en la introducció..., etcètera, etcètera, etcètera. La gran majoria de mesures estan per complir.

I sobre el Pla d'espais d'interès natural, jo no li he dit que em quedava intranquil. Jo només li he dit que ja la «n» vegada, enèsima vegada que em diu «tranquil», que és molt diferent. I és clar, de les meves paraules es pot llegir una certa desconfiança, com pot llegir una desconfiança perquè no vulgui parlar de com entorpeix una conselleria l'acció de medi ambient. D'això no en vol parlar, senyor president. Jo no li demano: «És veritat o no és veritat?» com si fos un notari. Jo li dic, senyor president, vostè que es penja les medalles, que creu tant en el medi ambient..., doncs miri, té una Conselleria que entorpeix la tasca d'una altra Conselleria del Medi Ambient. Sí o no? Perquè si la té, quines mesures pensen prendre? Tan fàcil com això!, perquè això és el debat polític i parlamentari.

Senyor president, vostè no m'ha respost en absolut el tema de la reforma de la política, i aquesta és la meua penúltima reflexió: saben, els que porten diverses legislatures en aquesta institució, que en Jordi Pujol i Soley, president de la Generalitat de Catalunya, quasi tots els anys puja en aquesta tribuna un sol debat, a respondre a les diputades i als diputats. Senyor president, creu que és prestigiar les institucions i l'autogovern de Catalunya que jo ara li pogués dir «fins a l'any vinent», com a comiat d'aquest debat? O seria prestigiar les institucions de Catalunya que vostè, altres vegades, sobre temes molt importants que afecten de ple la globalitat de l'acció de govern, estigués disposat a fer una tasca democràtica, que és el debat, el seguiment i l'impuls; si més no, la que mana l'Estatut.

Pitjor encara que, quan se li planteja des de grups –grans o petits– d'aquesta cambra anar a acords, acords pluralistes sobre situacions difícils, la resposta és el silenci. Si és cert que no avancem gens en l'autogovern –i encara estic esperant que ens digui quines millores substancials hem tingut en els darrers cinc anys d'autogovern–, si és cert que no avancem gens, potser que recuperem una força de Catalunya, que és la seva gent, que treballen junts per fer avançar l'autogovern. Si és cert que tenim una situació delicada en l'economia, potser que reconeguem més evidències; baixem una mica del burro de la certesa i entrem a discutir allò que interessa la gent: què passa? –que no li ho han explicat–, per què passa?, i com ens en podem sortir. I

això potser ho fariem molt millor tots junts, des de les diverses aportacions, que no pas amb aquesta prepotència que gasta el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó.

Correspon ara al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. COLOM: Senyor president, senyor president de la Generalitat, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, em sol tocar –i és la segona vegada– aquesta hora poc grata de començar la meua intervenció, quan ja tots els diputats i diputades –i sobretot vós, president– porteu tot el matí de debat, però ho intentarem fer, intentarem fer-ho amb el temps que faci falta, almenys per part nostra.

No puc començar aquesta intervenció en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya sense fer una precisió al vostre discurs d'ahir. De fet, ja ho heu aclarit una mica, en una anterior intervenció, però m'hi vull tornar a referir. La precisió de l'horitzó que us marqueu –i és absolutament lícit que us marqueu un horitzó polític fins a l'any 2000–, però jo penso que segurament era més lícit fer-ho en el debat d'investidura, quan començàvem una legislatura –que els recordo que és una legislatura per quatre anys, no per vuit anys–, que no pas en el primer dels debats de política general d'aquesta legislatura. Penso que no és gens lícit, doncs, que ho feu de manera sibil·lina, com..., referint-vos a la data màgica del 2000 com volent donar a entendre –i, sobretot, jo em penso que volíeu donar-ho a entendre a través dels qui ho veuen a la televisió a casa seva o els qui n'han vist els extractes en els diferents mitjans de comunicació–, com si volguéssiu donar a entendre que seríeu vós qui, segur, governaria Catalunya l'any 2000. I, escolteu-me, potser sí..., o potser no, potser no.

Per ara, a les passades eleccions del 15 de març el poble de Catalunya us va donar el mandat –en principi– per a quatre anys, o sigui, fins al 1996, si no s'avancen les eleccions. Està per veure –lògica democràtica– si els electors us renovaran la confiança d'aquí a quatre anys, o bé la passaran a una altra força –òbviament nacionalista (*rialles*)–, i vull aclarir de bell antuvi, per tant, que espero que –també en lògica democràtica– l'any 2000 sigui una altra persona –no perquè vós no ho feu bé, en molts aspectes, però ja hi porteu molts anys–, d'una altra força política, i sobretot, sobretot, president, en un altre marc polític, no en l'actual marc polític. Aquesta, en tot cas, és la meua aspiració per a aquesta fita màgica però ben propera de l'any 2000: un marc on Catalunya hagi recuperat tota la seva llibertat, bàsicament la seva llibertat i estigui il·lusionada de debò, il·lusionada en un projecte propi en aquesta Europa federativa que s'està construint.

Com vaig avançar en alguns mitjans de comunicació, feta aquesta precisió, ahir..., de tota manera, el balanç global del discurs, el to del vostre discurs, em va semblar un xic triomfalista i que al meu entendre no s'adiu –no s'adiu massa– amb la realitat que viu molta gent –molta gent– a Catalunya. Jo penso que, si ho pregunteu als pagesos, als industrials, als empresaris petits i mitjans –me n'he topat últimament molts i en diferents ciutats i viles, i m'han demostrat la seva angoixa per la situació econòmica, segur que a vós també–; si ho pregunteu als botiguers o als comerços, als treballadors autònoms, al treballador

assalariat, als joves, a la gent gran, a les mestresses de casa..., si ho pregunteu, doncs, a sectors diferents de la societat a Catalunya, veureu com no estan tan d'acord, em penso, que es viu avui en una Catalunya que va bé, una Catalunya que, com deieu vós ahir, durant els darrers anys hi ha hagut un progrés important en molts aspectes... Home, és clar que hi ha hagut progrés, en alguns aspectes! Només faltaria! Però avui aquesta Catalunya real està espantada. La percebo espantada de l'actual situació que els ve al damunt, que ens ve al damunt, i en la qual no veuen especials sortides, o, si més no, en el vostre discurs d'ahir no es palpaven, no es veien sortides especials i molt concretes que els poguessin tranquil·litzar.

En política és fàcil fer triomfalisme, i tots plegats en fem —ja m'hi poso jo mateix, també—, tots plegats en fem; tots hem dit —i això és cert, en aquest cas— que els Jocs han sigut un gran èxit: els millors de la història; tots hem dit —jo també ho he dit— que han projectat Catalunya bé, arreu del món. Home, podia haver estat millor; podia haver estat millor, tantes hores de *flamenco* a l'última cloenda dels Paralímpics va provocar molts mocadrets blancs i molts xiulets; vaja, podia estar millor, però déu n'hi dó. Tot això ho hem dit, i és cert, eh?, però dir-ho i aplicar-ho —dir-ho i aplicar-ho— a la filosofia de fons del vostre discurs del debat de política general, possiblement és excessiu. També és excessiu, em sembla, dir que tenim unes estructures que ens permetran superar la crisi econòmica on estem immersos; en tenim, però tampoc funcionen tan bé com voldríem.

En definitiva, crec que no és bo per a Catalunya, ni correcte, fomentar l'ús d'un fals triomfalisme, i una cosa és intentar generar optimisme en la població —jo, que sempre sóc positivista, president, vull entendre que amb aquest to triomfalista volíeu injectar il·lusió i optimisme a la societat—; però una cosa és injectar il·lusió i optimisme a la societat i, l'altra és vendre un cert *bluff* que, als sectors benestants ja els va bé, però que, pels fets, les realitats de cada dia són molt més tossudes i negres, i una part del nostre país, com he dit, està espantada i angoixada amb aquesta situació. Jo us asseguro que ho he detectat voltant pels pobles i les ciutats i les viles del nostre país.

Per a molts grans empresaris la recessió econòmica pot suposar una reducció de beneficis, però per a molts petits empresaris —i també per als mitjans empresaris i per als autònoms—, la crisi pot significar perdre-ho tot o quasi tot, i sense cap assegurança, pràcticament cap cobertura, i poques ajudes. A l'intermediari tant li fa —entenc—, si les patates o les pomes són d'importació o bé són d'aquí; el seu marge pot ser igual i fins i tot pot ser més alt, però el pagès no té altra cosa que els productes de la terra i del seu treball. Des de fa mil anys el pagès —i fins avui, no fins abans-d'ahir, president, que si no sembla que els hagin abandonat, els hàgiu abandonat—, des de fa deu mil anys, com vau dir, i fins avui, el pagès no té altra cosa que els productes del seu treball i els productes de la terra. Als treballadors fixos i als funcionaris, els problemes econòmics els poden suposar el congelament del poder adquisitiu o, fins i tot, una lleugera pèrdua, però al treballador amb contracte temporal, sí que li perilla el cent per cent del seu treball, i, per tant, la crisi, aquesta crisi econòmica, serà viscuda molt diferentment per segons quins sectors de la societat. I es tracta de parlar de tots els sectors i prioritàriament, entenem nosaltres, els sectors que ho poden passar més malament.

Vendre triomfalisme, per tant, president, pot ser políticament poc responsable; les eufòries de les febres d'or són passatgeres i les borratxeres porten inevitablement fortes «ressagues». Sobre tot quan els esdeveniments recorden massa allò de la cançó, que «ens hem venut la finca per poder anar a fer el senyor». Al costat del triomfalisme hi pot haver l'angoixa; suposo que som conscients que sortim d'un cert *bluff* econòmic, que arrenca l'any 85 amb una forta davallada dels preus del petroli, que va representar una onada expansiva econòmica internacional, un creixement després a batzegades, que potser a Catalunya ens ha fet oblidar aquella aptitud econòmica dels catalans, que deia Carles Pi i Sunyer; una aptitud econòmica que posa les seves arrels en el treball, en l'estalvi, en l'esforç, en la competitivitat; aquesta és l'aptitud econòmica de Catalunya i dels catalans. Una aptitud econòmica que arreglerava Catalunya en una de les polítiques econòmiques possibles, però no realitzades en els últims anys, per culpa que a la societat catalana potser se li ha empeltat una mica la mentalitat espanyola de la passivitat i d'una resignació que mai havíem tingut.

D'alguna manera també ho vàreu afirmar, de fet, en el vostre discurs, això, quan deieu que a Espanya li convindria bascular, si no ho recordo malament, cap a la mentalitat productora de riquesa, i no seguir tan condicionada per la mentalitat administrativa o administradora de riquesa. El Govern del PSOE ha seguit més el model econòmic expansionista o administrativista... —Em pensava que em queia el llum, però veig que no. El Govern del PSOE ha seguit més el model econòmic, deia, expansionista o administrativista de Reagan o Thatcher, que no pas la política econòmica de l'esforç, de la competitivitat, de la productivitat industrial, o de l'estalvi —que és potser pròpia del Japó o d'Alemanya, però jo penso que també s'adiu molt amb el tarannà del nostre poble. I, en definitiva, penso que és cap on hauríem d'encaminar part dels nostres esforços, en lloc de continuar dient sí a la filosofia de la superficialitat. I, ja ho heu reconegut, no oblideu que, tant el senyor Roca com vós mateix, durant tots aquests anys heu estat donant suport majoritari, directe o indirecte, a aquesta política econòmica que ara —i s'acosten eleccions a Madrid i, per tant, deu tocar canviar— blasmeu i us desenteneu. Durant tota la legislatura, el 70% de les lleis que s'han aprovat en matèria econòmica, com a mínim, han tingut el vostre suport, i en aquest Parlament s'han dit moltes vegades frases com «dono ple suport a la política econòmica del senyor Solchaga», i algú hem dit, fins i tot, i algú ho ha recordat, fins i tot més el senyor Pujol que segons quins ministres del mateix Govern del PSOE.

Deixi'm, deixeu-me recomanar, president, que potser millor no recomanar tant als espanyols quina política econòmica han de fer, i posar les bases per tal que Catalunya no depengui més d'aquesta política econòmica, i pugui bastir la seva pròpia política econòmica, el seu propi poder econòmic, un marc de relacions laborals pròpies, un acord econòmic i social propi a Catalunya, posar les bases per a tot això. Jo no dic que serà ràpid i que costarà poc; dic «posar les bases» de tot això. Jo penso que, més que anar a recomanar a Madrid què ha de fer, ens hauríem de preocupar més de casa, més del que hem de fer aquí.

I parlar de política econòmica ens porta irremissiblement a posar sobre la taula el tema de l'actual model de finançament que tenim a Catalunya, i les peripècies per a la seva renegocia-

ció, jo penso que es pot parlar de «peripècies» en la seva negociació. Lamento dir, president, aquí —i espero que no us ofengueu—, que entenc que heu fracassat rodonament i estrepitosament o, millor dit, que la vostra via per a la negociació del finançament ha fracassat, està encallada o congelada. Vós dèieu ahir «pel Govern espanyol» i, de moment, *ad calendas graecas*; tu governa, espanyol, i, de moment *ad calendas graecas*, ja veurem quan sortirà del congelador, aquesta proposta de corresponsabilització del 15% de l'IRPF, i no cal que repeteixi, potser, el que ja vau exposar ahir, però potser val la pena que ho recordem, perquè és molt pedagògic. L'acord s'havia d'haver tancat a finals del 91, es va posposar, es va signar un primer acord amb vot particular i cautelar del vostre Govern, a través de l'honorable conseller senyor Alavedra, el gener del 92. El 15 de juny d'enguany llanceu les campanes al vol d'alguna manera, perquè se suposa doncs que hi havia una promesa, de fet l'havien fet pública, aquesta promesa, que abans del 30 de juny l'Estat espanyol cediria el 15% de corresponsabilització fiscal del tram de l'IRPF. I vull recordar que, en aquest cas, nosaltres no ens en vam fiar —ja ho vam dir aleshores— i ho vam dir en una reunió al despatx del senyor Macià Alavedra: «Si no ho veiem clar, nosaltres no signarem aquest acord i el denunciarem tan bon punt vegem aquesta situació». Veritat, senyor Alavedra, que al vostre despatx vam arribar a aquest acord? I per això no el vam signar i vam denunciar que molt ens temíem: punt 1, primer, que el 15% de l'IRPF —dit en llenguatge popular—, el tram del 15% de l'IRPF que cedirien, eventualment —ja ho veurem—, comptat tot el que Madrid espolia anyalment a Catalunya, és la xocolata del lloro. I que, per tant, hem d'anar a més: és molt poc. Segon, però, que no estàvem disposats —i no estem disposats tampoc ara— a donar un xec en blanc en base a la promesa que avui, setembre de 1992 —a meitat de setembre del 92—, encara no han complert, perquè dèieu ahir que perquè no volen o perquè no poden; en tot cas, tant és, no ho han complert i les últimes declaracions que han fet diferents ministres o càrrecs importants a Madrid, doncs són, si més no, contradictòries. Uns diuen que sí, altres diuen que no.

No n'hi ha prou, doncs, em penso, de ser crítics, com vau ser ahir, amb la política del PSOE, president. Jo em penso que no n'hi ha prou, de ser crítics. I això és una mica el que us volia dir en aquest debat de política general.

Jo penso que en el tema del finançament, president, a Madrid us han pres el número, i prenent-vos-el a vós, ens l'han pres a tots els catalans i a tot Catalunya, amb la història del finançament. Si no, no s'entén el que han fet fins ara.

I no s'hi val a dir que anem curts de diners. Oh, ja ho sabem, que anem curts de diners! Però anem curts de diners per una altra raó. No s'hi val a dir que anem curts de diners i que d'allà on no n'hi ha, no en raja —referint-nos als diners, és clar. Vós sabeu, perfectament, que a Catalunya en paguem molts, d'impostos, i que els impostos surten de la suor i del treball dels ciutadans. Vós sabeu perfectament que en paguem molts, d'impostos. El que passa és que aquests impostos ragen allà, a Madrid, no aquí, a Catalunya, on haurien de rajar. I aquesta potser és la veritat i no altres velleïtats que s'han dit fins i tot per part d'algun grup de l'oposició aquest matí, en parlar que no n'hi ha. No n'hi ha! Escolteu, els catalans participem molt en l'esforç fiscal de tot l'Estat i hi ha una part molt important del nostre esforç fiscal, que no torna a Catalunya. Això, tots ho

hem dit, totes les xifres que s'han dit aquí mai no han estat desmentides. Són centenars de milers de milions de pessetes, que ragen, o sigui, que podrien rajar aquí —això és el que vull dir jo. Per tant, posats a ser pedagògics, jo diria que cal que ens dirigim a tot el poble de Catalunya i expliquem clarament que Madrid se'ns queda cada any centenars de milers de milions de pessetes dels nostres recursos, que podríem invertir aquí i no anar tan curts de diners, i poder fer unes polítiques que, a hores d'ara, no es poden fer perquè falten recursos.

Vós sabeu perfectament que Catalunya, si disposés de tots els recursos que genera, descomptada la quota europea de solidaritat interregional o descomptades totes les quotes acceptables de solidaritat dintre del mateix Estat —acceptables, no quotes desorbitades que són les que paguem ara: quasi tant de solidaritat com del que administrem, a vegades—, doncs sabeu, que Catalunya milloraria molt en molt poc temps, faria un salt qualitatiu en la nostra qualitat de vida, de tots, dels vells catalans i dels nous catalans, dels qui parlen el català i dels qui encara no el parlen, dels qui se senten molt conscients d'aquest país i del seu nacionalisme, i dels qui no se'n senten gens: de tots milloraria la condició de vida i la qualitat de vida, si recuperéssim aquests recursos.

I, per tant, aquesta ha de ser una proposta que la gent ha de percebre com una proposta que va bé per a tothom, en tot cas, i, per tant, això hauria de representar, a l'entendre d'Esquerra Republicana, president —i agafeu-vos-ho amb tot el to constructiu que té aquesta crítica que us faig ara—, això hauria de representar, entenem nosaltres, la pedra angular de la situació política actual a Catalunya i de la vostra obra de govern, i no us en podeu refiar més, perquè ens han donat prou mostres de què fan i de quina és la seva actitud envers Catalunya. ERC, de fet, només vol això, el que acabo de dir, aquesta millora de condicions de vida per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I estic d'acord amb vós, que no cal amenaçar o llançar ultimàtums a Madrid, ho vau dir ahir. Jo tampoc ho faria. Jo només, en tot cas, un cop presentat aquest panorama, voldria preguntar —no llançar ultimàtums ni amenaces—, preguntar. Preguntar-nos tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, en primer lloc, preguntar al Govern —que us ho pregunteu cadascun de vosaltres al vostre lloc— i preguntar a tots els ciutadans de Catalunya: presentat aquest panorama —que acabo de presentar—, creieu que ens aporta beneficis, o més ben dit, quins beneficis ens aporta als catalans el fet de viure junts en un estat comú amb Espanya? Quins beneficis ens aporta als catalans el fet de viure junts en un estat comú amb Espanya?

Presentat aquest programa, què sortim guanyant amb això, a la pràctica? És això: què sortim guanyant amb això, el fet de viure junts amb Espanya?

En els últims tretze anys —ara us diré coses que hi sortim guanyant, entre cometes, ja ho veureu, ja ho sabeu prou bé—, en els últims tretze anys moltes grans empreses catalanes, elèctriques o el gas, etcètera, s'han perdut, o els centres de decisió han anat a parar a Madrid; en tot cas s'han allunyat del país. Centenars i centenars d'empreses petites i mitjanes han tancat o han estat absorbides per multinacionals en un clar procés, actualment a més a més accelerat en segons quines comarques, de desindustrialització.

Com diu el senyor Francesc Queralt, que és el vice-president de la PIMEC, cal un tractament, entenem, diferenciat entre la

petita i mitjana empresa i la gran. Tampoc s'ha d'inventar res. A França la Pime té un tipus impositiu del 33,4% i la gran d'un 36%. Solucions que no són, d'altra banda, fórmules màgiques, però que de ben segur millorarien la competitivitat de la petita i mitjana empresa. O també un igual tractament de les pimes i la gran empresa a l'hora de l'impost de societat de les despeses deduïbles, o altres propostes.

L'estalvi ha baixat en els últims anys a Catalunya i ja no som els amos de tota —matiso—, de tota la inversió que s'hauria de fer a partir de l'estalvi. Hem de fer constar, una vegada més, la manca d'una banca nacional a Catalunya; n'hi va haver un intent, però hem de constatar la manca d'aquesta banca nacional.

La borsa de Barcelona, que tradicionalment havia estat la segona en volum de contractació, en les xifres primeres del primer semestre d'enguany és pràcticament la tercera; ha passat a la tercera plaça, per dessota la de Bilbao, i en els primers tres mesos de 1992, el volum d'operacions especials va ser zero a la borsa de Barcelona, comparat... fins i tot la de València ens va passar al davant. Del mes de gener al mes d'abril d'enguany. Això és un altre element a tenir en compte, de la nostra situació econòmica al país, i financera.

Ha augmentat el desequilibri territorial i social a Catalunya i, segons l'estudi fet el 91, i ho hem dit, em sembla, alguna vegada fins i tot aquí al Parlament, més de 700.000 ciutadans del Principat de Catalunya tenen unes rendes anuals de menys de mig milió de pessetes, que les situa en situació de pobresa relativa, segons la terminologia comunitària. I territorialment hem parlat de comarques deprimides, comarques endarrerides, algunes s'estan recuperant, altres no, altres no. Jo només cito que aquest estiu, que he estat unes quantes vegades a la Garrotxa, perquè sóc de per allà dalt, doncs bé, he parlat amb diferent gent, i la gent està... L'espant o l'angoixa que us deia, a la Garrotxa, està accentuat, perquè abans de l'estiu van tancar tres empreses —alguna d'elles important— i després el rumor que corria: «Quan torni o tornem de vacances algunes empreses ja no aixecaran altre cop les portes». M'han dit que algunes sí i altres, el moment que hi vaig anar —que va ser just després de vacances—, no quedava clar. Per tant, a la Garrotxa segur, al Ripollès o altres comarques —per no dir, per dir-ne algunes de noves que no s'havien dit— continua un procés de depressió econòmica important.

Som un país de peatge, a més a més. Aquest estiu molts catalans que han viatjat per les Espanyes, sobretot cap a l'Expo hi ha anat molta gent —fins i tot el dia 11 de Setembre, em sembla que n'hi havien molts més a l'Expo que en totes les manifestacions juntes que vam fer tots plegats aquí, cosa que segurament és saludable, no? Vull dir, la gent, doncs, viatja tranquil·lament i sap que aquí algú ja ho farà. Bé, doncs, vam fer-ho els que ens va tocar aquell dia estar on havíem d'estar, a les institucions i al carrer.

Bé doncs, la gent ha fet, ha visitat les Espanyes i ha pogut comprovar com la nació catalana és aquell territori —i això és el que m'agradaria... el concepte de nació de peatge; no sé si el símil és útil o no és útil—, però en tot cas la nació catalana és aquell territori que per recórrer-lo has de pagar l'autopista. Si el recorres amb l'autopista, l'has de pagar. I més o menys, allà on s'acaba el peatge s'acaba la nació —més o menys, vull dir—, per la banda de Saragossa, doncs, va una mica més cap enllà i lla-

vors arribes a Navarra, allà el tornes a pagar, però vaja en definitiva amb l'excepció del País Basc i de Navarra, la nació catalana més o menys on s'acaba la nació ja veieu que han desaparegut els peatges. I allà tenen autovies. Ja em vau dir una vegada, no ho confonguem —i ho sento per la gola— però no confonguem les autopistes amb les autovies. Escolti'm, potser que fem menys autopistes, fem autovies igual que les d'Andalusia, però totes gratis. Molta gent això ho veuria perfectament bé.

Bé, en definitiva, podríem continuar amb tot això, no?, però ho deixo. En definitiva continua la pèrdua de poder financer i econòmic i la descapitalització de Catalunya. I em penso que això és un fet innegable, senyors del Govern, senyor president, senyores i senyors diputats, és un fet innegable dels últims tretze anys. A nivell de pes financer, propi del nostre país.

Tomo a dir, aquests són els beneficis que traiem del fet de viure en l'estat comú amb Espanya? I això que no hem parlat ni de llengua, ni de la cultura, ni dels elements simbòlics clàssics de la nostra identitat nacional.

Jo... Permeteu-me una reflexió molt íntima davant d'aquesta situació, jo no sé què esperem. Jo no sé què esperem davant d'aquesta situació a divorciar-nos dels espanyols, i ben segur que aquí el matrimoni va ser forçat, per entendre'ns, no? —això també ho vull deixar clar. M'agradaria pensar que podem disassociar-nos de mutu acord, com els xecs i com els eslovacs —ells ho han fet, ho estan fent de mutu acord—, i jo em penso que molts catalans —si no dir quasi tots els catalans— hi estarien d'acord; bé, n'hi hauria que no. He sentit uns sorolls aquí a l'extrema dreta, diguem-ne, que dirien que no —de la cambra, de la cambra. (Rialles.)

Emperò, sense anar tan lluny encara, president, em permetreu que us faci dues preguntes, que us demano que em pugueu respondre amb precisió, perquè fan referència al tema del finançament, i em penso que són les preguntes clau, si més no, que donarien una mica de pistes de per on anem.

En primer lloc, fins quan tindreu paciència amb el senyor Zabala, Solchaga o González? —veig signes, des de la majoria, que diuen que n'hi ha per temps. Què més han de fer perquè us adoneu, president, que se'ns estan rifant a tots?

I en segon lloc, preveieu algun dia canviar seriosament i de base el plantejament del sistema del finançament? Recordeu que en aquella entrevista privada que vam tenir en vam parlar, d'això. (Remor de veus.) Vam parlar d'això, no dic què vam dir. (Rialles.) Dic que en vam parlar. I com que sabeu que en vam parlar, sabeu bé els termes en què en vam parlar, i sabeu que aquesta pregunta també us la vaig formular, i sabeu que només hi ha, entenc, una resposta possible a hores d'ara. Ho heu provat tot ja. S'ha provat quasi tot. I em sembla que ja a poc a poc, Espanya, Madrid, ens va abocant a un únic camí de base en el sistema de finançament; de canvi, en el projecte del sistema del finançament. És el camí amb què el vostre partit i el nostre estaven d'acord, quan es redactava l'Estatut, el camí del concert econòmic, el camí d'un conveni tributari propi. Dit en plata: la possibilitat que la Generalitat pugui recaptar tots els impostos a Catalunya i redistribuir-los, parlant amb Madrid després, en funció dels que se'ls han de tornar pels serveis que momentàniament encara ens presten en l'actualitat. Quasi heu aconseguit, president, que ens cansem de maldar per l'establiment d'un sistema de concert econòmic; no, no, no ens en can-

sarem però quasi quasi ho heu aconseguit: portem anys i anys des que, a més a més, vós us vau comprometre a parlar d'aquest tema quan el nostre partit us va donar suport en la primera legislatura, i després tot això es va oblidar. Un sistema de concert econòmic, un sistema tributari, el sistema que la Generalitat pugui recaptar els impostos, una vegada descomptada la quota de solidaritat europea i totes les altres quotes de solidaritat que vulgueu, es pugui redistribuir en funció de les prioritats que tingui el partit que governa. I vós, el vostre Govern les distribuirà d'una manera; el dia que governem Esquerra Republicana de Catalunya, que bé hi aspirem, els distribuïrem d'una altra manera, amb altres prioritats, però això és la lògica de les diferents opcions polítiques. Només sobre aquest poder, president, el de la recaptació i gestió dels diners dels catalans, i això el president Terradellas ho va tenir molt clar, ho va dir molt clar: aquí, mentre no tinguem la caixa i la Guàrdia Civil —va dir—, els dos pilars, la caixa i la Guàrdia Civil, aquí no hi haurà autonomia.

Doncs, bé, és això: sobre aquest poder —el de la recaptació dels impostos— rau la base —i sobre el poder de la seguretat de la policia, del control de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, i el conseller Gomis ho sap prou bé—, rau la base de qualsevol autonomia. I dic autonomia, no dic independència. La base de l'autonomia rau a poder recaptar els impostos i a tenir el control sobre els cossos i forces de seguretat de l'Estat; el control sobre la seguretat de l'Estat.

D'independència, ja en parlarem un moment molt breu, al final, perquè em sembla que ja vostès ho tenen molt clar què pretén Esquerra Republicana i la població de Catalunya cada vegada també ho té més clar.

Per acabar aquest bloc voldria, doncs, sol·licitar-vos, president, i dir davant del poble de Catalunya: feu..., en el debat de política general o en el debat més qualificat de l'activitat política anyal, al nostre Parlament, sol·licitar-vos que proposeu a aquesta cambra una urgent reforma de l'Estatut; només per reclamar la possibilitat que la Generalitat sigui la que recapti i gestioni tots els diners dels catalans que avui recapta i gestiona Madrid i que, en tot cas, segur que en farem un millor ús; en tot cas, un ús per a Catalunya.

Pel temps em veig forçat a saltar-me molts dels temes que tenia previst en aquesta intervenció, tot i que demano una mica de temps extra al president, que sigui benevolent amb algunes qüestions.

El Sr. PRESIDENT: Si és una mica, no hi haurà problema.

El Sr. COLOM: Gràcies, president. Sabia que ho seria.

El Sr. PRESIDENT: Oh, però no es passi, eh?

El Sr. COLOM: No, no. No pateixi. Bé, m'agradaria poder parlar del conjunt de l'obra de Govern però ja a l'hora que estem m'és del tot impossible; de les implicacions del tractat de Maastricht; de la indústria del turisme, en parlarem en debats que vós mateix heu sol·licitat de tipus monogràfic en aquest Parlament; en el torn de rèpliques, potser algun exemple en concret del tema de la indústria i de l'escàs servei que en alguns casos es presta a la indústria a Catalunya des del vostre Govern. I crítiques a part que es poden fer al tractat de Maastricht, només vull dir que també desitjo la victòria del «sí» diumenge a l'Estat francès; el nostre Partit —ja ho sabeu— també hi ha posat el seu granet de sorra en fer campanya activa per al «sí» a la Catalunya del Nord. Vós vau anar una mica més al nord, més amunt, una mica més enllà.

Repasant alguns temes... D'ensenyament només dir que enguany s'aplica la reforma; que el mateix conseller afirma que no hi poden haver totes les inversions necessàries, que vós mateix vau dir que mereix una renovada atenció i inversió, però sapigueu, president, que, si la reforma no funciona, podem anar més enrere del que hem aconseguit fins ara. I fóra greu. També, de passada, us torno a alertar sobre el grau deficient encara de catalanització en l'ensenyament secundari i que espero saber en quin estat està. I parlant de normalització, insistir que estem a l'espera que el seu Govern porti a aquesta cambra el projecte d'actualització completa de l'actual Llei de normalització lingüística, tal com us vau comprometre en la passada legislatura. I alertar-vos que, en relació amb la nostra llengua, surten textos oficials —ja s'ha dit també— en diferents varietats dialectals com si de llengües diferents es tractessin. El conseller ja es va manifestar en aquest camí correctament; ara, voldríem saber quina és l'actuació que heu pres a les *Cortes*, a Madrid, perquè, de fet, és allà on han tingut la gosadia de fer aquesta barbaritat —a les *Cortes*, a Madrid, president; a les *Cortes*, eh? No, no, les de Madrid—, són els que han tingut la gosadia de fer aquesta barbaritat lingüística, cosa que mai farien amb la seva llengua, amb l'espanyol, però sí que han gosat fer-ho amb la nostra. Per cert, quan es presentaran iniciatives per complir l'acord de col·laboració lingüística amb el País Valencià i les illes Balears, pres per aquest mateix Parlament?

Voldria parlar de la recerca però ho faré, en tot cas, si puc, en el segon temps, en la rèplica. Sí que vull parlar un breu moment de la pagesia, per dir-vos que en el debat d'investidura d'aquesta quarta legislatura, vós i jo vam tenir un llarg però fecund debat —ho recordo— sobre la situació del camp català i que penso que, fruit d'aquest debat, vàreu sol·licitar un debat monogràfic en aquest Parlament, que es va celebrar, sobre l'agricultura, un sector productiu amb dificultats, entre altres causes per la política europea comuna en aquesta matèria. Les conclusions del debat monogràfic foren vint-i-sis resolucions, i això —president, si no esteu atent després no em podreu respondre—, foren vint-i-sis resolucions que penso que hauríem de fer-ne el seguiment. Jo només... Han passat quasi quatre mesos d'aquell debat i voldria fer un seguiment de l'estat de compliment de cadascuna, m'és impossible, però en conjunt, n'hi havia vuit que es basaven en compromisos de la Generalitat que calia negociar amb el Govern espanyol. Com està això? S'han endegat aquestes negociacions? En tot cas, quins resultats hi ha? La resolució 3 estipulava l'aprovació, en un termini de tres mesos, d'un pla per a la reconversió i adaptació de les cooperatives agràries de Catalunya, les necessitats que imposen el mercat; ja passa una setmana del termini —és clar que és poc temps, hi ha hagut les vacances—, però ja han passat els tres mesos i no coneixem encara aquest Pla, ni si s'ha aprovat o no. Us prego que ens ho digueu.

Som coneixedors que el 25 de juny se signaven uns acords agraris a Catalunya amb el Departament d'Agricultura, que eren més —pel que he pogut llegir— una declaració d'intencions relacionada amb les vint-i-sis resolucions que no pràctiques iniciades, eh? Jo estic segur que esteu assabentat de la situació que, en segons quins sectors de la pagesia, està arribant a moments crítics. L'avellana ha arribat ja al preu de 75 pessetes quilo, a hores d'ara; la ruïna absoluta. La ruïna per al pagès. Jo no crec que el pagès vulgui ser pagès a temps parcial, alguns

potser sí, però en conjunt no. Jo crec que el pagès tampoc vol convertir la seva masia en restaurant, alguns potser sí, però en conjunt no. El pagès vol fer de pagès i ha de poder fer de pagès dignament; i això des de fa deu mil anys fins avui. I el Govern ho ha de possibilitar: que el pagès pugui fer de pagès i dignament; i ha d'actuar en aquest sentit, perquè si no, sembla, per les paraules que va dir, que parlem més com si fóssim simpatitzants de l'agricultura, des del Govern de Convergència i Unió, i no un govern que els ajuda a tirar endavant.

S'ha treballat... Perdó, s'ha parlat poc dels treballadors autònoms, però amb la crisi econòmica i les perspectives que hi ha, penso que alguna cosa n'hem de dir. Molts d'ells m'han dit a vegades que es consideren la classe pària d'aquest país —els treballadors autònoms—; els treballadors els consideren empresaris i els empresaris els consideren treballadors: són els botiguers, els taxistes, són els pintors, els paletes, els electricistes, molt servei domèstic, el transportista, etcètera; el treballador autònom de Catalunya: centenars de milers de ciutadans i de ciutadanes en règim especial que constaten un tracte discriminatori en les prestacions de la Seguretat Social i dels drets laborals en general. Voldria saber, president, com encareu, des del Govern, una acció decidida en el món del treball autònom a Catalunya en l'impuls, en l'ajut, si més no a tranquil·litzar molts d'aquests sectors.

Llàstima que no pugui abundar en el tema de medi ambient. Només dir-vos que va parlar de medi ambient com si oblidéssiu els problemes..., que els problemes ambientals són d'abast planetari i també d'abast local però que, en definitiva, pensar globalment i actuar localment és la filosofia de fons de tota força que és ecologista; almenys sí que ho és la nostra filosofia de fons. Heu parlat de la Muga i del sanejament dels rius; continuen baixant molt bruts aquests rius. Hi ha una depuradora però per sota de Figueres, la cosa es torna a espatllar, o el Terri o altres. En tot cas, és un tema encara pendent. I com aquest, com tants altres, en relació amb la indústria paperera, per exemple, o altres temes que si podem en la rèplica, doncs, ja intervindrà.

Em sap greu no poder parlar àmpliament com volia fer dels municipis; en tot cas, només fer una proposta: nosaltres —jo ho dic sincerament— li confesso que tenim dues menes de frustracions pel que fa al tractament dels municipis a Catalunya en l'actual situació, en l'actual marc; una frustració de tipus estructural i una de tipus polític. La de tipus estructural és que encara els ajuntaments són els parents pobres de tot l'ordenament institucional; des que s'ha donat les autonomies... De fet s'ha donat a les autonomies allò que s'havia d'haver donat als municipis amb la finalitat que l'Estat espanyol conservés intacte el seu poder centralitzador, i això, de fet, en part, ho ha aconseguit. La frustració política rau en una manca de visió d'Estat que entenc que té el seu Govern pel poc respecte a l'autonomia municipal, per la manca d'un pla territorial i eficaç, en aquest sentit. I us hauria de dir, president, que si tinguéssiu aquesta visió d'Estat parlant des dels municipis, des dels municipis, hauríeu reclamat al seu dia, no només un finançament suficient de la Generalitat, sinó un finançament general de Catalunya, municipis inclosos. És aquest el bloc del finançament que s'ha de negociar. No només la de la Generalitat, també els municipis de Catalunya. Així, president, faríeu de president de Catalunya, a més a més de fer de president de la Generalitat.

I en aquest sentit volia fer una proposta en aquesta cambra, en aquest debat, d'una cimera institucional per encarar aquest

tema: el tema de la situació dels municipis en el global del país. La Generalitat ha de tenir, com a mínim, l'autoritat moral —entenem nosaltres— sobre totes les institucions del nostre país, inclosos els municipis. Aquesta autoritat moral l'ha de tenir. Reclamem, per fer-ho possible, una cimera institucional on hi assistís el president de la Generalitat, el president del Parlament, l'alcalde de Barcelona, els presidents de les federacions de municipis i de les associacions de municipis i els caps o els presidents dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, amb una col·laboració em penso que és al més alt nivell possible aquesta proposta, de cimera institucional; amb la voluntat de col·laborar institucionalment, que s'acabin les guerres entre ajuntaments i Generalitat, d'un finançament suficient, de la creació d'un fons de cooperació local, del traspàs de tot el benestar social i els plans d'urbanisme als municipis, de la confecció d'un pla territorial, del buidat de les diputacions, de solucionar el tema de l'àrea metropolitana de la conurbació, de la sincronització de les dinàmiques de Barcelona, cosmòpolis a la Mediterrània i de Catalunya, tant a nivell exterior com interior, resoldre el tema de la carta municipal de Barcelona, de conversió del *holding* olímpic i d'altres empreses olímpiques en un *holding* català per tal d'aprofitar la inèrcia olímpica per al desenvolupament general de Catalunya, etcètera. Són bases per a uns acords de tipus institucional que, segurament, es podrien prendre.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant.

El Sr. COLOM: Acabo, senyor president. Em veig forçat, doncs, a no parlar de política territorial, ni de sanitat —de fet, heu dit que properament tindrem el Pla general territorial, bona notícia en tot cas—, ni de policia de seguretat; només dir l'any 2000, que us va fixar de data, president i conseller, quants cosos i forces de policia hi haurà a Catalunya l'any 2000 i quants mossos tindrem i amb quines funcions al pas de tortuga que anem en el seu desplegament? Tampoc puc parlar d'igualtat d'oportunitat home-dona, ja n'heu parlat una mica; del preu de l'aigua o del transvasament anunciat de l'aigua de l'Ebre cap a Barcelona i València al desert dels Monegros. I en això només voldria dir que, què volem, president?, fer frondosos ara els Monegros i convertir el delta en un desert? I què se n'ha fet de la província única? És un dels altres temes que tampoc en podré parlar. Són temes que anirem impulsant en la dinàmica parlamentària i normal d'aquest període de sessions.

Per acabar, doncs, voldria tornar, breument, al tema general pel que fa al futur de Catalunya. Ahir us vaig veure preocupat, president, altre cop per la idea de refundar, renovar o canviar Espanya. Jo, que estiguin preocupats el senyor Maragall i el senyor Obiols, que veig que han desaparegut de l'hemicicle, ho entenc, perquè és difícil, des de la seva òptica, l'òptica socialista, de trobar una sortida digna al *fiasco* de l'estat de les autonomies; els és molt difícil a ells i per això han de parlar de refundacions, renovacions o noves espanyes i espanyes plurals. Ara, em sorprèn que vós, que heu posat sempre l'accent en Catalunya i en el seu futur ara vulgueu refundar Espanya. Això em sorprèn. Us haig de reconèixer, malgrat tot, que va ser hàbil ahir, eh? Va ser hàbil com és el vostre costum, com ens teniu acostumat, i en el tema del futur nacional va tornar a embolicar la troça i al final ja no sabem ben bé què voleu, si refundar Espanya o una Catalunya amb estatus propi o amb mig estat, estem a mig camí de no sabem cap on... Tot plegat, segurament, va aconseguir que ningú sabés, eh?, cap on anem ni per on

anem. En tot cas, em vau fer una de Bach i una de Soley —com en principi us correspon—, i embolica que fa fort, en el tema del futur d'Espanya. Us haig d'agrair, però, senyor president —i amb això acabo definitivament—, us haig d'agrair la claredat en un punt —això sí, que us ho haig d'agrair, molt sincerament—: vau dir que l'objectiu de reclamar per a Catalunya la independència, doncs, no és un objectiu; l'objectiu no és reclamar —vau dir vós— la independència per a Catalunya. Us haig d'agrair la vostra claredat amb aquesta Cambra i amb el poble de Catalunya. Ho vau dir vós, és clar, eh? Lamento que renunciéu —també us ho haig de dir—, que renunciéu a l'objectiu normal per a qualsevol nació, però, en tot cas, aquesta afirmació té la virtut d'haver deixat meridianament clar, davant del poble de Catalunya, que el senyor Jordi Pujol i Soley, President de la Generalitat de Catalunya, no aspira a la independència del nostre país. Segurament això tranquil·litzarà el cantó socialista, i molt més —molt més, eh?— el cantó popular.

En tot cas, nosaltres sí que ho tenim clar: sí, i ben alt, sí, i sense pors, que l'objectiu natural —natural i possible—, democràticament i pacíficament, a assolir pel nostre país és la seva independència nacional, en el marc d'aquesta Europa, encaixant en aquesta Europa federativa o confederativa que estem construint... I aquesta possibilitat, president, senyors del Govern, senyores i senyors diputats, aquesta possibilitat, la possibilitat real i efectiva de la independència de Catalunya, és la que obre noves perspectives, noves il·lusions, a la joventut sobretot, i noves esperances per a molta gent desencantada, desencisada, del poble de Catalunya. Queda clar que no és el vostre projecte; queda clar davant del poble de Catalunya que sí que és el projecte del nostre Grup Parlamentari i del nostre partit.

Moltes gràcies, senyor president, senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Me les pot donar molt efusivament, perquè s'ha excedit en un cinquanta per cent del temps que tenia concedit. Té la paraula el Molt Honorable Senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, senyores i senyors diputats, senyor president, no li contestaré tot el que ha dit perquè, com que ha parlat molt, ha dit moltes coses i esgotaríem el debat, vostè i jo, no? I en tot cas, com que vostè té rèplica, si hi ha alguna cosa que li interessa molt, doncs, ja la hi diré, però m'agradaria deixar alguns temes per a altres intervencions.

No, escolti: això que veig que hi insisteix tant i que els ha cridat tant l'atenció, de l'any 2000... Jo vaig parlar de l'any 2010, eh?, no es facin il·lusions, jo vaig parlar de l'any 2010. (Rialles.) Vaig parlar del 2000 per poder passar bé el que va fins al 2010, eh?, per la qual cosa, tenint present que jo tindrè vuitanta anys —un home de molt bona salut, això sí (rialles), i jove d'esperit—, però ja comprenen que no és aquest el plantejament. Vostès facin tota la broma que vulguin, totes les «combines» que li vulguin donar, a això. Jo parlo no en termes de saber qui manarà aquí l'any 95, 96, 97, 2000, qui es presentarà i qui no es presentarà... Jo tinc l'obligació —i el Govern de la Generalitat té l'obligació— de plantejar aquests temes amb perspectiva de futur i d'actuar, mentre li toqui i mentre pugui des del Govern, i si no des de l'oposició, per tal que es vagi per aquí.

Però, ho repeteixo, jo crec molt en mi mateix, en la meua salut i en la providència i tot el que vulguin, però no és aquest el

plantejament. Em sembla que és fugir d'estudi i és, diguem-ne —perdonin, eh?—, frivolitzar —i perdonin, perdonin l'esperit—, crec que és frivolitzar voler, doncs, treure punxa d'una cosa que, per una altra banda, únicament indica un intent —no sé si reeixit— de plantejar-se el futur a llarg termini de Catalunya seriosament.

Vostè diu que, és clar, que jo no parlo prou... Parla del triomfalisme. Escolti, no, de triomfalisme, no. Jo he dit que anem cap a una situació de crisi i que hi haurà problemes; jo he dit algunes vegades —és veritat— que entenc que a Catalunya —i ho he dit jo i ho han dit molts altres: abans he parlat del testimoni del senyor Fuentes Quintana fins a la Ciba-Geigy— ens hem preparat millor que altres. El mateix tema, per exemple, dels Jocs Olímpics, ens deixa un capital molt important d'infraestructures, però també d'imatge, i com això, doncs, tot el procés, repeteixo, de tota la política de competitivitat i de preparació..., allò que deia Ciba-Geigy: infraestructures, formació, teixit industrial. Per tant, estem més ben preparats.

També, per ser absolutament clar, també tenim algun punt més feble que altres, de cara a una crisi possible, no?, i per tant ens obliga a estar molt atents, i és que nosaltres som una societat industrial i som una societat amb més complexitat econòmica que altres zones de l'Estat, i per tant amb més fragilitat en certs aspectes, no? I la sofisticació vol dir fragilitat, moltes vegades. L'economia californiana —que, evidentment, està molt per sobre de la nostra; no m'hi vull comparar— en certs moments entra, evidentment, molt més en crisi que l'economia dels estats del centre d'Amèrica, molt més agrícoles i amb un tipus d'indústria menys sensible al canvi tecnològic; i per tant, hi ha crisi que fuetegen més seriosament un país com Califòrnia que no un país com Ohio. Ara, també és cert que Califòrnia està més preparat per anar endavant i per resistir segons quines crisis, té més recursos que Ohio. I nosaltres en tenim més que molts altres, però també tenim algunes fragilitats.

Per tant, la preocupació que vostè reclama que tinguem, doncs, la tenim. El que passa és que també comptem, també fem el recompte dels nostres actius, dels nostres trumfos, i veiem que en tenim.

I vostè ha dit que sortim d'un cert *bluff*. És veritat: sortim d'un cert *bluff*. Surt d'un cert *bluff* una mica tota l'economia occidental —no tota, però una bona part de l'economia occidental— i, evidentment, d'una manera més clara, surt d'un cert *bluff* l'economia espanyola. És a dir, aquella frase, «*Nunca se había ganado tanto dinero en España*», ens l'empassarem, això està clar. És una frase imprudent i poc constructiva, no? Perquè, a més, una part d'aquest diner, en molts indrets —a Catalunya menys, però també—, es va guanyar d'una manera no productiva, és a dir, darrere d'aquest benefici no hi havia un increment de riquesa.

A tot això, ahir m'hi vaig referir. No pot parlar de triomfalisme... Jo vaig dir, fins i tot, i ahir me'l vaig tornar a llegir, a la tarda, aquest discurs meu del 30 de desembre del 88, que va ser la vegada que amb més solemnitat —i més ineficàcia, per cert, sigui dit de passada—, doncs, vaig agafar aquesta tribuna, precisament perquè em sembla que és la més important que hi ha en el país, per dir: «Escolteu, si seguim per aquí arribarà un moment que, en fi, ens trobarem que, les butxaques, les tenim foradades: estirarem més el braç que la màniga, no?» Ho vaig dir, però no va tenir cap ressò, això, en aquest Parlament, cap; ni a

la premsa, cap. Ja vaig dir ahir –i no en vull donar la culpa a ningú– que, possiblement, psicològicament estàvem en una època, a nivell espanyol, i aquí –aquí encara més, amb el tema olímpic, que era un tema especialment il·lusionador, i a més prometedori, vull dir, un tema en què el que s'invertia, tal com s'havia d'invertir i com bàsicament s'ha invertit, després queda: no és llençar aigua en un cistell–, però, de fet, és veritat que hi ha hagut aquesta gran alegria, no? És allò que diuen que va dir un polític molt important alemany a un polític molt important espanyol, però que a mi sí que m'han dit: «Escolti, nosaltres, els alemanys, som rics; vostès diuen que són pobres i que, per tant, demanen la cohesió, però nosaltres no hauríem fet ni això, ni això, ni això, tot alhora. Els alemanys no ens hauríem atrevit a fer ni això, ni això, ni això, tot alhora. Hem hagut de fer una cosa forçats per una exigència històrica única, que és la unificació, però això, i això, i això, i això que vostès han fet tot alhora, no ens hauríem atrevit a fer-ho, i no acabem d'entendre que ens vinguin a demanar diners, ara, perquè vostès en deuen tenir molts.»

Això passa una mica als països que en un moment determinat es veuen les orelles. Això li va passar a Itàlia: una vegada Itàlia va treure el pit enfora perquè van dir ells –i més o menys deu ser cert– que havien pujat en producte interior brut –em sembla que era– als anglesos, que els havien passat, i van llançar totes les campanes al vol, totes les esglésies hi van repicar, i el primer ministre, que era un home molt competent però una mica cregut, que era Craxi, en va fer i en va fer molta escudella, amb això. I un bon dia, el Mitterrand –que també demanava la cohesió, és clar– li va dir: «Escolti, senyor Craxi, no ho he acabat d'entendre: vostès són rics o són pobres?» Perquè, és clar, per una banda es treu el pit enfora i per l'altra banda es para molt la mà.

Bé, a Espanya, aquesta alegria hi ha estat. I molt. Però tots en som culpables, eh?, tots en som culpables: no donem la culpa només al Govern central, tots en som culpables perquè, a més, en darrer terme, en són culpables les oposicions. Jo aquí, en el meu discurs, deia, demanava que una de les coses que no es fes fos entrar... I en aquest cas no em referia a vostès, als partits de l'oposició, em referia a la contradicció que consisteix, sempre, en el moment de discutir el pressupost o en algun moment, a criticar el Govern de la Generalitat perquè inverteix massa, perquè gastava massa –i ja sé que ara em diran: «És que gasta massa en estudis...», no, no és per aquí que plora la criatura–, però després, al cap de quinze dies, doncs, fent declaracions o muntant manifestacions, donant la cara o no donant-la, doncs, per tal d'aconseguir increments d'inversions d'una manera molt precipitada.

Si estem d'acord que estem en un moment de *bluff*, que estem sortint d'un cert *bluff*, aleshores caldrà que nosaltres, tots, ens revestim d'aquella actitud de seriositat que es necessita per tractar d'un tema quan s'ha sortit del *bluff*. És a dir, una família, el dia que s'adona que estan en un *bluff*, es reuneixen i diuen: «Doncs, mireu, a partir d'aquest moment viurem així...», i ho fan. I nosaltres, tots –jo assumeixo la principal responsabilitat que correspon al president de la Generalitat–, doncs, també hem de fer un plantejament d'aquest tipus. Però, en tot cas, el que demano és serenitat i seriositat. És a dir, després d'això que s'ha estat dient, no tindria sentit que en el pressupost que ve se'ns demani això, i això, i això i això. Ni tot ni tot alhora, sen-

yors. Ni tot ni tot alhora no es pot fer. Ho hem dit sempre, amb poc èxit; ara ho repetirem amb més èxit, perquè no ens quedarà més remei que fer les retallades que sigui necessari fer.

Naturalment, vostè, senyor Colom, diu: «No, escolti, si de diners n'hi ha; de diners n'hi ha molts, el que passa és que els diners ragen fora.» Bé, escoltin, això, jo també ho dic. Jo he sortit amb unes declaracions, aquests últims dies, dient: escoltin, la resta d'Espanya no ens ha regalat res amb els Jocs Olímpics –això, ho he dit–, perquè, segons els números del Govern central –i utilitzaré els seus per no discutir, oi?– el Govern central s'hi ha gastat, en els Jocs Olímpics –segons ells– 228.000 milions de pessetes. Com que això és una mica aleatori, el que és olímpic, para-olímpic, pre-olímpic o post-olímpic, resulta que aquestes llistes són sempre..., ballen una mica. Per tant, no vull discutir res: diuen 228.000 milions? 228.000 milions. I diu que la Generalitat se n'ha gastat 112.000 –tampoc no ho discuteixo: ells tenen la seva llista. Molt bé: 228.000. Estic disposat a afegir aquí uns diners que em sembla que no s'hi haurien d'afegir com a despesa de l'Estat –i que no sé exactament quants són, però que deuen ser bastants–, que deuen ser els diners que s'ha gastat Telefónica, que, per cert, sempre ens havien explicat que era una empresa privada, i, per tant, no els puc ficar aquí, i que, en tot cas, és un altre tipus d'inversió, i que la inversió que ha fet aquí –sigui dit de passada– per als Jocs i entorn als Jocs, és molt inferior, per exemple, a la que ha fet a Castella-la Manxa –i consti que ja entenc que Castella-la Manxa és un país en el qual la xarxa telefònica deu ser cara; però en tot cas s'hi han gastat més allà que aquí.

Però aquests diners no hi són, en els 228.000 milions. Doncs bé, el dèficit fiscal anyal –li he dit el del 88, em sembla que és, no recordo ara l'any que és l'últim que tenim així ben, ben definitivament liquidat– és de 650.000 milions de pessetes. Per tant, el que en quatre anys de preparació dels Jocs Olímpics el Govern central s'ha gastat pels Jocs Olímpics a Catalunya és la tercera part, més o menys, la tercera part, del superàvit fiscal que treu en un sol any de Catalunya. Això, perquè després no ens vinguin amb segons quins arguments, no? Les coses són així, i en això li dono la raó a vostè, senyor Colom.

El que passa és que, aquest tema dels *inputs* i els *outputs* i del que paguem i del que rebem i tot això, de tota manera, en honor a la veritat, és una mica més complicat, tampoc no es pot fer d'una manera tan..., tan senzilla, és una mica més complicat. Segurament, nosaltres hauríem de valorar algun benefici, aparentment indirecte, però que en darrer terme es transforma en diners, d'aquesta relació que tenim amb el conjunt espanyol. Objectivament i honestament també ho hem de dir així. Ara, de tota manera, seguiria sent cert el que vostè diu, senyor Colom, i és que des d'un punt de vista fiscal, des d'un punt de vista financer, estem mal tractats.

Ara, el que no faré, el que no farà el Govern de la Generalitat, i el Govern de Convergència i Unió, sobre aquest tema, són actuacions demostratives. Jo no sé amb quina majoria compta vostè, senyor Colom, per canviar no l'Estatut, sinó la Constitució, perquè, les coses que hauríem de canviar de l'Estatut, algunes d'elles requereixen, les que vostè diu, el canvi de la Constitució. Jo no sé amb a quins diputats compta. I ja li dic d'entrada: «Miri, doncs jo poso a la seva disposició divuit diputats», però m'agradaria saber quants en posa, vostè. (*Remor de veus.*) Divuit, divuit, sí, dic, però no sé quants en posa vostè. I

en necessitem..., com a mínim en devem necessitar cent setanta-cinc, oi? O més? Més, en necessitem, oi?

I, per altra banda, no és tampoc... (*Remor de veus.*) No, no, escoltin, és així, eh?, és així, sí. I per altra banda, i per altra banda, fins i tot si vostè em diu —que té raó— que el tema d'un canvi d'un estatut o d'una constitució no és només un problema parlamentari —que és veritat—, també li dic que jo no el veig a vostè capaç d'alterar les coses de manera que realment una iniciativa d'aquest tipus fos alguna cosa més que una actuació demostrativa.

També li vull dir una cosa, i és veritat: de vegades és bo fer actuacions demostratives, perquè marquen una ruta de futur, perquè deixen constància d'una reivindicació..., però en tot cas jo li he de dir que, per fer una actuació demostrativa —que d'aquí, de moment, no passaríem—, jo necessitaria veure les coses d'una manera diferent de com les veig ara. Per tant, nosaltres seguirem intentant aconseguir aquest tema, això del 15% que vostè ha minimitzat, i que també li admeto, en part, que ho minimitzi, però que en canvi, malgrat tot, representa un canvi qualitatiu.

I permeti'm que li ho expliqui. Nosaltres —i ahir ho vaig dir—, després de l'acord —que jo crec que va ser bo, bo si més no en el marc en què es va produir, i pel que representava de millora respecte a la situació d'abans—, l'acord del 86, vàrem pensar, i en vam parlar en aquell moment amb en Culler, i després amb en Trias Fargas, i finalment tot això es va concretar i va madurar, doncs, a través dels estudis..., aquests estudis a què el senyor Vidal-Quadras es referia, de la conselleria... L'he despertat: dispensi. (*Rialles.*) No? No. (*Rialles.*) Bé, uns estudis de la conselleria d'Economia, que nosaltres havíem de mirar d'escaparnos del sistema aquest, en el qual el finançament només es feia per transferència de diners directa, no?, i que havíem de mirar de lligar millor el nostre finançament amb la nostra pròpia economia, amb la nostra capacitat de crear riquesa. Per altra banda, aquest sistema incrementa la nostra autonomia financera, perquè fa que..., aquest 15% fa que el 46% dels ingressos de la participació que nosaltres rebem dels ingressos de l'Estat siguin de percepció directa, i això incrementa la nostra autonomia financera.

Per tant, nosaltres seguirem per aquesta línia. Perquè, a més, per altra banda... I a vostè li agrada molt, i hi ha dedicat molta estona, uns quants minuts d'aquests que ha parlat de més, doncs, bé, no a dir-nos res de nou, però, en fi, hi està en el seu dret, de dir-nos que vostè sí que és independentista, que «vostè no ho és», que «jo sí que ho sóc»... Sí senyor. Vostè fa un plantejament independentista; nosaltres, nosaltres, el Govern de la Generalitat entén que no ha de fer un plantejament independentista, això està clar: fem un plantejament nacionalista, volem aquest estatus especial, però..., aquest és el plantejament que fem, dit amb molta claredat, ara i des de fa molt de temps. Per tant, nosaltres seguirem per aquesta línia.

Vull dir-li que jo, fins i tot per la meua història personal, sóc el més sensible al procés de descapitalització que amenaça Catalunya, i això és veritat. El que passa és que Catalunya és un país que ha muntat la seva economia —no ara, sinó de fa molt temps, gairebé sempre— sobre la base de fer més del que objectivament pot fer. De fet, Catalunya, contra allò que es diu, que és un país tímid i que és un país molt conservador, no ho és gens: és un país que de fet llença iniciatives, llença idees, que

no corresponen ni al seu poder econòmic ni al seu poder polític. I això fa que de tant en tant es produeixin aquest processos, si bé és cert que, al mateix temps que es produeixen aquestes descapitalitzacions que vostè diu, es produeixen fets molt positius, de creació de noves empreses, de creació de noves fonts de riquesa i, en molts aspectes, d'enfortiment del país. I avui, tal com s'orienta l'economia internacional, l'economia del món, també ens trobem que aquests processos de descapitalització no tenen la mateixa gravetat que tenien fa una pila d'anys, no? Repeteixo: no és que això em faci saltar d'alegria, però de tota manera em sembla que, en el context del que és l'economia europea actual, aquest és un tema que... —i donades les nostres possibilitats—, que hem enfocat d'una manera positiva. I la prova, la prova d'això, són els resultats: el resultat del producte interior brut, els resultats de l'evolució tecnològica del país —que és modesta, però que és creixent—, els resultats de la nostra imbricació amb l'economia mundial, etcètera. (*Pausa.*)

És una pena que no tinguéssim la guardia civil i la hisenda, com demanava el president Tarradellas; de tota manera, jo m'hauria acontentat a tenir —que això sí que es podia tenir— les diputacions. (*Pausa.*)

Vostè, lligat amb aquest tema econòmic, diu que no hem posat... —ja ho ha dit abans el senyor Ribó—, no hem posat les bases d'una política econòmica que interessi Catalunya. Sí, que les hem posades! Ja ho he explicat abans, i el torno a remetre... Si vol, puc mirar de proporcionar-li una entrevista amb el conseller-delegat de Ciba-Geigy, a veure si a vostè se l'escolta més. O miri això que deia el Fuentes Quintana, o l'evolució de les exportacions... El que hem fet, precisament, a través..., refugiant-nos en aquell únic sector de la política econòmica en el qual la Generalitat hi té capacitat, que és la microeconomia, allò que en diuen la política d'oferta, el que hem fet és, precisament, posar les bases d'això. I, ja dic, crec que amb un èxit notable, almenys pel reconeixement que se'n fa. (*Pausa.*)

Les resolucions d'agricultura... Quan vostè m'ha dit: «Escolti, perquè després no em podrà contestar», realment jo estava..., en fi..., jo estava una mica distret, perquè em pensava que no em parlaria d'això, perquè aquell dia vostè feia vaga, el dia que vam fer això (*remor de veus*), i, bé, pensava: «Potser no me'n parlarà, d'això de l'agricultura». (*Remor de veus.*) No feia vaga? No feia vaga, no feia vaga. Bé, escolti, l'únic que li puc dir és que, això, s'hi està treballant, i pel que..., concretament, pel tema que vostè s'ha interessat d'una manera més específica, que és el tema de la reconversió de les cooperatives, hi han hagut diverses reunions de treball i s'està molt a prop de l'acord.

I, finalment, l'última cosa sobre la qual l'informaré —li donaré una notícia que sé que a vostè li agradarà, i a mi també—, vostè m'ha fet una pregunta sobre..., m'ha fet una pregunta sobre el tema lingüístic, no? Jo tinc unes dades aquí, que li llegiré ara, sobre un tema cabdal, no? És a dir, a partir de l'any passat, nosaltres fem un estudi sobre l'ús de la llengua catalana a les proves de selectivitat —és l'única dada que li puc donar respecte al tema que sigui, diguem-ne, recent. Li avanço que són unes dades positives, en el sentit que l'any passat van contestar en català, a les proves de selectivitat de juny —les de setembre no les tenim: les de juny—, van contestar en català un 53,44% dels nois que s'examinaven, i aquest any ho han fet un 55,31%, o sigui que hem guanyat quasi dos punts. Li dono algun detall més? Hi ha quatre comarques —l'any passat només n'hi havia

una— que superen el 98%, que són el Berguedà, la Conca de Barberà, Osona i Garrotxa. I l'any passat n'hi havia set que quedaven per sota del 50% i aquest any només n'hi ha cinc: les dues que han superat el 50% són dues comarques molt dispars —l'Alta Ribagorça i el Vallès Occidental—, i n'hi ha cinc que segueixen estant per sota del 50%, i que són comarques..., amb excepció de la Vall d'Aran, les altres són comarques molt grosses, certament —el Barcelonès, el Tarragonès, el Baix Llobregat i Barcelona ciutat. Però deixin-me que els digui, com un fet també positiu, que el Barcelonès ha passat del 23,58 al 29,71 —és a dir, els increments grossos s'han produït en aquest tipus de comarques—, el Tarragonès ha passat del 29,11 al 35,26 i el Baix Llobregat ha passat del 31,36 al 41,42. Aquestes dades em sembla que són, precisament, molt, molt, molt, molt reconfortants.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Deu minuts per a la rèplica: senyor Àngel Colom, té la paraula.

El Sr. COLOM: Senyor president, senyores i senyors diputats... Li asseguro, president, que no ha estat pas en absolut amb ànim de frivolitzar quan al començament he fet aquella precisió, que de fet mantinc, perquè no entenc com és que ho va repetir vint, trenta vegades, tant, tant l'any 2000, si no volia donar a entendre sibil·linament algunes de les coses que jo he posat en evidència aquí. Però tant és, deixem-ho, eh? Deixem-ho. Ja veurem. De totes maneres, deixi'm dir-li que m'ha agradat que digués «des del govern o des de l'oposició», que ho contemplés, m'ha semblat, doncs..., en tot cas m'ha omplert de satisfacció.

Li agraeixo que reconegui —perquè de fet és veritat que en alguna ocasió també va fer-ho— que les coses no van bé —no van prou bé, en tot cas—, en el terreny econòmic, en el terreny de la nostra força laboral, del poder financer de Catalunya, de la descapitalització. Que no van bé. Que estem sortint també d'un cert *bluff*. I li agraeixo també que ho reconegui públicament, perquè em penso que és una anàlisi objectiva que molta gent ha anat fent.

Jo també estic d'acord que tenim trumfos, els catalans, encara. No vegi del meu discurs —no vegin tampoc els ciutadans, del meu discurs— un discurs en clau pessimista, o en to pessimista. No: era un discurs, entenc, realista, d'anàlisi realista d'una situació difícil, per a Catalunya. Però Catalunya té encara, sortosament, molts trumfos: el que em queixo és que els trumfos que té el nostre país, a vegades no siguin ben utilitzats pel Govern. És això el que em queixo. Els trumfos hi són: establir les bases per a una nova política econòmica —aquelles aptituds econòmiques pròpies dels catalans de què parlava Pi i Sunyer, que n'he fet referència: de l'estalvi, de l'esforç, de la competitivitat, de la productivitat, de la qualitat—, establir aquestes bases econòmiques ja és treball que hem de fer ara, mentre estem parlant de política econòmica i només ho fem actualment en el marc estrictament possible, que és l'espanyol, difícilment podrem anar bastint un poder econòmic propi dintre de l'espai econòmic europeu, o difícilment, president, podrem fer funcionar tots aquests trumfos que encara hi ha a la base del país.

La família —per utilitzar el símil que heu fet— es reuneix davant d'aquesta situació i decideix.

Escolti'm, en el nostre cas, la família es pot reunir, però no pot decidir pràcticament res, en política econòmica ho decidei-

xen tot a Madrid, una altra família, i més aviat poc amiga de la nostra, poc amiga de la nostra, eh?

El tema del finançament, no me n'heu dit res, n'heu parlat —i heu dit que reconeixeu i que això us angoixava particularment a vós, ja ho sé que us angoixa particularment a vós, també a mi, també a mi—, però no m'heu respost a cap de les dues preguntes que us he fet i he dit que m'agradaria que les responguéssiu de forma precisa. Era en relació a fins a quant, si cal més, confiar en les promeses de Madrid, del senyor Solchaga, del senyor Zabalza, el senyor González o l'altre: encareu la possibilitat d'un dia establir la base per possibilitar recaptar tots els recursos, tots els impostos des de la Generalitat de Catalunya? Encareu o no encareu, des del vostre Govern, president, ara o per més endavant, la possibilitat d'un conveni tributari propi com tenen els bascos, a Navarra, o la comunitat autònoma i que els funciona prou bé. I si no mireu les rendes al País Basc i les rendes aquí, i que els funciona prou bé. Doncs, encareu o no encareu això?

Jo només voldria dir-vos també, president —i veig que tots, a vegades, estem una mica consultant, no?, consultant amb els nostres... vós amb els vostres ministres i jo amb els meus diputats—, deixeu-me dir dues coses més, encara. Què us impedeix, per què us impedeix d'enfocar un nou sistema de finançament o és que teniu algun compromís inconfessable que no ho pogueu fer? Què us impedeix encarar el nou sistema de finançament a partir d'aquesta possibilitat real d'autogovern o d'autonomia —i dic d'«autonomia».

Vós també heu dit que raja enfora, jo em sembla molt bé, fantàstic que hàgim coincidit en aquesta anàlisi, d'altra banda, no cal ser massa astut ni massa hàbil per veure que els diners d'aquí van a fora i que no tornen; però, és clar, la diferència entre vós i jo és que vós governeu i jo estic a l'oposició. I, si van a fora, vós, com a president del Govern de Catalunya, entenc que teniu l'obligació d'aturar que se'n vagin a fora i de procurar que els recursos dels catalans es quedin a Catalunya. Aquesta és la vostra obligació i heu d'encarar la política justament en aquest sentit i no fer volar coloms —això, en tot cas, ho puc dir jo i prou, no? (*rialles*)—, i no fer volar coloms d'aquesta manera, sinó, escolti, dir: «podem o no podem fer-ho?», i si no ho podeu fer, confesseu-ho, i, en tot cas, veurem que el Govern de Catalunya, doncs, simplement, renuncia a aquesta possibilitat.

A veure, heu parlat que no us agrada fer actuacions demostratives, i llavors heu matisat. Jo parlava de la reforma de l'Estatut, no de la reforma de la Constitució, i sóc, estic d'acord amb vós que la reforma de la Constitució, encara que els vostres divuit —i segurament després de les properes eleccions algun menys vostre i algun més nostre, ara no en tenim cap—... bé, pot ser dels socialistes, també..., també pot ser dels socialistes. (*Remor de veus.*) Espero, doncs, que després de les properes eleccions la variació canviï, però, en tot cas, president, no és una qüestió dels diputats de Madrid, perquè jo he de plantejar la reforma de la Constitució, entre altres raons perquè la reforma de la Constitució és la trampa de la transició per al nostre país, per al nostre procés nacional.

Que no ho veieu que encara que fossin tots els diputats catalans, tots els diputats bascos i tots els diputats gallecs sumats no aconseguiríem mai les majories necessàries a Madrid per reformar la Constitució i incorporar el dret a l'autodeterminació?

No, president, no va per aquí el procés cap a la independència, vós ho sabeu, passa per aquesta cambra; és des

d'aquesta cambra, des del Parlament de Catalunya, seu de la sobirania del nostre poble que un dia es crearà una nova legalitat, una legalitat que superarà l'altra legalitat, perquè no cedirem de cap de les maneres a la trampa que, precisament, el franquisme i la transició van imposar a la nació catalana. Per aquí, no anem enlloc, i per tant, això dit, en tot cas jo no us parlava d'aquest tema, us parlava d'una reforma de l'Estatut amb el tema del finançament que sí que podríem fer.

Que a Madrid diguin que no?, llavors, allà ells, però que el poble de Catalunya parli, que els representants del poble de Catalunya parlin i que diguin que els diners de Catalunya, els recursos de Catalunya s'han de quedar aquí, igual que els navarresos, igual que els bascos en el seu conjunt. No demanem res de l'altre món, ni que es retoqui una coma de la Constitució, només demanem una reforma puntual de l'Estatut per al tema del finançament i amb això us asseguro, president, que el senyor Solchaga, el senyor Zabalza i el mateix senyor González desblocarien rapidíssimament el tema del 15% de l'IRPF, que és la xocolata del lloro, una engruna, en tot cas, per a les necessitats que tenim en aquests moments.

Jo també us volia demanar, president, expliqueu-nos quin és aquest estatus especial que ara voleu per a Catalunya. Cada any ens canvieu de nom, amb un eufemisme nou, que si... una nova visió, una nova interpretació, un fet diferencial i avui, o enguany, «estatus especial». Espero que no perquè soni a «estat», no, no, no té res a veure, estatus, eh?, un estatus especial ben diferenciat, no crec que hàgiu volgut anar més enllà d'aquí.

Digueu-nos, si us plau, quin és?, com el formuleu, vós, aquest estatus especial que ha de tenir Catalunya en el seu futur? Nosaltres ho diem, voldríem conèixer el vostre. Efectivament, ja teniu les diputacions... Heu dit: «nosaltres ja tenim les diputacions», sí, sí, molt bé, i què? (*Remor de veus.*)

No, no, a veure, dic «i què», ja les tenim, les diputacions... No, no, ja ho sé que no... i què? Ja les tenim, les diputacions, però i ara què? Quan preveieu, president, el buidatge d'aquestes institucions, que són foranes al nostre país? Quan? Quan preveieu que buidant aquestes institucions puguem..., es puguin reforçar els consells comarcals, que són les institucions pròpies del nostre país, de les nostres institucions de base, aprovades per aquest Parlament?

En resposta al tema dels pagesos, a veure, president, aquell dia nosaltres efectivament, a primera hora, vam fer vaga, però teníem, per precaució, som cautelosos, la gent d'Esquerra Republicana, dos diputats que estaven de serveis mínims, (*rialles*) i el diputat senyor Miquel Pueyo, en nom de tots nosaltres, va intervenir puntualment a l'hora que li tocava en el debat d'Agricultura i, en el debat d'Agricultura vam posicionar-nos en la línia que havíem començat en el debat d'investidura.

Jo us demano, de tota manera, president, que em respongueu alguna de les qüestions que us he formulat sobre pagesia, perquè del seguiment de les vint-i-sis resolucions, res no n'heu dit. I penso que fóra bo que en aquest debat de política general segurament els pagesos de Catalunya agrairien de saber en què han quedat aquelles vint-i-sis resolucions, segurament. I per això us demano que no hi passeu així el full com..., hi feu un acudit frívol i intenteu una sortida graciosa amb la història de les vagues.

Miri, escolti'm, nosaltres, a més a més, hem assistit a dues reunions de treball durant tot aquest període de seguiment

d'aquests acords. I, finalment, en política lingüística, justament heu respost el que jo no us havia demanat. Sí, jo us he demanat què hi ha d'aquell acord de col·laboració que ja està aprovat d'anteriors legislatures, de col·laboració en el terreny de la lingüística, de la cultural i la institucional, amb el Parlament de les Illes o amb el País Valencià, i, d'altra banda, demanar-vos —us ho he demanat també— quan arribarà el projecte, si és que arribarà el projecte d'una actualització global de la Llei de normalització lingüística per adequar-la als temps presents i per poder acabar el procés de normalització lingüística, president. No estarem tota la vida en un procés de normalització lingüística del català! No hi estarem pas tota la vida! Tota la vida estarem en el procés d'enriquiment de la llengua, d'enriquiment, sí, però de normalització no, i per tant penso que ja han passat uns anys i aquesta llei, com ja havíem acordat en aquest Parlament —i esperem el seu projecte—, s'hauria d'actualitzar.

I finalment, el tema de la catalanització, també, dir-vos que tampoc no heu respost una cosa que considerem important: com està l'avenç o no de la catalanització en l'ensenyament secundari?, com està? En vam parlar en el debat d'investidura, n'hem dit..., no massa, no ha pas concretat, volia demanar més precisions i sobretot ara que acaba de començar el curs, les previsions que podeu tenir per aquest proper curs.

I res més, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies,...

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt bé, des de l'escó. Primera, li voldria recordar que el tema de reformar l'Estatut també s'ha de fer a Madrid, també s'ha de fer a Madrid, sí, bé, primer aquí; però també li voldria recordar que avui la meua..., la nostra —diguem-ne— valoració de la situació diu que no hem de fer accions demostratives. Això li ho he dit també, no?

Jo, si a vostè no li dóna satisfacció aquesta resposta ja no n'hi puc donar cap més; si vostè ho torna a preguntar no li tornaré a dir res. No ens sembla que sigui el moment de fer accions demostratives, tot i que li he dit que sí que, de vegades, les accions demostratives tenen també el seu sentit i el seu valor, però no ens sembla que sigui el moment de fer-ho ara tal com nosaltres veiem les coses.

Finançament. Escolti, sí que li he contestat; la nostra decisió és seguir negociant això del 15%. La nostra decisió era aquesta, perquè tot el plantejament que vostè em feia d'un altre tipus, tant la línia de les actuacions demostratives que no li ho nego que poden tenir valor, però que no ens semblen que puguin ser oportunes en aquest moment. I quant a això de fins a quant, ja vaig dir l'altre dia que no posava ni ultimàtums ni terminis; no en vull posar, simplement, doncs, farem el que haguem de fer, tenim una absoluta llibertat si en algun moment teníem compromís de dir: «home, a veure si ara això surt...» Evidentment, ja fa massa temps que això dura perquè no ens sentim obligats respecte a res. Això queda clar. Però allò de dir: «si tal dia..., a tal hora no passa això, farem, deixarem de fer...» Això no està en el meu estil, no ho faig.

La paciència ja se m'ha acabat fa temps, el que passa és que n'he anat a comprar més, entén el que vull dir? I, per tant, doncs, seguim negociant en aquesta línia. Bé, i de tant en tant es fa un discurs simpàtic com per exemple abans deien que en Zabalza..., bé, i què esperem, doncs, que aquesta vegada respondrà a una autèntica realitat, però no he posat terminis, sim-

plement nosaltres tenim llibertat per fer el que haguem de fer, ja que el termini es va acabar el setembre de l'any passat.

Amb això de la pagesia ja li ho he dit, escolti, s'hi va treballant en totes aquestes coses. Resultats jo ara no li'n sabria dir amb tot detall, d'algunes sí que li'n sabria dir. Per exemple, diu: «prosseguir les inversions en matèria de recs...», s'està fent. Una altra diu: «reclamar al Govern de l'Estat la transferència urgent del Servei de lluita contra...», s'ha fet, sense èxit, ja li ho dic, però en fi, ho seguirem fent. L'altre diu allò de les cooperatives —ja li ho he dit—, sobre això està a punt de tancar-se un acord. Tots aquests vint-i-set punts jo no els hi sé contestar un per un amb detall, però sí que li puc assegurar que s'hi ha estat treballant, en això, amb la taula de concertació global, amb la taula de concertació sectorial, amb totes aquestes coses.

I, finalment, vostè em demana quan es farà..., quan podrem tenir una relació —diguem-ne— més eficaç amb el País Valencià i jo li suggereixo que ho vagi a demanar al president Lerma.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Vol fer ús d'un últim torn? Moltes gràcies. Seré rigorós amb el temps aquest cop, eh... Sí, cinc minuts, eh?

El Sr. COLOM: Procuraré, president, no esgotar-los, els cinc minuts, però en tot cas, ja que em pertocuen en faig ús, eh?

Efectivament, president, no..., no em dona ni ens dona, al nostre Grup Parlamentari, satisfacció, simplement dient actuacions demostratives, no. Miri, actuacions demostratives amb onze diputats se'n poden fer i en fem; amb setanta —i segurament hi podria sumar els onze, segons com la fes, aquesta acció demostrativa— ja no seria una acció demostrativa. Jo entenc que amb setanta, més onze, vuitanta-un, ja li dic que amb setanta més onze —comptaria amb el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya, la seva majoria parlamentària— si volgués reformar l'Estatut o avançar per la via d'obtenir un nou sistema de finançament que, li agradi o no li agradi, tard o d'hora, haurà d'anar a parar aquí, o hauré d'anar a parar aquí; li agradi o no li agradi. I això ja no seria una acció demostrativa, president, sinó que seria una acció de govern, una acció de majoria.

I, evidentment, haig de constatar, amb un cert pessimisme, que les coses estan com estaven abans d'aquest debat i és l'única vegada que la sensació que tens que els debats de política general que, teòricament, haurien de tendir a impulsar, a canviar coses, no? que l'oposició pogués fer propostes d'impuls i de control i que vostès ens les acceptessin. Ja ens té acostumats que en els últims anys aquests debats estan dats i beneïts des del seu primer moment que puja en aquesta cambra, i que, en tot cas, parlar sí, però concrecions molt poques.

I aquest és el pessimisme que en aquests moments vull traslladar-li a vostè que sento de les seves respostes, que entenc que han estat no..., no poc satisfactòries, no, gens satisfactòries, en tot cas, pel que reclamava el Grup Parlamentari d'Esquerra de Catalunya. Conclusió de totes les seves argumentacions: tot s'ha de decidir a Madrid! Aquesta és la conclusió final i resignació de la majoria. Escolti'm, d'Esquerra Republicana, no.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Fins a les cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de tres de la tarda.)

La sessió es reprèn a un quart de sis de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintó.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tots els consellers.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Correspon intervenir en aquest debat al Grup parlamentari Socialista. En representació seva té la paraula l'il·lustre diputat senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, ahir a la sortida de la sessió vaig comentar als amics dels mitjans de comunicació que havíem experimentat, el nostre Grup, una certa desil·lusió davant la intervenció que havíem escoltat.

Esperàvem més en termes de lucidesa en la descripció de la situació, en termes de precisió en el dibuix de les perspectives de futur, i en termes de generositat pel que fa als plantejaments en una intervenció presidencial feta en aquest any 1992.

El menys que es pot dir és que la perspectiva de la Catalunya del 2000 que ahir se'ns va traçar, no va quedar ben dibuixada. Va ser una reflexió molt llarga, molt prolixa, però des del nostre punt de vista, molt poc precisa. Una proposta indecisa, una proposta vacil·lant.

Una part destacada d'aquesta intervenció va ser la lectura d'un carnet de ruta amb cinquanta-una variables. Una cinquantena, exactament cinquanta-una propostes, que en expressió literal significaven —es deia— una mena de *tableau de bord* que els governants, l'oposició i el país podran anar seguint d'aquí a l'any 2000. Era —es deia, també— una llista de temes concrets sobre els quals hem d'actuar. Bé, podien ser cinquanta objectius, seixanta o cent. Hi havia —això és cert— buits espectaculars, hi havia buits clamorosos. Si es vol ser sistemàtic i exhaustiu, i amb un llistat de cinquanta-un objectius de govern és que es pretén això, cal no oblidar-se de res que sigui important. Aspectes essencials, prioritaris, d'una obra de govern responsable van quedar silenciats, no van aparèixer en aquest llistat de cinquanta-un temes. No hi foren inclosos, per oblit, per indiferència? Jo no sé què és pitjor, però jo els demano que prenguin nota de les qüestions importants, algunes d'elles vitals per a Catalunya, que no foren incorporades en el *tableau de bord* del president, i que són absolutament importants per al desenvolupament d'una política de govern d'aquí a l'any 2000.

Són cinquanta-un temes concrets, i voldria fer una precisió: no és un llistat de cinquanta-un temes alternatius que incorporessin alguns o algunes de les cinquanta-una variables que ahir ens van ser llegides. No, no. Són cinquanta-un temes que no figuren en el llistat de les cinquanta-una variables que se'ns van oferir.

Temes, per exemple, i els llegiré aquests cinquanta-un punts, només amb lleugeres, brevíssimes, acotacions en algun d'ells, com la qualitat del sistema educatiu i la reducció del nivell de fracàs escolar entre els estudiants de Catalunya. Temes com la situació, en l'horitzó de l'any 2000, del tràfic i el consum de drogues a Catalunya. Temes com el grau de seguretat ciutadana en l'horitzó de l'any 2000 a Catalunya. Temes com l'evolució de l'atur, com l'existència i la disminució progressiva de situa-

cions de pobresa i de marginació. Temes com el nombre de dones en els càrrecs públics i, en particular, el nombre de dones en el Consell Executiu de la Generalitat l'any 2000. I permetin-me que aquí faci una acotació. Les dones representen avui menys de l'1% dels llocs de decisió política i compten molt poc com a percentatge de la població activa. Ara, existeix una visió conservadora, que tots hem escoltat, que tendeix a dir que la dona, si es queda a casa, tindrà avantatges i tots tindrem avantatges si la dona es queda a casa: que cuidarà els avis i, per tant, faran falta menys residències; que cuidarà els infants i, per tant, faran falta menys guarderies. Que les dones no han de fer art, sinó que han de fer artesanía; que no han de cobrar per treballar, sinó que han de treballar sense cobrar; que no han de fer política, sinó que han de fer bugada i treball a la llar; que no han de pensar gaire, sinó que han de creure; i que, en definitiva, els espais públics són per a les dones... Perdó, els espais públics són per als homes i els espais privats queden reservats per a les dones.

En aquest sentit, és evident que una de les variables essencials, en l'horitzó d'una Catalunya de l'any 2000, és controlar objectivament el nombre de dones en càrrecs públics i el nombre de dones en el Consell Executiu de la Generalitat.

Setè punt, nivell d'integració i perspectives de futur de la joventut catalana. Vuitè, nivell d'eficiència del sistema penitenciari a Catalunya. Novè, grau d'inspecció i seguretat en el consum —el tema del clembuterol, senyores diputades i senyors diputats. El grau d'inspecció i seguretat del transport discrecional per carretera. El nivell de dificultat dels catalans, especialment dels més joves, per accedir a un habitatge digne. L'evolució dels problemes derivats de l'aluminosi i altres patologies estructurals dels habitatges. El nivell de superació del sexisme en els continguts de l'ensenyament i a les escoles. L'existència o no de discriminacions racials i culturals a Catalunya. L'existència o no de discriminació per a l'orientació sexual de les persones. Nivell de difusió i d'implantació de l'esport de base. Nivell de l'esport d'alt rendiment a Catalunya. Nombre i dotació de les biblioteques catalanes. Nivell de la xarxa de museus a Catalunya. Nivell d'intercanvi entre els joves catalans i els dels altres països. Nivell d'aprenentatge i de coneixement d'idiomes en la societat catalana. Nombre, qualitat i difusió de la música, el teatre i el cinema catalans i en català. Grau de difusió nacional i internacional de la creació literària en català. Nivell cultural, qualitat artística, grau de pluralisme en la televisió pública i en general els mitjans de comunicació públics a Catalunya. Nivell de foment de la premsa escrita i de l'edició en català. Situació de les comarques deprimides del país. Existència o no, en l'horitzó de la Catalunya del 2000, de pobles sense els serveis bàsics d'electricitat, d'aigua o de telèfon. Situació dels barris obrers amb importants dèficits d'equipaments i d'infraestructures. Nivell d'embussos a les autopistes catalanes. Evolució del número de línies i de quilòmetres de la xarxa de metro a la zona metropolitana de Barcelona. Desforestació i evolució de les polítiques de repoblament forestal a Catalunya. Grau de neteja dels nostres rius. Evolució del paisatge i desenvolupament o no d'una política del paisatge a Catalunya. Tractament dels residus urbans i industrials. Nombre, extensió i qualitat dels nostres parcs naturals. Nivell de sanejament del litoral català. Evolució del problema de les rieres a les comarques de la costa, com el Maresme. Nivell de reducció del dèficit

públic i de contenció de la despesa corrent. Evolució del nostre sistema financer. Capacitat financera dels nostres ajuntaments. Finançament del transport públic metropolità de Barcelona. Permetin-me, també aquí, per no limitar-me a una estricta lectura d'aquest llistat, fer una acotació. Tema importantíssim aquest, des d'una perspectiva de qualitat de vida, però també d'estímul econòmic. El Govern de Convergència i Unió ha de canviar de política envers el transport metropolità si vol un territori equilibrat i pròsper, i tenint en compte que aquesta és una infraestructura estratègica de primer ordre per a fomentar un creixement estable a tot Catalunya.

Ja som al punt quaranta-dos, senyores diputades i senyors diputats, desenvolupament efectiu de la capitalitat de Barcelona i grau d'acompliment de la seva carta municipal. Nivell de resposta político-institucional al fet metropolità a Barcelona i a Tarragona. Ampliació i consolidació de les competències dels municipis catalans. Nivell de suport i d'ajuda als municipis petits. Permetin-me també aquí, molt ràpidament, una acotació. Molts pocs esments ahir als ajuntaments. I en termes de retret, per exemple, que hi havia un grau d'incompliment notori pel que fa al cens. Els ajuntaments, com vostès saben, no elaboren el cens, elaboren els padrons municipals. Però què es pot esperar d'ajuntaments de menys de mil habitants, que tenen uns pressupostos que són inferiors al pressupost d'una família de classe mitjana de Catalunya, que no tenen cap funcionari, que no tenen cap regidor, ni per descomptat l'alcalde, que tingui una dedicació de trenta-cinc hores setmanals, pel que fa, ja no al compliment dels padrons, sinó a qualsevol tasca municipal productiva i eficaç.

Cal, senyors del Govern, una política específica de suport als ajuntaments petits i, en particular, superar aquest llistó dels ajuntaments de cinc mil habitants, per fer un llistó molt més realista que és situar una política específica de suport als ajuntaments de menys de mil habitants a Catalunya, que són uns quants centenars, uns quants centenars.

Quaranta-sis. Nivell d'ajut a les organitzacions no governamentals i elecció del voluntariat internacional de Catalunya. Quaranta-set. Nivell de cooperació de Catalunya amb el tercer món. Quaranta-vuit. Paper de Catalunya com a país de la Mediterrània. Quaranta-nou. Capacitat d'incidència de Catalunya en el procés de construcció de l'Europa unida. Cinquanta. Capacitat de liderat de Catalunya en la reforma i el desenvolupament de l'estat autonòmic.

I, finalment —no podia mancar el punt cinquanta-u, per fer el *pendant* amb el llistat que ahir se'ns va llegir. Capacitat per a crear i tirar endavant entre tots noves aventures col·lectives com han significat els Jocs Olímpics i els Jocs Paralímpics.

Perquè efectivament no és fer triomfalisme assenyalar que aquest debat polític de 1992 hauria pogut ser un dels debats més importants, tal volta el més important, que s'ha celebrat en aquest Parlament. I la raó és ben clara, perquè aquest 92 vivim a Catalunya un moment molt especial, amb un aura irrepetible, perquè l'any 92 serà una data que restarà en la memòria del país, perquè serà recordat com l'any millor de la Catalunya del segle XX. Per què s'escatima aquest reconeixement? Per què en un discurs de gairebé dues hores i mitja escoltem només unes referències minces, com de passada, als esdeveniments del 92? Hem estat el centre de l'atenció del món. Legítimament podem sentir-nos molt satisfets, podem sentir-nos orgullosos, no sols

per la nostra capacitat d'organitzar les coses bé, sinó per allò que podem denominar, i denominem, l'esperit del 92, que ha estat una combinació d'eficiència, de capacitat de fer les coses ben fetes. Els Jocs han estat un treball ben fet, de participació de la gent i d'afirmació d'identitat del poble. Els voluntaris, el poble de Catalunya hem viscut els Jocs Olímpics com la seva cita i com una ocasió de mostrar la realitat específica d'una nació i de la seva capital, expressada en un to vital, amistós, sense cap mena de complex. Més encara, un plus d'esperit, que ha estat percebut internacionalment d'una manera clara, en un món que està «estragat» per l'escepticisme i per la cultura de la desconfiança, un món que ha vist quelcom més que uns jocs ben organitzats. Un plus d'esperit manifestat a través de la creativitat, el geni del país, la modernitat del país, i el dring de vitalitat, de bona fe, de vibració d'un poble que fa seus els valors de la pau, de la solidaritat i de l'amistat.

Els Jocs Olímpics d'una manera evident han actuat com un revelador. Ens hem vist a nosaltres mateixos i ens han vist tal com som, tal com volem ser, tal com podem ser. Tal com podem ser si volem. Un determinat model català ha esdevingut així visible, ha quedat dibuixat com una descripció d'una realitat i d'unes potencialitats de futur d'aquesta realitat. Per tant, com a projecte de futur per projectar el nostre desenvolupament vers l'horitzó del segle XXI.

Els trets distintius d'aquest possible model col·lectiu de futur, d'aquest model català, que han aparegut, clarament, com a potencialitats en aquest any 1992, són molt clars: primer, una determinada manera de fer Catalunya; segon, un determinat paper de Catalunya a l'Espanya democràtica; tercer, una determinada missió de Catalunya a Europa; quart, una obertura de Catalunya al món, una obertura d'amistat.

Una determinada manera de fer Catalunya. Sí, d'entendre'ns i de fer-nos nosaltres mateixos, de desenvolupar el nostre autogovern i de construir el futur de Catalunya basat en un esquema simple però essencial; un esquema basat en l'establiment de projectes col·lectius ben definits i concrets. No en plantejaments retòrics, no en lliçons, no en essencialismes, no en agressivitat; establiment de projectes col·lectius, no d'una sola força política, encara que sigui una força que tingui una majoria, sinó amb el consens de la major quantitat de forces vives del conjunt del país.

Segon, i com a deriva d'això, una societat plural sense enfrontaments interns ni confrontacions externes amb un alt nivell de participació i d'activisme, no fonamentat en una crispació etnocèntrica sinó en un projecte racional de consciència civil democràtica, de voluntat de construcció nacional i de valors de progrés i de solidaritat. Com a potencialitat, aquest dring va aparèixer clarament en el curs del procés d'organització i de celebració dels Jocs Olímpics.

Tercer, un sector públic, unes institucions públiques eficients, modernes, ben dimensionades, descentralitzades i ben coordinades entre elles, cooperant sense rivalitats estèrils ni picabaralles polítiques partidistes.

Quart, una bona aliança, una estreta aliança entre públic i privat; conjunció d'iniciatives i de treball al voltant d'aquests projectes consensuats.

I cinquè, un catalanisme o un nacionalisme modern que supera els vells plantejaments del nacionalisme estatista —tota nació ha de constituir-se en estat o bé tot estat ha de ser nacio-

nalment unitari i homogeni— i hi juga, rotundament, la carta de la reforma en profunditat de l'Estat i de la construcció federal d'Europa.

Un determinat paper de Catalunya a Espanya, també, perquè els catalans no som, no volem ser professionals de la queixa, especialistes del malestar i de la reivindicació indeterminada, indefinida i permanent, experts de la negativitat, imitadors del nacionalisme kurd, que identifica nació i estat, gesticuladors de la retòrica essencialista. No necessitem barallar-nos amb els altres per afirmar-nos com a diferents; no necessitem dir que som més que els altres perquè això ho fan sempre els que se senten inferiors. Volem ser nosaltres mateixos; és a dir, diferents, ni més ni menys que els altres. Volem decidir per nosaltres mateixos i volem decidir amb els altres. No volem noves fronteres; «volem» —com deia Joan Maragall— «unió i llibertat en la nostra relació amb els altres pobles hispànics». Els catalans podem ser, si volem, el motor d'una Espanya en transformació.

Hem establert —vostès ho saben—, des de fa uns anys, una política sovint obscura, perquè ens toca ser a l'oposició, de propostes i de treball concret en aquesta perspectiva de desenvolupament de la reforma federal de l'Estat. Hem treballat en una línia estratègica basada en cinc punts: aconseguir un sistema de distribució de competències entre l'Estat i la Generalitat i la resta de comunitats autònomes, clar, precís i acceptat de forma general, que ha de definir tècniques precises de col·laboració, que ha d'exigir l'augment, l'ampliació de les competències estatutàries de les comunitats autònomes amb un objectiu d'equiparació i que ha d'aconseguir també un procés de transferències sobre matèries de titularitat estatal en qüestions importants per a Catalunya com són l'Administració de justícia o la seguretat ciutadana, per posar uns exemples. En segon lloc, una reforma en profunditat de l'Administració de l'Estat, que ha d'afectar tant els serveis centrals com els perifèrics. En tercer lloc, unes fórmules de participació i de corresponsabilització de les comunitats autònomes en les polítiques de l'Estat. En quart lloc, un model d'hisenda autonòmica que aprofundeixi en els principis d'autonomia i suficiència financera de les comunitats autònomes i que avanci en la corresponsabilització fiscal i en la solidaritat. I en cinquè i darrer lloc, una potenciació del paper de les corporacions locals en la nova estructura de poders, perquè els ajuntaments han estat els grans oblidats, perquè cal avançar cap a una redistribució de la despesa pública que la situï més propera als ciutadans, que la faci més eficient, que la faci més competitiva i la participació dels ajuntaments en aquest terreny és un element fonamental.

Hem fet una tasca de difusió, de diàleg, de convenciment, de negociació, de diplomàcia, a vegades pública, a vegades no pública, a l'entorn d'això. Hem avançat —i els ho anuncio ja— un nou document de proposta de desenvolupament de reformes en orientació federal de l'Estat que donarem a conèixer a totes les forces polítiques catalanes, i després a l'opinió pública, com a element vertebrador de la nostra actuació durant el proper període.

I parlava també d'una determinada missió de Catalunya a Europa. Sí, efectivament, perquè no és una casualitat que es produeixin liderats catalans a Europa; no és una casualitat que Jordi Pujol o Pasqual Maragall presideixin organitzacions europees. És una conseqüència de diversos factors, entre els quals, per descomptat, la pròpia vàlua d'aquestes dues personalitats de

la política catalana, però també d'una tensió política positiva en el país, i també —i m'interessa remarcar això— com a conseqüència del creixent atractiu que per a l'Europa comunitària té el model català, confrontat als models dels nacionalismes estatals i agressius que sorgeixen avui violentament, tràgicament, a l'Europa centre-oriental postcomunista però que sorgeixen també, de nou, o millor ressorgeixen perillosament, en els mateixos interiors dels estats de l'Europa comunitària.

Jo voldria que aquesta doble presidència que he esmentat fos la base en la qual es pogués desenvolupar una política eficient de col·laboració i de projecció catalana a Europa. Voldria veure l'alcalde de Barcelona en les delegacions internacionals de la Generalitat i, en particular, en el proper viatge a Holanda, i voldria que una de les primeres mesures que prengué el senyor Vallvé fos proposar al president aquesta presència d'una persona que és obvi que representa la imatge més coneguda de Catalunya en aquest moment en l'arena internacional. Enfront dels independentismes en cascada, enfront dels conflictes, les guerres, els odis nacionals, enfront dels nacionalismes agressius, afirmem amb una confiança renovada en nosaltres mateixos la virtualitat del model català. No ha calgut sinó un any perquè tothom s'adonés de l'error absurd que significava dir «som croats» o dir «som lituans». No! Nosaltres som catalans i exhibim amb orgull serè el nostre camí democràtic: la força tranquil·la d'un model d'afirmació col·lectiva basat en el treball ben fet, la convivència tolerant, la reforma democràtica de l'Estat, la construcció democràtica de les noves estructures polítiques de l'Europa unida. Aquest és el projecte del catalanisme modern que comparteix la gran majoria del nostre poble; el model català de govern solidari, reformador i europeista. L'esperit del 92, senyores diputades i senyors diputats, l'ha afirmat amb força, aquest model; Europa i el món l'han conegut i l'han apreciat com una lliçó de pau i d'afirmació nacional exemplar.

I, finalment, parlava també d'una obertura de Catalunya al món. Senyores diputades i senyors diputats, tots ens vam sentir feliços quan en aquesta cambra s'aprovà una moció que demanava el Premi Nobel de la Pau per a monsenyor Casaldàliga, però no ens enganyem: monsenyor Casaldàliga és un solitari; és un heroi solitari. Aquest estiu hem conegut l'impacte, a través de la televisió, d'imatges que jo voldria evocar ràpidament, perquè crec que seria una vergonya que no es comentés aquest conjunt d'esdeveniments tràgics en aquest debat. A les velles llegendes del Tibet, senyores diputades i senyors diputats, es parla a vegades de certs aparells, de certs fantasmes que es veuen a vegades en el llindar de les coves de les més llunyanes muntanyes; són els fantasmes més turmentats, més dolorosos, més miserables. Tenen forma humana, però el seu cap i els seus membres no semblen units al cos sinó flotar en l'aire nocturn, a penes retinguts per uns dèbils filaments blanquinosos. Criden de pena perquè voldrien estar sencers. I allà els anomenen «els separats, els no reunits». Jo crec que la imatge d'aquests éssers de llegenda ha de ser semblant, molt semblant a la d'aquests altres éssers tan espantosament reals, aquests homes, dones i infants que ens arriben a través de la televisió des de Somàlia. Morts vivents, moribunds ambulants, víctimes d'una fam que els sega a centenars cada dia. Aquests han estat, sí, durant molt temps, éssers no reunits, éssers separats. I, per tant, com a tals, perfectament prescindibles, perfectament oblidables: els no reunits, els separats tenien l'elegància de morir discretament en el

silenci de les seves cabanes, en els seus poblats desconeguts sense molestar-nos; però ara succeeix que aquests no reunits es reuneixen entre ells, i es reuneixen a través de la televisió amb les imatges terribles de la televisió, esporàdicament incòmoda i indigesta, amb nosaltres a l'hora de la sobretaula, que és una sobretaula que només ho és per a nosaltres. I si nosaltres hem emès un missatge al món que diu «amics per sempre», nosaltres hem d'estar mínimament a l'alçada d'aquest terrible repte que es planteja.

Som un poble petit, però aquesta no és cap excusa per a la inacció en el camp de la solidaritat internacional i de l'ajut humanitari; som també responsables de la situació i molt especialment dels problemes que es plantegen a la Mediterrània. L'amic Ribó hi ha fet al·lusió pel que fa referència al drama que significa —que comença ja a significar— el flux d'immigrants provinents del Magreb.

Nosaltres som també responsables i en aquest sentit jo em dirigeixo molt directament a vostè, senyor Pujol, per dir-li que imprimeixi un canvi dràstic en el capteniment del Govern de Convergència i Unió en aquest camp. La Generalitat ha de multiplicar la xifra de la seva aportació actual en el terreny de la solidaritat i l'ajut humanitari perquè és —i lamento haver-ho de dir— de 210 milions de pessetes l'any: 210 milions. La Generalitat ha de crear un fons d'ajut i de cooperació amb els països del Tercer Món, ha d'incrementar de manera decidida el seu suport a les organitzacions no governamentals de Catalunya i ha de destinar, en una perspectiva progressiva, una part del seu pressupost que s'acosti, al límit del possible, a la recomanació del 0,7% dels recursos propis a la política de cooperació al desenvolupament que reclamen, amb tota la raó, les organitzacions no governamentals i les plataformes internacionals.

En definitiva, senyores diputades i senyors diputats, aquest 1992 ens ha mostrat un balanç del camí recorregut; ha revelat fins a quin punt la Catalunya d'avui i l'Espanya d'avui ja no són les de fa una dècada; ens ha mostrat una via que fa conciliable l'aprofundiment de la nostra realitat com a nació, dins de la realitat plural i en transformació d'Espanya. Aquest 1992 ens ha indicat, una vegada més, que el paper de Catalunya a Espanya és de capdavantera per protagonitzar un paper de motor actiu que, tot i reafirmant-nos com a país, impulsi el progrés del conjunt dels pobles de l'Estat; aquest 1992 marca el triomf d'una determinada concepció de l'acció política i pública que sempre hem propugnat, basada en l'entesa, la cooperació i la coordinació d'esforços i que rebutja l'enfrontament estèril i l'enfrontament partidari. Aquest 1992 ens ha fet també guanyar en confiança i en seguretat en nosaltres mateixos. Hem mostrat que amb les nostres forces som capaços d'assolir grans objectius d'abast i de reconeixement internacionals.

Així en aquest 1992 l'afirmació de la nostra realitat nacional apareix com a resultat del nostre treball, del nostre talent col·lectiu, de la nostra capacitat, dels nostres èxits i no de les nostres frustracions, de les nostres reivindicacions o dels nostres fracassos.

I hem de prosseguir en aquest esperit del 92 i, en particular —perquè ho deien els clàssics: *primum vivere*—, en el terreny de la realitat econòmica del nostre país. De la mateixa manera, senyores diputades i senyors diputats, que els agents socials, que el món del treball, que el món de l'empresa sap quin és el model de desenvolupament estratègic de Barcelona per a l'any

2000 perquè hi ha hagut un treball tenaç, concret, laboriós —valgui la redundància— al llarg de dos anys per a l'establiment d'aquest programa estratègic de la Barcelona de l'any 2000, també Catalunya, també el seu sistema econòmic, també el seu sistema productiu requereix, per a un augment de la seva qualitat global, l'establiment d'un pla estratègic.

Quina trama ha de tenir? Molt concretament un compromís de seguiment crític i de participació en els grans objectius de la política econòmica de l'Estat, sobretot pel que fa referència al pla de convergència amb la Comunitat Europea i amb el compliment dels objectius de reducció de la inflació, de reducció del dèficit públic i dels tipus d'interès i per millorar la competitivitat del nostre sistema econòmic.

Segon, l'establiment de mecanismes de control i verificació d'un programa precís, quantificat, de reducció del pes relatiu de la despesa corrent del sector públic a Catalunya com a element essencial per prestar l'atenció precisa a les inversions d'infraestructures i, de la mateixa manera, anar cap a la simplificació i racionalització dels diferents nivells polític-administratius a Catalunya.

Tercer, un compromís —un compromís real, no retòric— de modernització enèrgica de xarxes i d'infraestructures de transports i de comunicacions. Cal una actuació conjunta i decidida, pel que fa a projectes com l'ample de via europeu, el tren d'alta velocitat, la potenciació del port i de l'aeroport de Barcelona, la creació d'una gran central de mercaderies. Cal crear, en definitiva, les condicions òptimes en aquest terreny de les infraestructures perquè Catalunya i la seva capital Barcelona esdevinguin un gran centre logístic d'aquest arc mediterrani o del sud d'Europa que apareixia en la intervenció del senyor Pujol d'ahir.

Quart, desenvolupament d'una política industrial adreçada especialment a donar suport des de les administracions públiques i, en particular, des del Govern de la Generalitat de Catalunya al món de l'empresa afavorint l'adaptació als processos d'innovació tecnològica i posant especial èmfasi en el suport a la petita i mitjana empresa.

I finalment, decisió i implantació sobre la base del consens —del consens— de les grans prioritats econòmiques i socials del país. Algunes són clares: per exemple, la realització d'un programa d'habitatges; altres haurien de ser també molt clares a l'opinió pública, perquè tenen gairebé la mateixa duresa que el problema terrible de la situació de l'habitatge i del preu de l'habitatge, el tema de les desigualtats territorials i, encara, de les desigualtats socials que hi ha a Catalunya.

Realitzar també, com a objectiu, com a trama d'aquest pla estratègic, un esforç sostingut en el terreny de la formació, especialment de la formació professional i ocupacional, l'alta especialització, la formació permanent per assegurar que quan es parli de flexibilitat no es faci en termes salarials o en termes contractuals sinó en termes d'adaptabilitat als canvis del sistema productiu i del sistema econòmic. I altres objectius essencials també que han estat llançats a l'opinió pública; per exemple, aconseguir que Catalunya i la seva capital disposin d'un sistema financer modern i es converteixin en un centre financer europeu amb un fort atractiu.

Jo crec que sobre la base d'una trama semblant es poden establir consensos amplis, molt amplis i es pot fer un gran esforç per incrementar aquesta relació entre les administracions i entre esforç públic i esforç privat per aconseguir l'objectiu de l'augment de la qualitat global del sistema econòmic de Catalunya.

Tot això són els aspectes positius. Jo em permetria demanar molt ràpidament, senyor president, uns minuts encara per parlar d'algunes coses que em sembla que han de ser dites pel que fa a l'element negatiu del panorama, als problemes que estan plantejats a Catalunya, que hi són, que són punyents. Els esmentaré molt ràpidament, perquè volia que la meua intervenció fos més una invitació que no pas una crítica; tenim moltes oportunitats de fer crítiques, des de l'oposició les fem, però volia centrar la meua intervenció més en el terreny de tractar de convèncer l'opinió pública i tots vostès de la necessitat de prolongar un esperit positiu en l'horitzó de l'any 2000.

Però els problemes hi són. Tenim una Catalunya a dues velocitats, amb desequilibris territorials que, es vulgui reconèixer o no, han augmentat. La distància entre la Catalunya pròspera i la Catalunya amb dificultats, aquestes comarques que a vegades sarcàsticament algú en denomina «comarques a tancar», aquesta distància, en els anys de la bonança econòmica, en el segon quinquenni de la dècada dels vuitanta, no ha disminuït: ha augmentat. I cal, per tant, que hi hagi una obra de govern especialment adreçada a aquests problemes de la Catalunya rural, els problemes de la pagesia i de tot el món, de tota la societat vital per a Catalunya que gira al voltant de la pagesia, amb programes específics de desenvolupament de les comarques d'obligada reactivació, comarques que tots tenim al cap, que han estat esmentades en aquest debat, que jo recordaré: l'Alt Camp, el Baix Ebre, la Conca de Barberà, les Garrigues, el Montsià, la Noguera, el Pla d'Urgell, el Priorat, la Ribera d'Ebre, la Segarra, la Terra Alta, l'Urgell, i altres àrees d'altres comarques que estan avui pitjor del que estaven en el començament de la dècada dels vuitanta, pitjor, amb rendes clarament inferiors a la mitjana catalana i, sobretot, sense perspectives concretes.

Relaciono molt aquest problema amb el problema que es planteja també a la Catalunya suburbana, i crido l'atenció sobre la necessitat de plans especials no sols al voltant del problema de l'habitatge, sinó també de cara a l'establiment d'una veritable autoritat metropolitana democràtica que pugui resoldre els problemes d'aquesta conurbació de tres milions de catalans i catalanes que tenen en aquest moment imperiosa necessitat que més enllà de l'acció dels seus ajuntaments tinguin una atenció especial per part del Govern de la Generalitat i puguin disposar també, a partir dels mecanismes democràtics, de les eleccions locals, d'una estructura democràtica que tingui un ple reconeixement del rol dirigent —si vostès volen— que correspon a la Generalitat de Catalunya, però que respecti genuïnament la voluntat popular expressada a les eleccions locals en l'àrea. Si hi ha entesa i cooperació la invitació que algun dirigent de Convergència ha fet a reprendre converses i negociacions sobre el restabliment d'una autoritat democràtica metropolitana tindrà per part nostra una actitud de responsabilitat i un capteniment de generositat.

He parlat també d'un problema molt directament vinculat a aquest: el problema específic de suport als ajuntaments de menys de mil habitants. Cal també, des d'aquest punt de vista, valorar definitivament, senyor Pujol, senyor Gomis, quin és el balanç que vostès fan i que nosaltres fem de l'experiència dels consells comarcals. Jo sé que per a alguns de vostès aquest balanç no és satisfactori. Parlem amb claredat i amb generositat per veure si podem trobar vies de solució a aquests problemes.

Tenim també, senyores diputades i senyors diputats, retards molt forts en educació i en infraestructures. Som víctimes de processos profundament negatius pel que fa al deteriorament de la qualitat urbanística del nostre territori, del nostre medi ambient i del nostre paisatge. Tots vostès es mouen al llarg i ample de Catalunya en funció de la seva responsabilitat com a representants del poble o com a governants. Mirin el paisatge de Catalunya. Miri, senyor Molins, el paisatge de Catalunya com es va deteriorant, any rere any, no sols al litoral, a tot el país, perquè no hi ha una política mediambiental ni hi ha una política paisatgística, perquè són probablement una excepció a l'Europa comunitària en la manca absoluta d'una política de prevenció i de protecció del paisatge, perquè vostè només pensa en el país, en el territori urbanitzable, i vostè com a conseller de Política Territorial, i vostè com a conseller de Medi Ambient, però també el senyor Molins, del paisatge no urbanitzable, del territori no urbanitzable que s'està deteriorant i s'està convertint en l'abocador general del territori urbà de Catalunya, d'una manera absolutament lamentable.

Voldria acabar, senyores i senyors diputats, fent referència molt ràpidament al panorama europeu que se'm planteja des d'aquesta perspectiva problemàtica, també. També si mirem l'horitzó d'Europa hi veiem problemes, i en particular avui, en particular avui, en plena tempesta monetària. I permetin-me, molt ràpidament, uns comentaris respecte a això, que em semblen importants. Des de la seva creació el Sistema Monetari Europeu havia gaudit d'una extraordinària estabilitat; havia fet, és cert —si no ho recordo malament— deu o onze ajustaments, però sempre de molt poc abast, de molt poca quantia. En particular, des de 1987, i sotmès aquest Sistema Monetari a pressions enormes —només cal recordar que el preu del dòlar era, ahir, la meitat del preu del dòlar de l'any 87—, aquest Sistema Monetari s'havia mantingut en una gran estabilitat. Quina havia estat la condició i la conseqüència d'aquesta estabilitat? La conseqüència és clara: havia significat estabilitat de l'economia europea i havia significat una gran atracció neta de capitals a Europa. I la causa? La causa era evident, la causa era que tots els governs europeus s'havien negat enèrgicament a qualsevol tipus de devaluació competitiva de la seva moneda.

I els haig de dir que a partir d'una data, que és el 3 de juny, quan són coneguts els resultats del referèndum danès, comença una època de tempesta monetària a Europa. I els haig de dir també que les maniobres especulatives que en els mercats internacionals es van produir no es van adreçar contra la nostra divisa, i no es van adreçar contra la nostra divisa, fonamentalment, perquè hi havia en aquell moment un capteniment d'una gran responsabilitat per part de tots els responsables polítics i econòmics a no abocar a la possibilitat d'una devaluació competitiva de la moneda. Les maniobres es van adreçar, sense excepcions —només en un moment es van adreçar contra la pesseta—, es van adreçar primer contra la lira i després contra la lliura esterlina.

Les conseqüències per a mi són evidents, i em sembla que per a l'opinió pública. Quan algú que té responsabilitats governamentals especula sobre una devaluació sap perfectament a què s'exposa: que altres especulin, però no sobre la devaluació, especulin sobre la moneda. (*Rialles.*) Estem parlant de coses una mica serioses, una mica serioses.

Jo voldria acabar dient que per a mi no hi ha profecies que en cap cas en aquest camp puguin exhibir-se com un mèrit, que

la pesseta, sí, és cert, estava sobrevalorada. Jo mateix, al mes de febrer, perquè calia al mes de febrer dir-ho, no a partir del 3 de juny, havia..., adreçant-me públicament... El Ministre Solchaga ha parlat de la necessitat de situar la pesseta a la banda baixa del Sistema, però el problema és que quan les institucions i els governants demanen la devaluació d'una moneda contribueixen, objectivament, a fer-la inevitable, perquè incrementen la desconfiança i la pressió venedora. Em sembla que són pures obvietats.

Hem de confiar, senyores diputades i senyors diputats, que les mesures adoptades pel Comitè Monetari de la Comunitat permetin tranquil·litzar els mercats monetaris i acabar amb les tensions i pertorbacions actuals i, sobretot, hem d'esperar que si l'inici de la tempesta va ser el «no» del referèndum danès el final de la tempesta sigui el «sí» en el referèndum francès. Em sembla que almenys podem posar-nos d'acord en aquesta idea: la situació europea actual reclama més Europa, reclama més europeisme que no pas menys, i el risc és el sorgiment de més nacionalismes i de menys Europa a l'Europa comunitària en els propers temps.

L'esperit del 92 ens diu que és possible fer grans coses; cal mantenir-lo viu; voldríem que aquest debat del setembre del 92 fos un compromís de fer-lo viu; per a això cal respecte, cal una confrontació democràtica que eviti sempre la desqualificació, que és sempre una penosa reacció antipatriòtica; i sàpiguen, senyores i senyors de la majoria, que en aquesta actitud ens trobaran sempre. Sense triomfalismes podem afirmar que Catalunya té una gran capacitat de treballar, d'innovació, d'empenta; ho ha demostrat; aquesta potencialitat s'ha d'explotar al màxim; tenim l'obligació de fer-ho davant nosaltres mateixos i davant dels nostres fills. Ara, el primer requisit indispensable és tenir idees i projectes concrets que il·lusionin el país. Aquest any 92 hem mostrat algunes coses molt importants en aquest sentit. El Jocs han estat una lliçó exemplar; han estat la mostra evident del que Barcelona pot fer per Catalunya i la mostra evident del que som, el que podem fer i el que podem ser els catalans. D'altres coses importants vindran en aquests vuit anys que ens separen del llindar del nou segle si seguim pel camí del civisme, del treball ben fet i del respecte al pluralisme democràtic, és a dir, el camí del veritable patriotisme.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Té la paraula el Molt Honorable Senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor president, senyores i senyors diputats, em llegiré amb molta atenció aquest llistat de cinquanta-un temes que el senyor Obiols ha llegit. D'entrada, li he de dir que n'hi ha alguns que em sembla que té raó, que valdria la pena que s'hi incloguessin, no? Per exemple, la seguretat ciutadana; per exemple —encara que jo tenia la impressió que s'entenia d'un altre dels capítols que hi havia aquí, però, en fi—, drogues; sistema penitenciari.

També crec que vaig cometre un error amb el fet que, en fer aquesta llista, hi vaig voler posar només coses que estiguessin vinculades amb l'acció directa —directa, amb competència plena o no—, però en fi que ens en poguéssim sentir més directament responsables institucionalment que era de la Generalitat, no?, i en aquest sentit, aquesta, el sistema penitenciari, per exemple, ho és clarament, no? Però això no ha de fer..., i crec que és un error, després del que vostè ha dit i després del que han dit tam-

bé alguns altres diputats aquest matí, que hauria hagut de posar a la llista el tema dels ajuntaments. Però vaig fer això, vaig pensar que no havia de posar-hi institucions que no fossin directament la de la Generalitat i no hi vaig posar ni ajuntaments, ni diputacions —diputacions, hi hauria posat que s'haurien de suprimir—, ni consells comarcals.

Però, en fi, ho mirarem i jo li agraeixo l'aportació que això representa. També li he de dir —vostè ja ho veu— que molts dels que m'ha dit sí que clarament, claríssimament, claríssimament estan en les que jo deia, no? Vull dir, nivell d'educació, evidentment, vol dir que hem de mirar aquest fracàs escolar; els embussos, diu que ens hem de fixar en els embussos. Home, els embussos vol dir, doncs, el sistema de comunicacions, que ja es deia; al sistema de comunicacions, els embussos hi són. És clar, no podem entrar en aquest detallisme dels embussos o de tantes altres coses que poden passar en una carretera. Sistema de comunicacions, n'hi ha prou. Qualitat de vida, aquí s'incloïa, en la meua idea, els residus; vocació de voluntariat, internacional o no; consum cultural, vol dir biblioteques, per exemple, no? I com això..., creació literària a l'estranger és nivell internacional de la cultura catalana. I com això n'hi ha molts. Però, n'hi ha alguns —i jo ara n'he citat uns quants; n'hi ha uns quants— en els quals, doncs, em sembla que sí que val la pena que ens fixem bé en la proposta que vostè ha fet.

Voldria també, només per deixar clos aquest tema... Vostè ha fet una descripció en què diu que hi ha alguns que pensen que les dones s'han de quedar a casa i han de fer mitja, s'han de cuidar de les criatures, dels avis; que el que poden fer és artesania, però no poden ser artistes, etcètera. Hi deu haver algú que pensa així. Però de tota manera voldria fer-li notar que justament —ho dic per si hi havia alguna intenció, diguem-ne, subtil en la seva exposició— que jo, precisament, vaig centrar tot el que vaig estar dient sobre la dona en el treball de la dona, la dona, el treball i la necessitat i la conveniència, la conveniència i la necessitat per a ella i per a la societat que treballés. No solament és cert que si ara abandonessin la feina moltes dones, doncs, baixaria el nostre, la nostra producció i el nostre nivell de vida, sinó que el contrari també és cert: si portéssim l'economia i la societat d'una manera que d'aquí a uns anys hi haguessin moltes més dones que treballessin tindríem més nivell de vida, també, i això és regla de tres. Bé, simplement he volgut precisar això perquè és que no entenia gaire bé aquella part del seu discurs.

Vostè diu que vostès fan un plantejament en el qual, doncs, volen, insisteixen que l'afirmació nacional de Catalunya s'ha de fer d'una manera que... Vostès diuen: «no necessitem barallar-nos», té tota la raó. I nosaltres, i jo personalment hi estic insistint de fa molt de temps, en això. Per exemple, fixi's bé, la nostra força i, en un cert sentit, les nostres fronteres, és a dir, vull dir, la definició i la limitació del nostre poble vindran determinades per la nostra cohesió interna i pel gruix cultural i espiritual de les persones i de la societat. I tot el meu discurs d'investidura va estar dedicat, precisament, a aquest tema. Hi havia tot un capítol que deia —i aquí ho vaig repetir ahir—: no volem basar la nostra política en la reivindicació; no podem renunciar totalment a la reivindicació, evidentment, però no volem que això sigui el fet central i molt menys únic de la nostra política; nosaltres volem que l'element fonamental i principal de la nostra política sigui això que en diem la construcció interna del país, allò que n'hem dit l'enfortiment interior; el que jo

ahir en deia l'enfortiment interior. I a més insistia molt en això per fer..., per una altra cosa, perquè —i això ha estat, deu haver estat una mica en la base de la discussió que aquest matí he tingut amb el senyor Colom— jo tinc la impressió que trigarem un temps a aconseguir segons quins objectius, que no són els mateixos del senyor Colom, però que també són ambiciosos, no? I el nostre problema està en el fet que en aquesta situació en què els progressos són lents i les negociacions de vegades una mica exasperants, doncs, realment això no minvi gens l'entusiasme de la gent, la dedicació de la gent de cara a allò que sí que podem fer amb el que tenim, que és fer créixer el nostre país per dintre. Això, aquesta expressió «fer créixer, créixer per dintre» és una expressió que jo he utilitzat moltes vegades des d'aquesta mateixa tribuna. Per tant, jo estic d'acord amb això i celebro, vaja, celebro que vostè també participi d'aquesta manera de veure les coses.

I, és clar, com a conseqüència de tot això, vostè ha parlat del prestigi del model català, i jo ho celebro molt, perquè això del prestigi del model català fa molt de temps que nosaltres, des de Convergència i Unió i des de la Generalitat i jo mateix, ho diem, que existeix aquest prestigi. I aquest prestigi es basa en el tipus de política que hem fet, que ha fet la Generalitat i ha fet el país en general. Hi ha més gent, naturalment, molta més gent, que no és únicament un determinat partit, ni és el Govern, els qui hi tenen mèrit en això, però això s'ha fet. El que passa és que aquí, vostès mateixos —i vostè d'una manera molt especial—, no fa gaire temps, han estat dient i insistint que... en una línia que no pas reconeixent que hi hagués aquest prestigi, sinó més aviat presentant Catalunya com un país en què, d'una manera explícita o no, es venia a dir que per culpa dels partits nacionalistes estava abocat o estava degenerant, estava rellicant, estava esllavissant-se cap a una situació de crispació, cap a una situació de manca de convivència, etcètera.

Nosaltres sempre hem dit que això no era cert, i a més hem reaccionat i fins i tot amb indignació amb algunes comparances que a vegades hi ha en el seu partit —i vostè mateix, senyor Obiols, ha fet—, per exemple, volent establir allò que se'n diu comparances, en fi, doncs, sobreentesos, etcètera, que poguessin establir uns certs lligans entre els nostres plantejaments nacionalistes i plantejaments nacionalistes com els que estan produint autèntics desastres i catàstrofes, per exemple, a Iugoslàvia. I hi hem protestat contra això, i ens va semblar, fins i tot, molt incorrecte que es fes.

Bé, vostè ara diu, que el món veu que hi ha un model català. Escolti, un model català no es fa en quinze dies. Per tant, si ara el món veu que hi ha un model català és que ja hi era. I, per altra banda —repeteix—, ja deu fer bastant de temps que hi era perquè això és una planta que creix a poc a poc; o sigui, que si ara diem «ara podem anunciar el model català», és que fa molts anys que s'està forjant aquest model català; que ara ha tingut l'oportunitat d'ensenyar-se d'una manera més esponerosa, més esplèndida, més oberta, més espectacular, d'acord; però hi era. I aleshores jo li pregunto quan és que vostè s'ha equivocat o quan és que vostè ha enviat un missatge en el qual íntimament no creia? Quan deia que aquest país era des del punt vista del model social, del model nacional, del model de convivència un desastre, o bé ara? o bé ara? Quan era veritat, això?

Bé, escolti, jo, en canvi, no em desdiré d'afirmacions meves. Va dir, no ha dit —almenys jo i voldria que quedés clar, potser

algú ho ha dit—, jo no ho he dit mai que nosaltres som lituans —vostè té tota la raó—, som catalans. El que passa, el que he dit i torno a dir, és que tenim els mateixos drets que els lituans; això sí; perquè nosaltres tenim allò que té Lituània i, precisament, Lituània és un país que té una història molt semblant a la de Catalunya, fins i tot a l'edat mitjana. No, no els l'explicaré, no. (*Rialles.*) Però tenim una llengua, tenim una llengua; tenim una cultura pròpia; tenim una història nacional, fins i tot, gloriosa a l'edat mitjana; nosaltres hem tingut una cosa que els lituans no van tenir, que és una recuperació, després del segle XVIII, molt brillant; ells van tenir una estapa d'estat independent de l'any 20 a l'any 40.

Però, en el fons del fons, de cara a allò que fa la identitat d'un país, nosaltres som com..., no dic que som lituans, dic que som com els lituans i tenim els drets dels lituans. El que he dit sempre és que a l'Europa occidental i a Espanya, i en el nostre cas —i això també ha motivat la meua discussió d'aquest matí amb el senyor Colom—, nosaltres, aquesta nostra identitat, la volem consolidar i institucionalitzar, doncs, d'una altra manera.

Bé, vostè ha parlat molt de l'esperit del 92 i em sembla molt lògic; em pemetrà que jo ara m'hi refereixi un moment. Permeti'm, li diré una cosa que... —potser li diria al final de tot—, però l'esperit del 92 respecte a Espanya —diu vostè—, doncs, consisteix a entendre's, per exemple, en això del 15% de l'IRPF, per exemple. I diuen vostès que deia el diari: «això sortirà». I potser sí; vull dir, entengui'm, vull dir, ja fa bastant de temps que ho diuen vostès: «això sortirà», i jo també crec que sortirà, sincerament, però mentre no surti —ja tenim una experiència prou llarga de decepcions—, doncs, perquè en tot cas haguem de mirar-nos això amb un esperit una mica crític. Però passa per entendre's, no?

Com això hi ha moltes coses; per exemple, ara el Govern acaba de fer una refosa de les lleis d'urbanisme —que haurem d'impugnar, hi haurem de recórrer, evidentment—, que, de fet, representa una escapçada molt important de les competències autonòmiques en temes d'urbanisme, posem per cas. O, per exemple, el Govern acaba d'aprovar en Consell de Ministres un projecte de llei de cambres de comerç, posem per cas, que també és molt perillosa. I com això li podria dir deu o dotze coses.

Per tant, l'esperit del 92 respecte a Espanya passa per moltes coses però per una de prèvia que és entendre's en allò que ja tenim sobre la taula; és a dir, no es tracta de fer que el plantejament —diguem que, des d'un punt de vista ideal— sigui molt bonic i molt brillant retòricament i després que no ens donin el 15%. Això està clar, oi?, això està clar.

Vostè deia que en el discurs meu no vaig parlar prou dels Jocs Olímpics i no vaig fer un elogi prou subratllat del que això havia representat. Home, crec que des de la Generalitat i des de la meua persona en cap moment no s'ha escatimat aquest elogi, es va fer l'endemà mateix o, exactament, va sortir als diaris l'endemà passat dels Jocs i, evidentment, posant per endavant una cosa que era de justícia fer, que era la felicitació al COOB, òbviament, però en el COOB hi som tots, però a més d'una manera més específica a l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall.

I l'altre dia ja vaig fer el missatge, el missatge de l'Onze de Setembre que indubtablement té menys importància institucional que aquest debat, però que sabem que escolta molta més gent, i un diari deia que havia quedat parat —deia ell, parats— perquè de les 1.700 paraules que conté el missatge, 1.500 —ells

ho van comptar, jo no, eh?— doncs, 1.500 estaven dedicades a parlar dels Jocs Olímpics, de l'esperit olímpic, de fer-ne un elogi, de dir que, en fi, que això marca una manera de fer, etcètera, etcètera, etcètera.

I després, potser no hi vaig dedicar tantes paraules, però l'altre dia ho vaig utilitzar com la prova del nou, que és el millor elogi que es pot fer d'una cosa, la prova del nou, per demostrar que justament els Jocs Olímpics..., per fer veure que justament els Jocs Olímpics demostraven el que s'havia estat fent a Catalunya entre tots, evidentment. Però, és clar, el Govern de la Generalitat és dels que fa més, durant els últims deu anys, durant els anys vuitanta —em sembla que vaig dir—, doncs, havia estat ben fet, perquè és que, si no, una cosa tan complexa, tan difícil, tan compromesa com els Jocs Olímpics no s'hauria pogut fer.

I, afortunadament, això es va poder fer, nosaltres..., jo estic molt content d'haver estat defensor —em sembla que el primer quant a declaracions— d'una cosa que és la titularitat que, per altra banda, ve donada pel reglament olímpic, però calia dir-ho en un moment determinat de la ciutat de Barcelona i, per tant, d'una més important responsabilitat —passar al davant per dir-ho així— que havia de tenir la ciutat i, per altra banda, estic content, també, que sempre hi va haver —i si vol després ho demostraré— una gran col·laboració.

Per cert que amb això també passa una mica com amb allò del model català. Ara resulta que som formidables, tenim un model català magnífic, admirable, que ens el copiaran..., ens el copiarien si poguessin —no és tan fàcil, això— i, en canvi, fa un any es parlava que aquest era un país que estava molt malament, per culpa nostra, és clar. I amb això de la col·laboració justament una de les coses que ara tothom diu, i es diu aquí, però es diu fora d'aquí i és que una de les coses que ha decidit, que ha estat decisiva per a aquest èxit dels Jocs Olímpics és que hi ha hagut col·laboració de tothom. Tant és així que es diu: «Ara que continuï la col·laboració.»

Bé, doncs, ara jo pregunto, perquè és clar, durant molts anys hem estat sotmesos a una pressió tremenda dient que no n'hi havia, quan és que es deia veritat?, quan es deia que no n'hi havia, o ara que es diu que n'hi ha? Ja els ho dic jo, es diu «és veritat» ara que es diu que n'hi ha hagut; perquè, a més, aquesta valoració no pot ser de quinze dies, eh?, diu: «oh, és que ara n'hi ha hagut...» No, no, escolti, aquesta col·laboració no hauria sigut útil si no hagués començat abans dels Jocs, l'any 81, l'any 82, si no hagués començat aleshores, i no s'hagués mantingut..., bé, amb totes les dissensions que hi pot haver, en algun moment determinat, entre gent que col·labora en un moment determinat, però si no hi hagués hagut una col·laboració durant tot aquest temps, que ningú es pensi que després, abans d'acabar els últims quinze dies..., els Jocs surten bé, perquè tota una sèrie de coses que ara els estalvia de llegir perquè no voldria cansar-los, doncs, no són cosa dels últims quinze dies.

Jo estic molt content que, a més, els Jocs s'han fet des de Barcelona i amb gent de Barcelona, començant pel president del COOB i acabant, doncs, per l'últim tècnic quasi. Aquesta també és una cosa que em reconeixen avui a fora d'aquí i que marca diferència amb altres iniciatives que hi han i que demostra que el país estava madur per a això; perquè, si aquest país no hagués tingut els recursos no dic econòmics, sinó sobretot humans i tècnics, i n'ha tingut; si hagués tingut una bona col·laboració institucional i no hagués tingut els instruments polítics

necessaris i una certa mentalització, això no s'hauria pogut fer. O sia que..., en fi, tampoc no crec que calgui allargar-me massa sobre això, però entenc —entre altres coses perquè és un elogi que ens fem nosaltres mateixos, també, però sobretot el fem al país— que això s'ha fet bé, n'estem contents i ho hem fet bé entre tots.

Evidentment, passant al davant perquè sempre convé, quan hem de col·laborar tres o quatre, n'hi ha un que passa al davant, i aquí només n'hi havia un que podia passar al davant i els altres havíem de fer costat, que era l'Ajuntament de Barcelona perquè era la ciutat. I això ho he repetit mil vegades, que era la titular. I perquè era l'única manera d'evitar que ens enviessin un Pellón, i consti que el Pellón que jo conec és un home de gran qualitat, un home de gran capacitat, un home que té molt d'afecte per Catalunya, per cert —sigui dit de passada—, o sia, amb tots els respectes, tots. Per si busquen a les hemeroteques, veuran que algun moment que Madrid va dir: «Hem d'enviar un comissari» —que es va dir— «a Barcelona», el primer que va saltar dient: «en absolut!, qui ha de portar els Jocs, ja hi és, i és el COOB i el seu president i tots nosaltres, i no ens han d'enviar ningú.»

Això només es podia defensar amb el Reglament olímpic a la mà, i això vol dir la titularitat de Barcelona. És clar, sempre convé que passi algú al davant, nosaltres tenim altres projectes, en tenim un, sobretot. Com deia l'altre dia una molt important personalitat acadèmica de Barcelona que deia... —no em facin dir el nom—, que deia: «home, i ara quin projecte tenim?» Home, tenim el mateix que teníem abans i el que hem tingut durant els Jocs i el que hem de tenir... nosaltres en tenim un de projecte, que és Catalunya.

Que Catalunya resulta que és més difícil de plasmar televisivament que el Carl Lewis i que la cursa del que sigui en la inauguració dels Jocs?, segur, però és molt més important i, sobretot, molt més permanent. I aquest és el nostre objectiu, i aquest és el nostre ideal, el nostre gran objectiu col·lectiu en el qual també convé que hi hagi algú que passi al davant, que en aquest cas vostès ja saben que qui ha de passar al davant del projecte de Catalunya és la Generalitat i que espera de tothom la mateixa disponibilitat que hi ha hagut respecte a un projecte catalaníssim però que tenia, evidentment, els seus responsables definits principals, tots n'erem i tots en som i n'hem estat; en aquest cas, la responsabilitat primera i màxima és de la Generalitat.

Bé, no en parlaré més de l'esperit olímpic ara perquè, és clar, el meu discurs sobre la base que l'esperit olímpic i les olimpíades i moltes altres coses sense les quals els Jocs Olímpics no haurien estat possibles i que són molt permanents, per exemple doncs, tot el que s'ha fet en el camp de formació, totes les infraestructures, a part de les olímpiques o paralímpiques, tota la projecció internacional que ja havíem estat fent, tantes i tantes coses, tot això és el capital que tenim per anar cap a la Catalunya del futur i jo..., i és per això que vaig pensar que a la millor seria bo que enguany es parlés de la Catalunya del 2000; ara que som aquí, ara que estem contents, ara que hem fet això bé, ara que tenim aquest país construït durant els anys abans, ara fem un salt endavant, la Catalunya del 2000.

I aquesta Catalunya, com vostè ha dit, és una Catalunya de projecció en el temps —ja ho diem ara— i en l'espai. Els vull donar una nota, una informació que els agradarà. No, ho dic per-

què es va discutir tant allò dels anuncis, saben?..., allò del «*In Catalonia, of course*», és clar. Mirin, només perquè vegin que en tenim, de possibilitats, i que la utilització dels Jocs Olímpics, doncs, de cara al futur pot ser molt útil, una sola publicació *Fortune*, una sola publicació —és una publicació que quan fa un anunci moltes vegades hi ha gent que els escriu dient: «Voldríem més informació sobre això»— ens ha tramès més de tres-centes cartes d'empreses nord-americanes que diuen: «Escolti, això de Catalunya, volen explicar, des del punt de vista econòmic» —bàsicament és cosa econòmica— «què és?»

Aleshores això, per alguns que varen criticar —jo crec que en algun cas amb una certa deslleialtat—, aquí i a fora d'aquí, això, doncs, se'ls demostra a tots fins a quin punt aquest actiu és important, però naturalment, si l'apliquem al servei d'aquest país que ja tenim.

Bé, doncs, quedem amb això: tenim un gran projecte que és Catalunya, en la qual ha de participar tothom amb un liderat, que és la Generalitat.

Ara algunes coses més —diguem-ne més de detall— que ha dit el senyor Obiols. Té raó en això del Fons de Cooperació, són molt pocs diners; la veritat és que en gastem més que aquests, perquè per altres conceptes també se'n gasten, però no estan en aquesta partida; en gastem bastants més, però de tota manera, tot i així, vostè seguiria tenint raó i, per tant, en el proper pressupost ho incrementarem, això. Ho incrementarem segons com es miri d'una manera substancial i, segons com es miri —imagino que vostès ho miraran d'aquesta segona manera—, d'una manera insuficient.

Jo faré més o menys cas de les protestes que puguin venir del Grup Socialista segons quin —anteriorment, perquè ja s'haurà discutit— hagi estat el vot dels diputats del PSC a Madrid quan, d'acord amb la proposta de pressupost que ara s'ha presentat, resulta que les partides que el Govern central dedicava a ajuda al Tercer Món han estat simplement en el Ministeri d'Afers Estrangers, simplement suprimides.

Segons el que vostès votin a Madrid en aquest moment del pressupost, nosaltres podrem fer més o menys cas del seu discurs. En tot cas, independentment d'això —evidentment això no és el tema principal—, independentment d'això, això s'ha d'incrementar.

Sí, permetin-me..., miri, senyor Obiols, en termes de creixement no hi ha cap, cap, absolutament cap comarca de Catalunya que en aquests darrers anys hagi reulat; si vostè em diu si en termes relatius n'hi ha hagut alguna que, doncs, ha perdut terreny, li diré que n'hi ha alguna que sí, però en termes propis, és a dir comparant-se amb ella mateixa, el progrés ha estat important a totes les comarques. Però, en fi, això és un comentari de més a més, simplement perquè em sembla que és bo que..., en fi, simplement que les coses es diguin tal com són, simplement per això.

Respecte a això que diu que hem de parlar de l'àrea metropolitana, podem parlar de l'àrea metropolitana tant com vulguin, però voldria que almenys se'm reconegué el que en podríem dir la virtut de l'honestedat. Res que s'assembli a l'antiga corporació metropolitana serà aprovat per la majoria d'aquest Parlament. Això amb tota rotunditat d'aquest Parlament actual, naturalment. L'any 96, 2000, o 2010 —allò que dèiem, no?—, (rialles) però voldria que quedés clar: escoltin, nosaltres, ja ho saben, vam tenir uns arguments polítics impor-

tants per prendre la decisió que vam prendre i comprendran que no s'ha pres una decisió com aquella que després, francament, es va dir que passaria i que seria una mena —diguem-ne— de desastre, de daltabaix i no hem vist que passés res d'això, però no ho hem fet per ara, doncs, diguem-ne, desdir-nos-en.

I finalment, unes paraules, jo crec que s'ho mereix el tema i el senyor Obiols l'ha tractat, el tema de la situació econòmica difícil, actual, no? Jo li agraeixo molt —perquè, si no, ho hauria hagut de dir jo— que ell hagi recordat que en una reunió d'empresaris amb el ministre, molt poc abans de les eleccions últimes, ell mateix havia plantejat el tema de la necessitat d'una devaluació. Però jo ahir deia que això, de fet, tal com tenim les coses plantejades... A part que el que diguem vostè o jo, senyor Obiols, quan el Bundesbank s'expressa, té poca importància. És a dir, vull dir, que ningú digui: «Home, és que aquest ho va dir, l'altre ho va dir, l'Obiols un dia ho va dir, en Pujol un dia ho va dir, o l'Aznar un dia ho va dir...», no, escolti, és que és el senyor Schlesinger que, a través, diguem-ne, d'indiscrecions controlades, va dient una cosa, no?, vull dir: «Ecolti, vostè tant, vostè tant i vostè tant».

I vostè ha acabat amb una cosa que m'hauria agradat acabar-hi a mi, però la mecànica del discurs em porta a dir-ho ara, perquè hauria acabat amb el mig pinyol, cosa que sempre és una cosa agradable per a un que fa un discurs: vostè ha dit que era molt important que guanyés el «sí» a França. I té moltíssima raó. Per molts motius, però un d'ells, per exemple... Els que no volen que guanyi el «sí» perquè tenen la impressió que això podria significar una pèrdua de sobirania monetària a través del banc central europeu..., aquests dies s'ha demostrat que, de banc central europeu, ja n'hi ha un, que és el Bundesbank, i, per tant, si Maastricht va endavant —si guanya el «sí», i després d'aquest «sí» pot anar endavant, perquè, de tota manera, tot plegat ha quedat una mica, diguem-ne, sotraguejat, però esperem que sí—, una de les coses que podem tenir és que el banc central europeu sigui un banc central europeu, i no sigui la Bundesbank. Amb tot el respecte..., i l'agraïment, en certs aspectes, per a la Bundesbank, perquè, evidentment, ha estat la que ha introduït uns criteris de rigor monetari més importants a Europa. Però, de tota manera, nosaltres no volem —ni vostès, ni jo, ni ningú: potser els alemanys— que el banc central europeu sigui la Bundesbank: volem que sigui realment el banc central europeu.

I, finalment, en aquest mateix sentit... Mirin, a mi em sembla —ja que el senyor Obiols ha plantejat això— que la tempesta monetària que hem viscut, o que vivim, no és només el resultat del «no» danès —evidentment, això hi va ajudar; també hi ha ajudat el referèndum convocat a França: si ara no estiguéssim pendents d'això, doncs, evidentment la situació seria més assossegada. La prova és que hi ha països als quals el «no» danès no els ha fet cap mal —ni Alemanya, ni Luxemburg, ni Bèlgica, ni Holanda, ni la mateixa Dinamarca, en molts aspectes, se n'han sentit gaire afectats—; en canvi, hi ha països que molt. Per què? Perquè hi ha països... —i era això el que volíem dir, i ara ens escapem molt del tema del nostre debat, però, en fi, és gairebé inevitable avui parlar-ne—, perquè s'ha fet una política que, de fet, durant molt de temps s'havia de fer —crec jo—, però que s'havia de complementar, i que a partir d'un determinat moment s'havia d'inflexionar. Perquè ha arribat un punt en què alguns països —Espanya n'és un, Anglaterra n'és un altre— han depès massa de l'estalvi exterior. Han depès només de l'estalvi

exterior, de manera que l'estalvi interior i la creació interior de riquesa, que a la llarga és el que fa la fortaleza dels països, ha estat sacrificat a l'estalvi exterior. Això és el cas d'Espanya, això és el cas d'Anglaterra —el cas d'Itàlia és això, però també són altres coses. I és això el que, quan es pugui, hem de mirar de modificar, hem de fer entendre que s'ha de modificar.

Ara a mi em sembla que el que hem de predicar és..., és serenitat. Poden passar coses, sí, i evidentment ja n'estan passant, però, de fet, em sembla que el públic, la gent, els polítics, tots plegats, hem de tenir en compte que Europa té prou recursos en conjunt: segurament amb un plantejament, amb un replantejament, amb un realineament, d'acord, però realment pot recuperar una situació de tranquil·litat, de..., assossegada, com deia abans, no? Però, aleshores, sí que hem de poder tornar a dir, i ningú s'ha d'enfadar si ho diem... Només faltaria que ara no tinguéssim dret a dir que en un moment determinat ens sembla que una determinada política no és exacta! Ja sé que estem en una època, diguem-ne, en un cert sentit..., d'allò que els historiadors en diuen de restauració —no necessàriament política, sinó d'actitud—, en la qual, doncs, hi ha certs respectes que..., sagrats, però de fet, poder dir que no, que s'ha de fer un altre tipus de política, s'ha de poder dir. Això sí: amb un esperit constructiu, i intentant introduir aquest esperit —m'agrada l'adjectiu, perdonin— assossegat. I, aleshores, allò que hem dit abans: «Sortim d'un *bluff*»? Bé, en un cert sentit, no? Aleshores, nosaltres, representants del país, tenim l'obligació, tenim l'obligació, si volem que hi hagi aquest esperit assossegat i aquest esperit constructiu, d'ajudar. Per començar, d'ajudar el Govern central, el Govern de Madrid, perquè si el Govern central, doncs, això ho assumeix... El Govern central ja ha demostrat d'ençà de l'any 89 que, segons quines reivindicacions, no les sap resistir, i, en canvi, aquesta política serena que necessitem ara requereix probablement una certa col·laboració, no política, sinó d'actituds bàsiques, del país i de la classe política.

Insistint sempre molt en dues coses: nosaltres no som el primer de classe. Un dia, el ministre Solchaga va dir: «Si hi ha una Europa de dues velocitats, nosaltres, al davant del primer grup». Tothom sap que això no és veritat, tothom sap que això no és veritat. I un país que resulta que s'ha de basar en l'estalvi exterior per poder pagar, doncs, evidentment, ha de tenir, en aquest sentit, un punt de modèstia. No cal ser el primer de classe —és el que deïem, el que deia en Roca al Parlament de Madrid quan es va discutir el Pla de convergència—, no cal ser el primer de classe —deien: «Nosaltres baixarem més que ningú el dèficit»— sobretot no cal ser, no cal voler ser el primer de classe quan no s'és el primer de classe, perquè, aleshores, l'esforç que es fa en aquest sentit es paga.

I l'última cosa: em permetran també, quan hi hagi calma i es pugui parlar d'aquestes coses —i espero que ningú no s'enfadi ni vegi especulacions estranyes darrere, simplement, de l'expressió d'una opinió—, se'ns permetrà dir això que els he dit abans: la fortaleza d'un país depèn de la seva capacitat de producció. I això, que és veritat per a tot Espanya, ho és d'una manera molt especial per a Catalunya. Per tant, això és el que hem de defensar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Obiols pot fer ús d'un torn de rèplica.

El Sr. OBIOLS: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, unes paraules molt ràpides, inicialment, a l'entorn del tema Europa, Tractat de Maastricht, referèndum francès.

També m'interessa, en nom del meu Grup i del que podem representar, emetre en aquest moment un missatge assossegat i un missatge d'esperança. Europa és un gran somni de pau. Hi ha hagut molts milions d'uropeus que han mort, al llarg del segle XX: han mort per problemes d'estats, han mort per problemes de fronteres, d'espais dits vitals. Europa, en la segona postguerra, va fer un gran somni de pau; l'ha anat construint lentament, tenaçment; està a punt d'eclosionar, està a punt d'obrir-se esplendorosament: és impossible que aquest vellíssim, que aquest enorme somni de pau es pugui estroncar en aquest final de segle. Per tant, nosaltres tenim confiança que el procés de la unitat europea es mantindrà, siguin quins siguin els resultats del referèndum del proper dia 20, i tenim també, naturalment, l'esperança fonamentada que aquest procés de construcció de la unitat d'Europa farà un pas endavant, un salt endavant, com a conseqüència d'una majoria de «sí», de vots afirmatius, en el referèndum francès del dia 20.

Voler ser els primers de la classe en aquest procés apassionant no em sembla, realment, res que pugui ser criticat: és una noble i legítima ambició. Fins i tot nosaltres, els catalans, aquests sis milions i escaig d'homes i dones que pertanyem a una vella —petita però vella— nació europea, podem tenir l'ambició de ser primers de la classe en aquest procés de construcció d'Europa. Si no fem —ep!— estrictament un càlcul basat en el poder, en els números o en els diners. Però Europa és un somni de pau i, en un somni de pau, els valors de l'esperit, que no depenen dels números ni dels diners, tenen el valor que tenen, i poden tenir la legítima voluntat de col·locar-se en una posició de preeminència.

Per a això hem de ser rigorosos en els nostres plantejaments, però també ambiciosos en els nostres plantejaments. Hem de ser realistes i modestos, però hem de ser tenaços i impetuosos a l'hora d'aconseguir allò que depèn estrictament de la nostra voluntat. I és molt el que es pot aconseguir en el terreny que no depèn dels diners ni depèn dels números, sinó que depèn de l'esperit i de la voluntat.

Dit això, jo li voldria demanar que es llegís amb molta cura i amb molta atenció els cinquanta-un objectius que jo li he marcat, perquè els he elaborat personalment, i perquè he tingut la pruija estricta —perquè sabia que vostè també havia elaborat personalment..., havia fet els seus deures, no sé si de primer de la classe, a l'hora de fer aquest llistat de cinquanta-una variables—, i el meu mètode ha estat un mètode molt simple: ha estat, amb tota honestat i amb tot rigor —li ho asseguro—, col·locar cinquanta-un objectius que cap d'ells està incorporat a la seva llista. Perquè vostè n'ha llegit alguns dient: «Home, això ja hi és». Per exemple, ha dit: «"[Projecció internacional de la cultura catalana]": ja hi és»; però és que jo no parlo, en aquest llistat, de projecció internacional, de prestigi internacional de la cultura catalana: jo parlo —fixis'hi bé—, en el punt vint-i-tres, de grau de difusió nacional —i internacional, però primer nacional, qualificatiu que vostè ignora en el seu llistat— de la creació literària en català. Llegeixi-s'ho amb atenció i comprovarà el que jo li asseguro: cap d'aquests elements —que tenen el valor que tenen: jo crec que tots ells tenen un valor important— estan incorporats en els cinquanta-un ordres de prioritat que constituïen ahir el seu *tableau de bord*, i ens proposava que constituïssin el nostre.

Parlem, si els sembla, molt ràpidament, del tema de les relacions entre Catalunya —i la Generalitat— i Espanya —i l'Admi-

nistració central. Vostè ha alludit a una qüestió, en termes cautelosos —no podia ser d'una altra manera—, que és la qüestió oberta avui encara de la concreció tècnica dels acords de finançament. Jo voldria, abans de referir-me estrictament, explícitament, a aquesta qüestió —que ho faré—, dibuixar una mica el quadre general, tal com el veiem nosaltres, en aquest mes de setembre de 1992. Nosaltres no fem una valoració triomfalista, ni tampoc negativa: fem una valoració contrastada. Afirmem que encara subsisteixen retards, elements de confusió, elements d'incertesa, en aquestes relacions; que subsisteix massa sovint encara una dinàmica de confrontació entre l'Estat i la Generalitat, i en general entre l'Estat i les comunitats autònomes; que aquesta dinàmica de confrontació frena, sovint, el desenvolupament de mecanismes de cooperació; que manca encara un horitzó ambiciós que faci compatible millor Estat —reforma, modernització, eficiència de l'Estat democràtic— i aprofundiment de l'autogovern; que, malgrat el camí recorregut —que és considerable, que la celebració dels Jocs Olímpics va mostrar clarament com a retrat de situació que l'avenç era considerable—, en el terreny d'un reconeixement ple i sense reserves del fet diferencial, que no ha d'implicar cap mena de privilegi, encara hi ha un retard; que és en el terreny dels drets i de la igualtat de drets, és a dir, de l'absència de privilegis, que obtenim la garantia que cada poble hispànic pugui desenvolupar lliurement la seva personalitat, el seu autogovern, les seves potencialitats en un marc solidari sense conflictes. Sabem que no sempre s'ha sabut combinar adequadament la generalització del procés de l'estat de les autonomies amb el seu aprofundiment competencial i financer. Sabem, també sobretot, que s'ha produït, com a conseqüència d'aquesta dialèctica, un procés, que lamentem i que voldríem veure corregit al més ràpidament possible, de relegació relativa dels municipis i de l'Administració local en general.

És per això que nosaltres avancem propostes, que jo no puc detallar aquí però que adreçaré a vostès i a totes les forces democràtiques en els propers dies, per tal de veure si hi ha la possibilitat d'un diàleg fructífer al voltant d'aquestes propostes en general o d'algunes d'elles en una via possibilista.

Parlem ara, molt ràpidament, de l'estat de la qüestió pel que fa a l'acord de finançament. M'ha agradat tornar a escoltar una valoració positiva dels acords. L'acord de finançament autonòmic —per part del senyor Pujol, em refereixo— signat el gener del 92 en el Consell de Política Fiscal i Financera suposa un pas endavant, tant pels seus efectes quantitius com des d'un punt de vista qualitatiu. En concret, ha permès millorar l'anterior sistema en alguns aspectes que nosaltres considerem substancials. Primer, l'increment del grau d'autonomia financera, en incorporar diferents modalitats de subvencions condicionades del finançament de caràcters generals. Segon, una millora en l'anivellament dels ingressos per habitant de les diferents comunitats autònomes, en donar un major pes a la població en la fórmula de distribució, element molt positiu, com és obvi, per a Catalunya. Tercer, introducció de mecanismes de coordinació pressupostària entre govern de l'Estat i els governs autonòmics. I, finalment, i a aquest aspecte li hem donat, com és sabut, una especialíssima importància, la introducció de mecanismes de corresponsabilitat fiscal —vam ser nosaltres els primers a utilitzar aquesta expressió— amb el compromís d'adoptar unes mesures que en la pràctica han de significar la participació de les

comunitats autònomes en el 15% de l'IRPF. Aquest és l'acord, i després s'ha tractat de trobar les formulacions tècniques concretes que facin possible l'aplicació d'aquests compromisos adoptats. No tenim cap dubte que aquests compromisos seran respectats i no tenim cap dubte de la voluntat del Govern de l'Estat i del Ministeri d'Hisenda de fer-los efectius.

Si hi ha algun element nou en el procés de diàleg actual, aquest element, lluny de ser una font d'inquietud per a nosaltres, és una font de noves possibilitats, és a dir, el camí d'un possible diàleg centrat en un procés on corresponsabilitat fiscal impliqui, també, un avenç —i no un avenç menor— en el terreny de la corresponsabilitat normativa o de la capacitat normativa del Govern de la Generalitat en aquest terreny. Per tant, és una perspectiva que no ens inquieta; és una perspectiva que si es fan bé les coses, i estic segur que es faran bé les coses, permetrà avançar. És necessari continuar treballant a fons i seriosament evitant que la nostra acció es vegi afectada pels inevitables alts i baixos dels nostres estats d'ànim i cal mantenir la unitat de plantejaments a Catalunya tan àmplia com sigui possible i necessàriament entre les forces majoritàries.

Jo lamento haver d'acabar amb algun retret, que faré en termes correctíssims —espero—, a l'entorn d'algunes afirmacions que he escoltat i que m'han semblat, realment, no exactes; és el menys que es pot dir. On ha sentit vostè que jo mateix o algú del nostre Grup diguéssim en algun moment un disbarat com el que «aquest país és un desastre»? On ho ha sentit vostè? O és que s'ho ha inventat? És que nosaltres hem dit mai una cosa d'aquest...? Nosaltres hem fet una valoració contrastada i positiva, honesta; hem assenyalat els problemes; que hi són. En la meua intervenció d'avui he parlat de les grans possibilitats del model català, que és efectivament un model que no sorgeix en quinze dies, perquè el sorgiment d'aquest model en quinze dies ha significat un treball de deu anys anteriors. Hem hagut de treballar deu o quinze anys per fer eclosionar aquest model davant de nosaltres mateixos i davant del món, però no hem ocultat mai l'existència de problemes i de greus problemes en aquest país, sense que això es pugui deformar fins a arribar a dir que nosaltres hem qualificat aquest país de ser un desastre, perquè això és mentida!

Senyores i senyors diputats, l'esperit del 92 implica, entre altres coses, el rebuig d'aprofitar-se de posicions de poder per a marginalitzar els adversaris; implica el rebuig de deformar la seva veu, de deteriorar la seva imatge; implica el rebuig definitiu de qualsevol temptativa de desacreditar altres institucions catalanes mitjançant filtracions o rumors o notícies falses; implica no deformar la veu de l'adversari.

Jo vaig parlar, fa un any exacte, del perill terrible que veia sorgir a l'Europa centroriental postcomunista. Vaig parlar del perill de guerra. Lamento profundament haver de dir avui, un any després, que aquelles inquietuds, que eren meves i de molts sectors de la població catalana, s'han convertit en una terrible i tràgica realitat. I reafirmo allò que vaig dir fa un any: que mai aquest país anirà per aquests camins, que el nostre model és un altre, i que em sento feliç de saber que vostès estan compartint també aquest model democràtic i aquest model de pau.

Col·laboració entre institucions - no col·laboració entre institucions. Vostè deia..., teníem raó nosaltres quan parlàvem de col·laboració o quan parlàvem de no col·laboració? En ambdós casos. Quan hi ha hagut col·laboració i no hem tingut, en abso-

lut, cap tipus d'empatx a saludar-lo, i quan hi ha hagut no-col·laboració. Per exemple, per dir-ho amb totes les lletres i clarament, quan es demanava la dimissió del president del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics de Barcelona. O, per exemple, no hi havia col·laboració quan es demanava la substitució del senyor Abad. O és que això és una forma de col·laboració? Quan demà es votin vostès les seves mateixes mocions i no acceptin ni tan sols el diàleg en relació amb cap altra moció presentada per nosaltres o per la resta de grups de l'oposició, hi ha col·laboració? Tenim raó, aleshores, quan diem que no hi ha col·laboració? O no? Evidentment, si això és col·laboració, és una forma molt genuïna de col·laboració. Dir: «No, nosaltres simplement ens limitarem, com sempre, a votar les nostres pròpies mocions després del debat i, per tant, rebutgem, ja no votar la moció de qualsevol altre Grup, sinó simplement entrar en el diàleg en relació amb la moció que presenta qualsevol altre Grup», això estronca molt clarament el sentit d'aquests debats parlamentaris. Els debats els condiciona aquesta decisió, perquè nosaltres ja d'antuvi sabem que aquesta és la seva decisió: una decisió de no-col·laboració en el diàleg i en l'aprovació de mocions conjuntes negociades, consensuades, com a conseqüència del debat de política general. Doncs, quan nosaltres demanem que l'esperit del 92 es mantingui viu, quan demanem que l'esperit del 92 signifiqui un patrimoni de futur en l'horitzó de la Catalunya de l'any 2000, els demanem entre altres coses això: que recapacitin, i aquesta vella norma que s'autoapliquen —suposo que en molts de casos de vostès a contracor— de no votar, ni tan sols d'entrar en el diàleg en qualsevol moció de qualsevol altre Grup, serà revisada, i aquest seria el millor signe que alguna cosa està canviant en el panorama polític de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Obiols. Continuant el debat, té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en aquest debat és, de forma clara, neta i òbvia, de total coincidència en la posició del Govern i en la posició manifestada ahir en la presentació del debat i avui en la rèplica, en la contesta, als grups parlamentaris, per part del Molt Honorable President de la Generalitat.

Com saben, el paper del nostre Grup, o en qualsevol parlament el paper del grup que dona suport al Govern, és un paper un xic minso i, de fet, amb aquesta declaració, bona per suposat, podríem acabar la nostra intervenció, però saben vostès, també, que sempre des del primer any, des del 1980, des de la restauració del nostre Parlament, el nostre Grup —i espero que en el futur, quan hi hagi una possible modificació de majories, també el grup corresponent ho faci— volem utilitzar el dret que ens dona el Reglament de la cambra a dir alguna cosa més que aquest protocol·lari i autèntic, sobretot en el nostre cas, sentit de confluència amb les manifestacions, en els posicionaments del Govern.

També, com sempre, ho farem de forma breu, brevíssima, perquè realment aquest debat entenem nosaltres que ha estat un debat fructuós; ho podia haver estat molt més, aquesta és la veritat, perquè nosaltres ahir..., en sentir la primera intervenció del president, al nostre Grup ens va donar un sentit, una impressió, que se'n podria treure molt profit, de la mecànica fixada

enguany: el fet de no parlar excessivament, o fonamentalment, de temes de curt termini, d'actuació immediata, sinó de dibuixar l'horitzó a l'any 2000; quin és el conjunt, el resultat final d'aquestes activitats, d'aquestes actuacions del Consell Executiu del Govern de la Generalitat de cara a una data simbòlica i mítica com és l'any 2000. I això sobretot a conseqüència o en ser subsegüent al debat d'investidura, en què fonamentalment ens sembla a nosaltres que l'actitud del president va ser parlar d'això, d'actituds, d'ètica, de conceptes, ens semblava que això arrodonia molt la presentació de l'oferta política de Convergència i Unió a través del seu més eminent representant, el president de la Generalitat.

I de fet el debat ens ha decebut una miqueta, perquè, si bé s'ha entrat en molts temes, hi ha alguns temes que nosaltres teníem la impressió que tenien una transcendència, una importància gran, els altres grups no hi han entrat o hi han entrat de forma molt a curt termini, molt de la jugada curta, de l'avui o dels mesos propers. Hi ha un cas paradigmàtic que és precisament el primer tema que va encetar el president de la Generalitat, que és un tema fonamental, el tema de la població, el tema de l'evolució demogràfica. I d'això no se n'ha parlat gens. Fins i tot jo recordo que hi va haver un moment que es va fer una certa barrila quan es parlava d'aquest tema, i és un tema evidentment fonamental. El nivell d'envelliment de la nostra població, la perspectiva d'un manteniment d'aquesta actitud malthusiana de les parelles joves de casa nostra, condicionen la totalitat de l'actuació de l'actual Govern de la Generalitat, de qualsevol govern de la Generalitat que hi hagi en el futur i del nostre Parlament, perquè la matèria primera de la societat són les persones. I, per tant, aquest és un tema que lamentem que no se n'hagi fet ressò per part dels altres grups, i esperem que al llarg de les properes ocasions que tindrem en aquesta cambra puguem anar entre tots reflexionant sobre aquest factor fonamental importantíssim.

Aleshores, jo diria que les intervencions han girat al llarg d'aquest debat en tres temes o en tres camps: economia, societat i política en sentit més estricte. En economia vam rebre amb satisfacció una manifestació del president de la Generalitat, que si bé ha estat seva de sempre, em sembla que mai amb tanta rotunditat com en aquest debat no s'havia dit: l'opció del creixement.

Això —està molt aviat dit— es pot suposar, però a vegades —i no fa tant de temps— ha anat aquesta actitud contrària de l'actitud de molts pensadors, de molts polítics, fins i tot de casa nostra. I aquesta opció de creixement és fonamentalment una opció de creixement econòmic i, com ell ens deia, de creixement del sistema productiu.

I aquí, si bé s'ha parlat molt de temes econòmics, especialment de temes industrials, voldria destacar el que el president ha explicat en diverses ocasions al llarg d'aquest debat, sobre la mentalitat diferenciada —una altra diferència existent—, la mentalitat diferenciada en el terreny econòmic entre Catalunya i la resta de l'Estat. I això és molt interessant, és molt important perquè hi poden haver batusses polítiques, hi poden haver punts de vista, hi pot haver polítiques diferenciades —i, de fet, som conscients que hi són— a l'entorn d'una sèrie de problemes. Però, si perdem de vista aquest *leitmotiv* de fons, d'aquesta diferència de mentalitat, perdrem moltes possibilitats d'entendre i d'intentar solucionar, sobrepassar les dificultats de relacions amb la resta de l'Estat.

Per tant, aquest tema de l'acostament de mentalitats, d'una mentalitat productiva, d'una mentalitat administrativa, d'una mentalitat financera, a altres tipus de mentalitats, que no és la que cal, que no és la que exigeix una societat postmoderna, paradoxalment, perquè postmodern..., la societat postmoderna en el terreny econòmic, que és una societat postindustrial, paradoxalment —com dic—, no passa precisament per la desaparició, ni de bon tros, de la indústria, sinó precisament per la seva transformació, la seva potenciació i el seu acompanyament d'una sèrie de serveis terciaris i quaternaris que la potencien. I aquest és un tema que, també, en el terreny, podríem dir, de la idea de fons, en aquest debat em sembla que no s'ha vist gaire.

Passant ja ràpidament al segon gran capítol que tant a la intervenció..., les intervencions del president de la Generalitat com de molts de vostès que m'han precedit en l'ús de la paraula, el terreny de la societat, jo diria que enguany, aquest debat, potser —o sense potser— és d'aquells en què s'ha parlat menys de temes de societat, o almenys en el sentit usual dels temes socials. Potser aquest trasbals, aquest trastorn monetari, aquesta inseguretat econòmica d'aquest moment ha fet —recordin— que a diferència d'altres debats s'ha parlat poc, sobretot pels grups de l'oposició —perdonin-me, almenys aquesta és la nostra idea—, de temes socials.

I en canvi, el president de la Generalitat va parlar, va donar peu a parlar d'una sèrie de temes de societat importants: els temes de la gent gran; el tema de la dona, que és potser realment una de les primeres que en extensió el president de la Generalitat n'ha parlat en un debat de política general —lamentablement, o potser no s'ha entès prou bé, o per part de diversos grups ens ha semblat detectar uns posicionaments, unes actituds no gens adequades al tema—; temes de formació professional, universitària; un tema que és molt important —que se n'ha parlat molt en relació amb una qüestió molt concreta i, si se'm permet, passatgera: els Jocs Olímpics—, el tema que el president de la Generalitat encetava, plantejava, oferia a parlar, de la cohesió social, aquest factor intangible, però essencial a la nostra societat —n'hauríem de continuar parlant—, i finalment, en aquest terreny de la societat, el Grup va tenir una especial satisfacció en escoltar la referència que feia el president en el debat i que tampoc ha sortit, tampoc s'ha utilitzat, i és un tema fonamental: el tema de la mobilitat social, especialment amb referència al gruix creixent i necessàriament creixent de les classes mitjanes, que és la base fonamental de la nostra societat.

I ja anant, com he promès, per acabar, amb vistes a la brevetat, entrant en el terreny, podríem dir, més estrictament polític, jo..., em sembla que hi han hagut, a part dels temes usuals de nacionalisme, que, amb tota sinceritat, cada grup ha explicat —potser amb més transparència que en altres ocasions— quins són els seus posicionaments de fons, uns i els altres, de punta a punta de l'hemicicle, em sembla que hi ha hagut dos temes que és interessant que se'n parli, i d'un d'ells que se'n parli més, perquè no se n'ha parlat gens. Perquè en el terreny de la política estricta s'ha parlat molt, i era obvi, era imperatiu, de les qüestions relacionades amb el nou sistema de finançament. I de fet, aquí hem sentit molt belles paraules, molt bones raons, però la realitat —vista, almenys, des del nostre Grup, des del desconeixement que potser tenim de contactes, de possibilitats que existeixin—, la realitat només és una: que estem on estàvem fa molt de temps. Es diuen molt bones paraules, però la realitat, la trista realitat és que no s'ha avançat ni un gra.

I aquí hem parlat fonamentalment..., el president de la Generalitat hi va fer alguna altra referència, però fonamentalment s'ha parlat del sistema de finançament general. Si entréssim a parlar del sistema de finançament de la sanitat, també podríem tenir molts motius de discussió i de crida a una reflexió des de casa nostra.

Però l'altre tema..., d'aquest sí que no se n'ha parlat gens, i el president s'hi va referir d'una forma genèrica ahir, en la presentació del debat, però ara, fa molt poc, s'hi ha tornat a referir quan parlava, quan contestava al representant del Grup Socialista, i cap grup n'havia parlat, i cap grup n'ha parlat, i és un tema que afecta de prop, de molt a prop aquesta cambra: el tema de l'ofec de les competències d'aquest Parlament a través d'una desena de normatives —de rang legal, en molts casos— de l'Administració central, que dóna la sensació d'una nova ofensiva, potser l'enèsima ofensiva contra les competències del nostre Parlament, contra els serveis assolits pel Govern de la Generalitat en uns camps concrets.

I tindrem ocasió de parlar-ne. Sí, senyor Nadal: tindrem ocasió de parlar-ne, perquè lleis que vostès i nosaltres hem aprovat en aquesta cambra corren el risc clar i evident de quedar desnaturalitzades o de quedar impedides en el futur a conseqüència d'aquestes iniciatives de l'Administració central, que s'acaben de tramitar o s'estan tramitant encara a les Corts Generals.

En definitiva, senyores i senyors diputats, aquestes són unes poques pinzellades d'aquells punts que a nosaltres, des del Grup Parlamentari, ens ha sobtat que hagin estat poc tractats. En tot cas reconeixem que s'han tractat molts altres punts —és un debat riquíssim per part de tothom—, i aleshores demà, com és reglamentari, el nostre Grup, com tots vostès, intentarà, a través d'una sèrie de propostes de resolució, reflectir allò que nosaltres entenem fonamental, allò que nosaltres extraïem d'aquest debat tan important, aquest debat que comença aquest període de sessions, aquest curs polític i que, en definitiva, com deia en

començar, és el primer debat d'una etapa, com a mínim, de quatre anys.

Per tant, doncs, demà veurem quina és la posició nostra... Se'ns apuntava una determinada posició: s'ha de veure les propostes de resolució —per sistema no es pot dir «sí» a una cosa que es desconeix—, però també s'ha de veure quina serà la reacció dels altres grups de la cambra, i d'algun molt important, a les propostes nostres, perquè no fa pas gaire que nosaltres vam presentar en un debat anterior unes propostes de resolució que algun grup de la cambra no es va creure en la possibilitat d'acceptar ni tan sols una petita part de les nostres propostes.

Tots reflexionem. Tenim aquest vespre. Demà a partir de les nou del matí en parlarem i, en tot cas, el nostre Grup, a través del nostre company senyor Sesnilo, els explicarà a vostès el contingut d'aquestes propostes que presentarem.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Prego una mica d'atenció a les senyores diputades i als senyors diputats. Per donar compliment a l'article 124 del Reglament, demà a dos quarts de nou començarà el termini per a presentar propostes de resolució, el qual termini finirà a dos quarts de deu. La Mesa, a tres quarts de deu, es reunirà per admetre a tràmit les propostes de resolució que siguin congruents amb el debat i les comunicarà als grups a les deu; i a partir d'aquest moment, a partir d'aquest moment s'obrirà un nou termini per tal que els grups parlamentaris puguin presentar propostes transaccionals, i aquest nou termini acabarà a les onze. La Mesa es reunirà i comunicarà a dos quarts de dotze les transaccionals que s'hagin admès i la sessió es reprendrà a continuació, o sigui a dos quarts de dotze, amb el debat i la votació de les propostes que siguin presentades.

Se suspèn la sessió.

(Són les set de la tarda i onze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

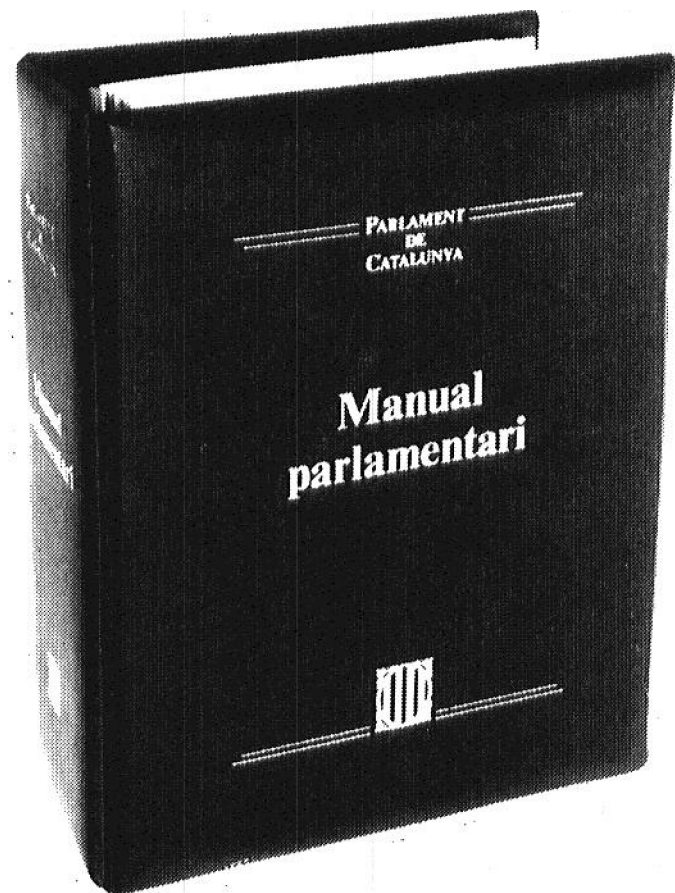
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Òrdua de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

- ☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebra l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext. SA. Diputació 113-115, 08015 Barcelona

